

ALEYNA DAŞKIRAN

Kartalın Kalbinde

Kartalın Kalbinde

ALEYNA DAŞKIRAN

Melodi, kampüsün ortasında hiç tanımadığı bir adamın kafasına çantasmı geçirirken, onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Adamın eski bir futbol yıldızı olduğunu ve her şeyi yanlış anladığını fark ettiğinde ise artık çok geçti.

Eğer bu olayı tatlıya bağlayamazsa sabahlara kadar ders çalıştığı geceler boşa gidecek, akademik kariyeri yerle bir olacaktı.

Sahip olduğu ön yargılar bir yana, fazlasıyla takıntılı biriydi ve futboldan hiç anlamıyordu. Yine de kendini affettirmek için bu adamla iş birliği yapmak zorunda kalmıştı.

Melodi'nin en başından beri hiç hesaba katmadığı bir şey vardı.

Araf Altuğ Akıner, tahmin edilemez biriydi ve onun tüm ön yargılarını yıkmaya hazırdı.

*"Eğer sen siyahıma beyaz olmazsan,
sonsuza kadar karanlığa gömülürüm."*

5
O bana hâlâ
mutluluğun
mümkün olduğunu
gösteriyordu.
Tahta yesem bile...

ALEYNA DAŞKIRAN

Kartalın Kalbinde

KARTALIN KALBİNDE ALEYNA DAŞKIRAN

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Yayına Hazırlayan: Nur Sarıoğlu

Editör: Öznur İlter

Kapak Tasarım: Serdar Gökmen

Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi : ★ Mayıs 2025

ISBN: 978-625-5915-21-4

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Gri Basım Sanayi. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/1

Güven İş Merkezi A Blok İç Kapı No: 67

Topkapı Zeytinburnu-İstanbul

info@gribasim.com.tr Tel: 0212 544 25 41

Sertifika No: 44488

www.renkitap.com

ALEYNA DAŞKIRAN

Kartalın Kalbinde

Düzenleme
Ny.özlem

Ninova

Bu kitaptaki karakterler tamamen hayal ürünüdür.

**Takım kadroları ve futbolcular gerçeği
yansıtmamaktadır.**

Bir Şeye tutkuyla bağlanacak cesareti olan herkese...

1. Bölüm

Berbat bir hafta geçiriyordum. Üniversite ikinci sınıfta olup da vize haftasını günlük gülistanlık geçiren biri olduğunu sanmıyordum zaten... Tabii, benim girdiğim dört vizenin üçünden beklentimin çok çok altında bir not aldığımı hesaba katarsak, ortalamadan daha berbat geçiyordu.

Sabah gözlerimi açtığımda düşünebildiğim tek şey, yaz okuluna gitmek zorunda kalacağımdı. Bu kadar kötü notları finallerden yüksek alsam dahi toparlayamazdım. Yaz okuluna kalmasam bile hedeflediğim ortalamaya asla sahip olamayacaktım. Normalde tembel biri değildim. Sadece bu dönem olmamam gereken birine âşık olmuş ve ders çalışmam gereken zamanları onunla geçirmiş olabilirdim. Tüm bunlara rağmen arkadaş olmaktan öteye gidemememiz bir yana, çocuğa hoşlandığı kıza açılması için cesaret vermiştim.

Tamam, umutsuz vaka olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ve buna hak veriyorum da... Tam bir aptaldım. En kötü yanı da hoşlandığı kızın ben olduğumu sanmamdı... Yeterince

utanç içerisindeydim. Kafamı bir deve kuşu gibi kuma gömmek ve dönemin geri kalanı boyunca orada kalmak istiyordum.

Şakaklarımdan birkaç damla ter akarken, yirmi bir yıllık hayatımda düştüğüm rezil durumları düşünmeyi bırakmaya çalıştım. Bu sıcakta yürüyerek bir yerlere gitmek yeterince zordu. Asfalt her an eriyip sandaletlerime yapışabilirdi. Yaşıtlarım son model arabalarında, sonuna kadar açtıkları klimalarıyla rahat bir yolculuk yaparak okula giderken ben sürünmek zorundaydım.

Magmada yaptığım birkaç dakikalık yürüyüşün sonunda nihayet okulun girişine vardım, çantamdan öğrenci kartımı çıkarttım. Benimle aynı anda turnikelerden geçen iki kız bana baktığında, çantamı kafalarına geçirmemek için kendimi zor tuttum. Onların yapılı saçları, zerre akmamış makyajları, lüks kombinleri ve topuklu ayakkabılarının aksine, sıcaktan erimiş gibi görüldüğümün farkındaydım.

Tepede basit bir topuz yaptığım kızıl saçlarım dağılmış, yarısı da terden ıslanmıştı. Rimelim muhtemelen göz altlarına bulaştığı için akşamdan kalma *Amy Winehouse** gibi görünüyordum. Tabii kızıl, çilli versiyonu... Ayrıca üzerimde fazlasıyla düz, krem rengi bir şortla yarım kollu beyaz bir tişört vardı. Sandaletlerim ve benden ağır olan kocaman krem rengi çantamla etraftakilere pek de uyum sağlayamıyordum. Kampüse giriş yaptığımda, klimalı binaya bir an önce girebilmek için adımlarımı daha da hızlandırdım.

Kapıdan içeri girerken yüzüme vuran soğuk havayla bedenimden çıkan alevlerin söndüğünü hissettim. *Nihayet*. Bugün son vizeme girecektim ve akşam olup da hava serinleyene kadar bu binadan çıkmaya niyetim yoktu. Ardından koşarak evime gidecek ve yatağıma atlayıp, yaz okuluna gittiğim felaket senaryolarını düşünerek ağlayacaktım.

* İngiliz şarkıcı ve şarkı sözü yazarı. -e.n.

Bu okulda burslu okuyordum. Tembel olmadığımı söylemiştim, tam burslu okuyacak kadar başarılıyım. Fakat yaz okulu için ücret ödememiz gerekecekti ve en can alıcı nokta şuydu ki... bunu karşılamaya yetecek paramız yoktu. Annem, derslerimle ilgilenmem için çalışmama izin vermemişti. Onun aldığı maaş kira, faturalar ve yiyecek giderlerimiz için zar zor yetiyordu. Ben ise devletin verdiği öğrenci bursuyla geçinmek zorundaydım.

Babamı sormayın çünkü nerede olduğunu bile bilmiyordum. Annemle babam ben hatırlamayacağım kadar küçükken boşanmışlardı ve babam kendine yeni bir hayat kurmak için ortadan kaybolmuştu. İyi yanından bakarsak, onu hiç hatırlamadığım için üzerimde büyük bir travmaya sahip değildi ve bu konu hakkında rahatça konuşabiliyordum.

Öğrencilerin bir yere bakıp fısıldaştıklarını gördüğümde, refleks olarak ben de kafamı oraya çevirdim. En azından biraz dedikodu, kafamı bir süreliğine dağıtırdı. İnsanların muhtemelen hakkında konuştukları kişinin en yakın arkadaşım olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım.

Arkası bana dönüktü ama onu kahverengi, bukleli saçlarından bile tanıyabiliyordum. Önünde duran, bana dönük olduğu için yüzünü rahatça görebildiğim adamla konuşuyordu. Adam yaşça bizden büyük duruyordu, çok yakışıklı değildi ama itiraf etmem gerekirse oldukça karizmatik görünüyordu. Esmer yüzünü kaplayan kirli sakalları, karakteristik bir burnu ve ela gözleri vardı. Ayrıca tişörtünün açıkta bıraktığı kısımlar dövmelemlerle kaplıydı.

Durduğum pozisyonu değiştirince bu kez Elçin'in yüzü görüş alanıma girdi ama gördüğüm şeyden memnum olduğum

söylenemezdi. Arkadaşım hıçkırır hıçkırır ağlayarak karşısındaki adama bir şeyler anlatıyordu. Tam kaşlarımı çatıp, ne olduğunu anlamak için kendime zaman tanıyacaktım ki aniden adamın elleri Elçin'in gömleğine doğru hareket etti.

Gömleğin düğmelerini açmaya mı çalışıyordu o? Arkadaşımı taciz etmeye çalışmak hayatında yapacağı son hareket olacaktı! Yetmişti artık! Bu kadınların çektiği neydi canım?

Çantamı havaya kaldırıp taarruza hazırlandım ve onlara doğru koşmaya başladım. Şimdi bu ırz düşmanının pekmezi ni ibretiâlem için herkesin ortasında akıtacaktım. Bağcığının ne ara çözüldüğünü anlamadığım sandaletimin teki ayağımdan fırlasa da durmadım ve saniyeler içinde arkadaşımın imdadına yetişerek çantayı adamın kafasına geçirdim. Neyse ki çok ağırdı da hasar vereceğinden emindim.

“Seni ırz düşmanı pislik! Bırak arkadaşımı!”

Çantam kafasına vurduğunda çıkan sesi duyan herkes etrafımızda toplanmaya başladı. Rezil olmam umurumda bile değildi. Ayrıca bir kadına yapılan bu muameleye sessiz kaldıkları için suçlu olan onlardı! Ama ne bekliyordum ki? Yıllardır herkes sessiz kalmıyor muydu zaten?

“Melodi bıraksana! Dur!”

Elçin beni tutmaya çalışsa da çantamı adamın kafasına vurmaya devam ettim. Yani kafasına vurmayı amaçlıyordum...

“Bu adam seni taciz ediyordu, durdurma beni!”

Çantamı bir kez daha kaldırdım fakat bu kez bileğim havada asılı kaldı. Adam bileğimi havada yakalamayı başarmıştı ve benden daha güçlü olduğu için çeksem de bileğimi kurtaramadım. Bu durum içimdeki öfkenin daha da büyümesine neden oldu.

“Manyak mısın sen, ne yapıyorsun? Ne tacizi? Ben kimseyi taciz falan etmiyorum! Çete misiniz siz ya?”

İnkâr ederdi, tabii! Herkesin içinde “*ben sapık bir istismarcıyım,*” diye bağırarak hâli yoktu ya!

“Arkadaşımın gömleğini açmaya çalışıyordun, gördüm!”

“Hayır.” Hâlâ bileğimi tutmaya devam ediyordu. “Aksine kapatmaya çalışıyordum çünkü arkadaşın aniden gömleğinin düğmelerini açmaya başladı!”

Ne? Böyle bir şeyin imkânı yoktu! Elçin asla öyle bir şey yapmazdı, hele ki bu kadar insanın içinde. Üstelik, onun futbolcular dışında erkeklerle işi bile olmazdı. Tüm hayatı futboldan ibaretti. Sırf bu yüzden beni bile zorla üniversitenin spor kulübüne kaydettirmişti. Bu sayede futbol sahasına istediğimiz zaman -o istediği zaman- girebiliyorduk.

“Çünkü içimde forma vardı. En sevdiğim futbolcudan imza almak istemiştım.”

Kelimeler beynime ulaştığında, filmlerdeki şu aydınlanmalardan birini yaşadım. Her an etraftan, yüzüme zum yapan bir kamera çıkabilirdi. Nihayet ne yaptığımın farkına tamamen vardığımda, gözlerim kocaman açıldı.

Ne? Ben az önce kimi dövmüştüm? Buradan çıkar çıkmaz kum havuzuna gidecek ve bu kez sadece kafamı değil, tüm bedenimi gömecektim. Lütfen futbolcu olmasın, diye geçirdim içimden. Lütfen yeni bir belaya bulaşmış olmayayım... Hâlâ tam olarak olayları çözemesem de kafamdaki resmin birkaç parçasının yerine oturması bile tüm yüzümün kıpkırmızı olması için yeterliydi.

Aptal, Melodi! Kesin okuldan atılacaksın. Kariyerin başlaman bitecek. Aptal!

Hayatım bitecekti. Annem kahrından yataklara düşmezse iyiydi. Beni kesin evden atacaktı. Sanki hayatımda her şey harikaymış gibi bir de geri kalanında evsiz mi olacaktım?

“Bu adam futbolcu mu?” diye haykırdım arkadaşşıma doğru. Önce düşünüp sonra hareket etme yetimi tamamen kaybetmiş-tim, aklıma ne geldiyse söylüyordum.

“Beni tanımıyor musun?”

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce öyle olduğunu anladım. Nasılsa birazdan beni şikâyet edecekti. Ya polise ya da dekana. Yani iki türlü de sıçmıştım. En azından son anlarımda gururlu davranmaya karar verdim ve sanki suçlu değilmişim gibi kaşlarımı çattım.

“Ne oldu, egon mu incindi?”

Ela gözleri sinirle parladığında bileğimdeki tutuşu sıkılaştı ama canımı yakmıyordu. Belki de hâlâ havada durmaktan uyuduğu için acıyı hissetmiyordum. Ayrıca benden oldukça uzundu ve onun öfkeli bakışlarına, kendi dik bakışlarımla karşılık verebilmek için kaldırdığım başım yüzünden boynum da ağrımaya başlamıştı.

“Melodi! Sussana, daha imza bile almadım!”

Bu kez bakışlarımı benimle aynı boyda olan arkadaşşıma çevirdim. Eğer elimi kurtarmayı başarabilirsem birkaç çanta darbesi de o yiyecekti. Ben burada akademik kariyerimi kurtarmaya çalışıyordum, o hâlâ imza diyordu. Ona, “*Sence en büyük problemimiz bu mu?*” bakışımı attıktan sonra bir kez daha elimi çekıştirdim.

“Artık elimi alabilir miyim?”

Elimi bıraktığında nihayet rahat bir nefes aldım. Uyuşan kısımların kendine gelmesi için bileğimi ovuşturdum. Hiçbir şey olmamış gibi arkamı dönüp koşsam ne olurdu acaba? Soyadımı bilmiyordu sonuçta. Beni bulması kolay olmazdı. Hatta belki peşime bile düşmezdi.

“Sakın kurtulduğunu düşünme. Seninle konuşacağız, Külkedisi.”

Teki çıplak ayağıma baktığını fark ettiğimde utançtan göğün doğru yükselmek üzereydim. Koşarken fırlayan ayakkabımın teki kim bilir hangi cehennemdeydi. Gerçekten bu hafta hayatım daha da zorlaşmak zorunda mıydı? Füze falan da yiyeceksem hazırlıklı olmak istiyordum. En azından mezar yerimi ayırtmalıyım.

“Mümkünse yalnız,” derken Elçin’e ters bir bakış attı. Bunu yapması normal miydi? Eğer ünlü bir futbolcuysa, bunu koruyabilmek için hayranlarına iyi davranması falan gerekmiyor muydu? Çünkü şu an arkadaşımı bir kaşık suda boğacak gibi duruyordu. Aslında kibirden değil, sinirden böyle davrandığı gözlerinden belli oluyordu ve az önce maruz kaldığı ufak çaplı şiddet göz önüne alındığında belki birazcık haklı olabilirdi. Yine de imaj falan filan işte!

“Şey, gitmeden bir imza...” Elçin karşılık olarak birkaç kötü bakış daha aldığında gözlerini devirdi. “Of, tamam, gidiyorum.”

Elçin koşar adım yanımdan uzaklaşırken, etraftaki gözler hâlâ benim ve yanımdaki adamın üzerindeydi. Konuşmayı bu kadar halka açık bir yerde yapmazsak sevinecektim. Sonuçta benim de okul sınırları içinde korumak zorunda olduğum bir imajım vardı. Yani tamam, kimsenin beni öyle tanıdığı falan yoktu ama kampüsün ortasında futbolcu döven biri olarak da tanınmak istemiyordum.

“Şu köşede konuşsak olur mu?” Elimle en kuytuda kalan masayı gösterdim. “Çok dikkat çektik de.”

“Hadi ya! Ben de kafama çanta yerken dikkat çektiğimizi hiç fark etmemişim.”

O önden, masaya doğru ilerlemeye başladığında ben de gözlerimi devirerek peşinden gittim. Ayrıca imaları kırıcıydı.

Yanlış anlamıştım. Koruma içgüdüleriyle hareket etmiştim, biraz anlayışlı olması lazımdı. Dürüst olmak gerekirse pek insaf edecek birine de benzemiyordu. Onun için az önce aldığım gururlu olma kararımdan derhal vazgeçmeliydim. Yalvarma kartlarımı sonuna kadar oynamalıydim. Seneye son sınıf olacaktım, okuldan atılamazdım.

“Bak, isteyerek yapmadım,” dedim onun peşinden sandalyemi çekip masaya otururken. “Yanlış anlaşılmaydı.”

“Ya beyin sarsıntısı geçirseydim? Hesabımı kim verecekti?”

Keşke geçirseydin de her şeyi unutsaydın!

“Ama geçirmedi ki! Zaten şu cüssene bak, senle ben bir miyiz? Sinek ısırığı gibi falan gelmiştir sana.”

Ne diyordum ben? Eğer amacım adamı daha da sinirlendirmekse kesinlikle başarıyordum. Birazdan masayı kafama geçirecekti.

“Ya sen ne çeşit bir manyaksın?”

Kollarımı göğsümde birleştirirken yüzüme onu onaylamayan bir ifade yerleşti. Çok kabaydı. Aslında zamanının büyük bir kısmını onlarca erkeğin arasında geçiren birinden de centilmen olmasını beklemiyordum. Yine de onu bir şekilde ikna etmeliydim. İyi de nasıl? Ona ne vadedebilirdim ki? Benden daha zengin olduğunu biliydi. Olmasa bile teklif edebilecek param yoktu. Param bana bile yetmiyordu.

“Sana daha önce kırıcı olduğunu söylediler mi? Bak... Seneye son sınıf olacağım ve burada burslu okuyorum, tamam mı? Zaten berbat bir hafta geçirdim ve muhtemelen yaz okuluna kalacağım. Üstelik annem bunu nasıl karşılayacak bilmiyorum. Kısacası sana para veremem ama eğer beni şikâyet etmezsen, sana yardımcı olabileceğim bir konu varsa seve seve yaparım.”

Çok da seve seve değildi, tabii. Fakat başka çarem olmadığından ve tüm hayat hikâyemi ona anlattığımdan istediği bir konuda ona yardım etmek dışında seçeneğim yoktu. Ya seve seve... Ya da... sevmeden.

“Parana ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir? Burada benim sağlığım söz konusu!”

Çantamı bu kez hiçbir yanlış anlaşılma olmadan, tamamen hür irademle kafasına geçirmemek için kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Neden kafasına baltayla vurmuşum gibi davranıyordu bu adam?

“Bak, aramızda anlaşalım ve konuyu tatlıya bağlayalım.” Boğazımı temizledim. “Lütfen.”

Beni şöyle bir süzdü.

“Sen bana nasıl yardımcı olabilirsin ki?”

Sırtımı dikleştirip kaşlarımı kaldırdım. Özgüvenli görünmeye çalışıyordum ama muhtemelen araba farı görmüş tavşan gibi görünüyordum.

“Sana ne lazım?”

Bakışları yumuşadı ve yüzündeki sinirli ifade silinerek yerini şüpheli bakışlara bıraktı.

“Yardımcı olabileceğinden emin değilim ama bu okulun futbol sahasına ihtiyacım var.”

Evet! İşte bu! Nihayet faydalı olup işin içinden sıyrılabileceğim bir şeyle karşılaşmıştım. Paçamı kurtaracaktım. *Şükürler olsun.* Üniversitenin futbol sahası gerçekten güzeldi. Okulun futbol bağımlısı öğrencilerinin ailelerinden gelen bağışlarla, orayı oldukça geliştirmişlerdi. Ayrıca sıklıkla bakım yapıyor, çimler biraz yıpransa bile değiştiriyorlardı. Bu detaylarla ilgilenmek zorunda olduğum için hepsini biliyordum. Daha doğru-

su, benim yerime Elçin ilgileniyordu ama olsun. Onun anlattıklarını dinlerken aynı enerjiyi harcıyordum sonuçta.

Sevinçle oturduğum sandalyeden fırladığımda, karşımdaki adam bana kafayı sıyırmışım gibi bakıyordu. Onun fazla monoton olması benim suçum değildi.

“Tam yerine geldin! Ben spor kulübündeyim. Saha hangi gün ve kaç saatliğine lazım?” Okulun sahası ne kadar gelişmiş olursa olsun, onun oynadığı sahalardan iyi değildi. Yani en azından öyle olmadığını düşünüyordum. Bizim okulun sahasını ne yapacaktı ki? “Ayrıca sen çok daha iyilerinde oynamıyor musun? Ne yapacaksın bizim sahayı?”

Yüzünden hüznünlü bir ifade geçtiğinde sorduğuma pişman oldum. Kötü bir şey mi yaşamıştı? Buradan gider gitmez deli gibi araştırma yapacaktım çünkü merak damarlarımda bir zehir gibi geziniyordu.

“Down sendromlu bir takımım var ve onları kendi aralarında yapacakları maç için çalıştıracam. Okulunuz civardaki en iyi sahaya sahip, güzel şartlarda hazırlanmalarını istiyorum. Saha üç ay boyunca haftada iki gün, ikişer saat lazım olacak. Ücreti ne kadarsa vermeye hazırım.”

Bin parça oldum. Bu suratsız adamın, böylesine iyi bir şey yapacağı aklımın köşesinden geçmemişti bile. Önce, ön yargılı davrandığımı için kendime kızdım. Sonra da bu adamı çantayla dövdüğüm için yine kendime kızdım.

“Tamam,” dedim, boğazımdaki kocaman yumruyu yutkundum. “Ücret konusunu da bir daha kimseye açma. Eğer duyulursa okul senden para almaya çalışır, o parayla gerekli olan diğer şeyleri hallet. Ben okul yönetimiyle konuşup halledeceğim. Sahanın boş olduğu gün ve saatleri sana haber veririm.”

Okulun kendi takımı da olduğu için ne yazık ki kafama göre hareket edemiyordum. Onların çalışmadığı gün ve saatler için yönetimle konuşmam gerekiyordu. Ayrıca, yani sanırım, bende biraz şeytan tüyü vardı, onları kesinlikle ikna ederdim. Sadece bana birkaç gün gerekiyordu.

Karşımdaki adam sanki ilk defa hoşuna giden şeyler söylemişim gibi bana ufak bir gülümseme bahşetti. Nefes kesici bir gülümsemeydi. Demek ki bu yüzden beni gördüğünden beri somurtuyordu. Böyle güzel bir şeyi herkes için harcamak istemiyordu.

“Tamam, Külkedisi. Bana numaranı ver, sana mesaj atacağım.”

Külkedisi mi? İlk söylediğinde konu kapanmalıydı. İki kere söylenince kulağa tatsız geliyordu. Ben numaramı söylerken, son model telefonunu çıkarıp kaydetti.

“Adım Melodi,” dedim uyarırcasına. “Sakın *Külkedisi* olarak kaydetme.”

Bu sefer yüzünden şeytani bir gülümseme geçti. Kesinlikle öyle kaydetmişti! Masal kahramanlarının arasında bile ekonomik durumu en düşüklerden biri olmak zorunda mıydım? Bari Jasmine falan olsaydım.

“Araf.” Beni şöyle bir süzdü. “Araf Altuğ Akıner.”

Düzenleme
Ny.ozlem

2. Bölüm

Futboldan nefret ederdim. Yirmi iki adamın -sayının bu olduğundan bile emin değildim- bir top peşinde koşturmasına hiçbir zaman anlam verememiştim. Aslında dürüst olmak gerekirse, bu nefretin çoğu da babasıyla maç izlediğini gördüğüm arkadaşlarım yüzündendi. Hepsi takımlarının formasını giymiş; yüzlerinde kocaman gülümsemelerle marş söyleyip babalarıyla anılarını paylaşıırken, ben evde annemle pembe dizi izliyordum.

Babam bende gıpta etmek dışında hiçbir şey bırakmamıştı. Ne bir travma ne de mutlu anlar... Sadece baba-kız olmayı başaranlara büyük bir hayranlıkla bakıyor, acaba hayatımız farklı ilerleseydi nasıl olurdu, diye düşünüyordum.

Şimdiyse bilgisayarımı açmış, daha dün gördüğüm adamın nasıl futbol oynadığını izliyordum. Pek bir şey anladığım söylenemezdi. Bu konuda kör cahilin tekiydim ve genelde her şey hakkında biraz bilgim olurdu. Hiçbir şey bilmemek canımı sık-

mıştı. Yine de iyi oynadığını görebiliyordum. Hem de çok iyi oynuyordu. Bir maçta üç gol atıp, takımın kazanmasına neden olacak kadar...

Araf, takımın altın çocuğu gibi bir şeydi. Sırtında “23 A. AKİNER” yazan formasıyla yeşil sahada koştururken, stattaki tüm genç kızlar ona hayranlıkla bakıyordu. Rakip takımın tri-bünündekiler bile... Onlardan biri olmama ramak kala dizüstü bilgisayarımı kapattım ve dudaklarımın kenarındaki hayali suları sildim. Neredeyse tüm videoları izlemiştim. Vaktimi iki yıl öncesine ait futbol maçlarını izleyerek değil, gireceğim muhtemel bütlere çalışarak harcamam gerekiyordu. Sahi, neden son yıllarda oynadığı maçlara ait hiçbir veri yoktu?

Öyle detaylı bir araştırma yapmamıştım, sadece adını yazmış ve çıkan videoları izlemiştim. Adamın hayatını da araştırırsam, gözlerim sabaha kadar kan çanağına dönerdi. Hem zaten benim Elçin gibi sağlam bir kaynağım vardı, ona sorarsam bana seve seve kısa(!) bir özet geçeceğine emindim.

Gözlüklerimi çıkarıp komodinin üzerine koyduktan sonra sırtımı yatağın başlığına dayadım. Saat zaten 02:30 olmuştu. Annemin gece vardiyası bitmek üzereydi. Hazır bu kadar uyanık kalmışken biraz daha uyanık kalarak ona yiyecek bir şeyler hazırlayabilirdim. Böylelikle annemi de görmüş olurum çünkü bu vardiyaya geçtiğinden beri haftada bir veya iki kez görüşebiliyorduk. O işten gelip uyuyor, ben de erkenden kalkıp okula gidiyordum. Geldiğimde ise evde olmuyordu. Dersim geç başlasa dahi, okula erken gidip biraz çalışmak hoşuma gidiyordu. İşimi şansa bırakmaktan nefret ediyor, yapabileceğimin en iyisini yapmak istiyordum. Yani... en azından bu dönemi saymazsak.

Bu kez elime telefonumu aldım ve günlük maksimum ekran kapasiteme ulaşmak için elimden geleni yaptım. Sosyal med-

yada gezinmek bu dünyanın en hipnotize edici şeyiydi. Sınırsız, güvenilirliği kanıtlanamamış bilgi çukuru gibiydi. Sizi her yöne rahatlıkla çekebilir, güzellik algınızı bozabilir, hiç var olmayan kişilere hayranlık beslemenize neden olabilirdi. Bunları bile bile bu çukurda dolaşmaya devam ettim.

Elim istemsizce aynı adı arama kısmına yazdığında dudakımı ısırdım. Karşıma çıkan yüzlerce fotoğraf vardı ve hepsi neredeyse aynıydı. Gol atan, gol sevinci yapan, kupa tutan fotoğraflar. Ancak hepsi iki yıl ve öncesine aitti. Peki ne olmuştu bu iki yılda? Merak, tenimin altında gezinerek beni kışkırtmaya çalışıyordu. Annem gelene kadar birazcık daha baksam ne olurdu sanki?

Fotoğrafların arasında bir tanesi dikkatimi çekti. Üzerinde ‘Beşiktaş Transferi İptal Edildi’ yazıyordu. Görseli açtım fakat altında hiçbir açıklama olmaması beni daha da meraklandırdı. Tam tekrar arama motoruna yazacaktım ki kapının kapanma sesi geldiğinde yataktan fırladım. Annem nadiren de olsa erken gelebiliyordu, sanırım bu da o günlerden biriydi.

Hızla salona koştum. Annemin bitkin yüzüyle karşılaştığımda kendimi yine kötü hissettim. İşten her geldiğinde böyle görünüyordu. Bir otelde temizlik görevlisi olarak çalışıyor, neredeyse hiç oturmuyordu. Benimkiyle aynı kızıl saçlarının arasındaki beyazları boyatmak için bile vakti yoktu. Mavi gözlerinin altındaki kırışıklıklar her gün daha da belirginleşiyor, annem bedensel olarak küçülüyordu. Yine zayıfladığının farkındaydım.

Çalışıp, ev bütçesine katkıda bulunmama izin vermezse çok yakında kaybolacaktı. Hem bedenem hem de zihnen. Kendine hiç vakit ayırmıyor, en ufak boşluğunda ise bana yemek pişiriyordu.

“Sen daha uyumadın mı?” dediğinde ona sarıldım. Muhtemelen bugün uyuyabileceğimi de sanmıyordum. Dünyadaki en bencil evlat olduğum düşüncesiyle nasıl uyuyabilirdim ki?

“Seni bekledim.” Geri çekilirken derin bir nefes aldım. “Başka türlü görüşemeyeceğiz. Hem sana sandviç yapacağım.”

“Güzel kızım benim.” Onunkilerin aksine tombul olan yanaklarımı sıkarken yüzünde yorgun ama sevecen bir gülümseme vardı. “Sen git uyu, sabah okulun var. Zaten karnım aç değil, çıkarken bir şeyler yedim.”

Yalan söylemek konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Yemediği her hâlimden belli oluyordu. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona inatçı bakışlarımdan birini yolladım. Bu kadar inatçı bir kızı olan her anne gibi hemen gardım aldı ve sırtını dikleştirdi. Otoriter sesi evde yankılanırken, çoktan istikametine doğru yürümeye başlamıştı bile.

“Bana öyle bakma, küçük hanım! Hemen gidip yat. Okula geç kalırsan bozuşuruz.”

Annem gözden kaybolurken ofladım. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın, daha fazla böyle devam etmesine izin veremezdim. Önce gidip ona, yarın ben yokken yemesi için poğaça yapacaktım. Sonra da bir iş bulacaktım. Gizli saklı çalışmam gerekse bile...

Elimdeki poğacıyı ağızma tıkarken uyumamak için savaşıyordum. Sabaha kadar uyumamak iyi bir seçenek değildi. Bunu acı yoldan tecrübe etmişim ama direnebilirdim. En azından iki tepsi poğaça ve kek yapmışım. Yani karnım doyacaktı. Masada duran saklama kabından ikinci poğaçamı alırken, hayata ümitsiz bir bakış daha yolladım.

Sadece basit ve sıradan bir öğrenci olduğumdan rektör veya dekanla görüşmek için konuyla ilgili e-posta atmak ve numaramı bırakmak zorunda kalmıştım. Kaç saattir burada geri dönüş beklediğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, cevap gelmeyeceği düşüncesine çoktan kapılmıştım. Bir mucize olması gerekiyordu. Yoksa şu futbolcuya nasıl hesap verecektim? Üstelik bu önemli bir şey için lazımdı. Kimseyi yarı yolda bırakmak istemiyordum.

Kim bilir kaç gün daha beklemek zorunda kalacaktım...

Yan sandalyeye pat diye koyulan çanta, kapanmak üzere olan gözlerimi açmama yardım etti. Gerçi artık gözlerimin kapanmasına gerek yoktu. Gözlerim açıkken bile uyuyabilecek durumdaydım.

“Ne yaptın şu saha işini?”

Kahvesini masaya koyan Elçin, benimkinin aksine tamamen açık ve meraklı mavi gözleriyle bana bakıyordu. Kombini, benimkiyle karşılaştırıldığında aramızdaki sınıf farkını hemen belli ediyordu. Üzerinde yurt dışından imzalatılıp getirilmiş bir forma, pahalı markalara ait olduğunu bildiğim siyah kot pantolon ve yeni çıkan son model spor bir ayakkabı vardı. Bu kadar parası olup nasıl sadece forma giyebildiğini aklım almıyordu.

Benim üzerimdeyse askılı beyaz bir tişört ve siyah şort etek vardı. Ayağımdaki spor ayakkabı da dahil hepsinin pazardan alınması dışında bir sıkıntı yoktu. Benim de pazara gitmem dışında...

“Hiç sorma,” diyebildim sadece o karşımdaki sandalyeye otururken. Konuyla ilgili konuşmak dahi istemiyordum. Boşa söz vermiş gibi hissediyordum. Hatta tüm olanları Elçin’e anlattığım için bile pişmandım. Sürekli konuyu açıp duracaktı.

“Sıkma canını. Bence bir mucize olacak ve hemen cevap gelecek.”

Hayata bu kadar olumlu bakabilmesi hoş olsa da ne yazık ki ben gerçekleri biliyordum. Mucizeler bana pek uğramıyordu, bu zamana kadar elde etmek istediğim her şey için köpek gibi çalışmam gerekmişti.

Annem her zaman böylesinin daha değerli olduğunu söyleyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. Uğruna savaşımadan elde edilen her şeyden çabuk sıkılacağımı savunuyordu. Aslında bir bakıma haklıydı. Her şey bana, öylece altın bir kaşıkla sunulsa değeri kalır mıydı? Örneğin; en sevdiğim eşyam, almak için aylarca para biriktirdiğim ve kendi kurduğum kitaplığımdı. Evet, küçüktü ama tamamen benimdi. Ayrıca erkeklere ihtiyaç duymadığımı, onların yaptığı işleri de yapabileceğimi savunmaya devam ettiğim için yavaş yavaş Seyit Onbaşı'ya dönüşüyordum.

“Saçmalama. Günlerce bekle...”

Telefonuma gelen bildirim sesiyle cümlem yarıda kaldı. Sadece ekranda beliren işaret bile oturduğum yerden çığlık atarak sıçramam için yeterliydi. E-posta gelmişti. *Allah'ım*, tüm şanslarımı bu konuda kullanmadığımı umuyordum.

“Müneccim falan mısın sen?”

Heyecandan titremeye başlayan ellerimle maili açtığımda bir kez daha çığlık attım. Tüm okul bana deliymişim gibi bakıyordu ama bu küçük bir detaydı. Asıl detay benim zaten deli olmamdı. Olumlu bir cevap verildiği yazan e-posta, muhtemelen bu hafta başıma gelen en güzel şeydi. Yalancı konumuna düşmeyecektim. Bu küçük mutluluk sayesinde en azından şimdilik, üzerimdeki gözleri görmezden gelmeyi ve anksiyete krizine girmemeyi başarabilmişim.

Kalktığım sandalyeye geri otururken, telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya başladım.

Ben: Saha işi tamam. Sahayı kullanan diğer kişilerin programlarına bakıp, size bir program çıkartmamız gerekiyor.

“Sana demiştim.” Elçin, neler olduğunu anlayıp yüzüne bilmiş bir gülümseme yerleştirdi. Aynı zamanda kafasında dolaşan tilkileri buradan görebiliyordum. “Ben her zaman hissederim. Sık sık ziyaretinize geleceğim.”

Gözlerimi devirdim. Her zaman benimle ilgili bir şeyler hissediyor ama tutturamıyordu. Bu sadece bir istisnaydı. Geçen hafta da birkaç ay içinde hayatımın aşkım bulacağını söylemişti. Peki ben ne yapmıştım? Hoşlandığım çocuğu kırmızı kurdeleye sarıp bir başkasına hediye etmişim. Şimdiyse ikisi de yüzüme dahi bakmıyordu.

“Tabii tabii,” derken aklıma, gerçekten bana yardımcı olabileceği bir konu geldiğinde gözlerim parladı. “Sana bir şey soracağım. Bu adam... neden son iki yıldır hiçbir maçta yok?”

İlgi alanını duyduğunda gözleri parladı. Muhtemelen, her antrenmanda sahaya giderek Araf’ı sıkboğaz edecekti. Onun sinir krizi geçirebileceğini az çok tahmin edebiliyordum.

Elçin heyecanla dirseklerini masaya koydu. Gözleri bile gülmeye başlamıştı. Futbolculara bayılıyor, yakışıklı futbolculara ise asla karşı koyamıyordu. Araf Altuğ Akıner, arkadaşşıma çöldeki birinin gördüğü su gibi hissettiriyor olmalıydı.

“Araştırdın mı?” Sevinçle cıyıklarken ellerini çırpıttı. “Benim için çok geç, onunla kötü bir başlangıç yaptık ama sen... Senin hâlâ bir şansın var.”

Gözlerim dehşetle açıldı. Adamın kafasına çanta geçirmiş, tüm okulun önünde ikimizi de rezil etmişim. Ayrıca onu taciz teşebbüsüyle suçlamışım. Muhtemelen beni bir kaşık suda falan boğmak istiyordu, benim arkadaşşımanın söylediğine bak! Gerçi, Elçin’in futbol sevdası olmasa herkes gayet mutlu

olacaktı ama neyse... Arkadaşım için çiğ tavuk bile yedim. Yani... mecazen canım!

“Elçin,” diye uyardım onu. “Sorduğuma pişman etme ya!”

“Tamam, kızma. Araf küçük bir takımda oynuyordu. Yani altyapı zamanlarını falan anlatmıyorum, sen şimdi anlamazsın.”

Beni küçümsediği için gözlerimi devirdim. Herkes onun gibi tüm futbol terimlerini ezbere bilemiyordu, maalesef.

“Evet, benim öğrenecek daha önemli şeylerim var çünkü. Mesela dersler gibi.”

Beni duymazlıktan gelip anlatmaya devam etti.

“Çok başarılıydı, hiç kazanılmayacak maçları bile bir şekilde döndürüyordu. O başarısıyla ünlenirken takım da onunla ünlendi. Tabii, büyük takımların da dikkatini çekti. Hepsi ona teklif götürdüler. Hatta oldukça yüksek tekliflerde bulunmuşlar ama onun hayali her zaman Beşiktaş’ta oynamaktı. Bir iki röportajda da söylemiş, küçüklüğünden beri odasının her yeri Beşiktaş posterleriyle falan doluymuş. Kısacası aniden yükselişe geçti, tüm kızlar ona âşık oldu.”

Huzursuzca kıpırdandım. Peki bu kadar başarılıyken ve en sevdiği takıma giderken son anda ne olmuştu? Bir yanım hayallerine ulaşamadığı için üzülse de sessiz kalıp dinlemeye devam ettim.

“Sonra birden arka planda bir sürü dedikodu çıktı. Oynadığı takımda uyumsuzluk yaptığını, herkesle sorun yaşadığını söylediler. Hatta teknik direktör bile ‘*Ya o gider ya ben giderim*’ demiş. O da en sonunda bu haksızlığa dayanamayıp futbola küstü. Bir daha da hiçbir yerde oynamadı. Beşiktaş’ta bile. Bunun için hâlâ çok üzgün olduğuna eminim. Resmen o takıma takıntılı.”

Biraz huysuz biriydi açıkçası ama sırf bu yüzden de insanın hayatı yokuş aşağı yuvarlanır mıydı? Ayrıca birkaç dedikodu

çıktı diye insan hayallerinden vazgeçer miydi? Ne kadar iyi oynadığının kendi de farkında olmalıydı. Kimse böyle bir başarıyı görmezden gelemezdi sonuçta. Buna rağmen küstüyse, çocukluk etmişti. Bedelini hayalleriyle ödediği saçma bir sitem...

A.A. Akıner: Beş dakika sonra okulun kampüsündeyim. Kafeteryada buluşalım.

Gelen mesajı Elçin'e gösterirken garip bir şekilde heyecanlandım. Kim olduğunu bilmeden önce onunla konuşmak çok daha kolaydı. Şimdiyse bu kadar başarılı, aynı zamanda da biraz aksi bir futbolcuyla buluşacak olmak tuhaf hissettiriyordu. Ayrıca olayın aslında nasıl olduğunu bilmememe rağmen, haksızlığa uğradığını seziyordum. Ya bu yüzden ona daha iyimser bakarsam ve anlarsa? Yanlış anlaşılacak istemiyordum.

"Oha! Ama ben burada duramam, önce kendimi unutturmam lazım ki yeni bir başlangıç yapabilelim."

"Sen ne tür bir psikopatsın, Elçin? Adam seni nasıl unutsun?"

Masadan kalkarken yaramaz bir çocuk gibi omuz silktili. O başlangıçtan sonra unutulabileceğini hiç sanmıyordum ama daha fazla uzatarak onun inancını kırmak istemedim. Gerçi uzatsam da bir şey fark etmeyecekti. Elçin her zaman burnunun dikine gider, kendi inanmak istediği şeye inanırdı.

Külçe gibi ağır duran çantasını yandaki sandalyeden alırken her zamanki sakarlıklarından birini yaptı. Çanta ile kahve arasındaki mesafeyi hesaplayamadı ve ikisi çarpıştı. Netice olarak laktozsuz sütle yapılmış *latte* önce masayı, oradan da masanın diğer ucundaki talihsiz kişiyi -beni- hedef aldı. Tüm kahve üzerime akın ederken şortum siyah olduğu için belli olmasa da tişörtümün yarısı artık kahverengiydi. Neyse ki en azından kahve soğuktu. Bir de yansaydım, Elçin elimden asla kurtulamazdı.

“Çok özür dilerim,” derken çantasından çıkarttığı ıslak mendil paketini bana uzattı. Bununla çıkmazdı ki bu leke. Eve dönüp üzerimi de değiştiremezdim. Sadece bir saat boşluğum kalmıştı, gidip gelene kadar tüm dersleri kaçırdım. Üstelik kahretsin ki hepsi önemli derslerdi. Üzerime yeni bir tişört almak da seçenektir ama bu ayki bursumun çeyreğini buna verirsem, anneme daha fazla yük olurum.

Ne yapacaktım şimdi?

“Gerçekten isteyerek olmadı. Ben...” Elçin dolmuş gözleriyle bana bakıyordu. Tabii ki, sadece bir kahve için arkadaşımı ağlatmayacaktım. “Özür dilerim. Gidip yeni kıyafetler alalım, ben ödeyeceğim.”

Bunu asla kabul etmezdim. Zengin olmayabilirdim ama gururluydum. Hatta gururum, sahip olduğum tek şeydi. Onu da kaybedecek değildim.

“Gerek yok, ben hallederim.”

“Ama...ama...”

Onu rahatlatmak için gülümsedim. “Gerçekten hallederim, beni düşünme.”

Birkaç kez daha özür diledikten sonra yüzünü ellerinin arasına saklayarak yanımdan uzaklaştı. Muhtemelen, kimsenin duymadığı bir yere gidip kendine küfredecekti.

Ayağa kalkıp hasar tespiti yaparken üzerimden birkaç damla kahve yere aktı. Sınav zamanı çok kahve içtiğim için yürüyen bir kahveye dönüşeceğimi düşünürdüm ama kastettiğim kesinlikle bu değildi. Eh, ne demişler? Düşünceleriniz gerçeğe dönüşebilir.

Her an Araf’ın gelebileceğini hatırlayınca ofladım. Bir zamanlar çok başarılı olan futbolcunun karşısına yürüyen laktozsuz *latte* olarak mı çıkacaktım?

Ağlamamalıyım. Derin bir nefes almalı, hayatımdaki iyi şeyleri düşünmeli ve bu anın geçici olduğunu hatırlayarak sakinleşmeliydim. Fakat yapamıyordum. Nasıl yapabilirdim? Hayatımda iyi bir şey yoktu ki.

Yer yarılısın, dedim kendi kendime. Ya yer yarılısın ve ben içine gireyim ya da bir mucize olsun.

“Al bakalım, külkedisi.”

Tanıdık, tok sesin geldiği yöne baktığımda Araf'ı gördüm. Yanımda durmuş, elindeki siyah beyaz tişörtü bana uzatıyordu. Başında spor bir şapka vardı. Muhtemelen, son yaşananlardan sonra tanınmamaya çalışıyordu. Üzerinde kaslı gövdesini sarmalayan siyah-beyaz çizgili tişört ve siyah eşofman altı vardı. Kolunda da bir spor çantası asılıydı. Anlaşılan, futbola ara verdiği zamanları spor yapmaya ayırıyordu. Peki asıl soru şuydu: Nasıl aniden doğru zamanda, doğru yerde, elinde tişörtle belirivermişti? Kamera şakası falandı herhâlde.

Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olacaktı ki boğazını temizledikten sonra açıkladı.

“Arkadaşının üzerine kahve döktüğünü gördüm. Sen de sahayı ayarladın. İyiliğine karşılık iyilik.”

Aslında beni şikâyet etmeyerek yeterince büyük bir iyilik yapmıştı ama bunu da reddedemezdim. Demek ki o kadar da aksi ve kötü değildi. Zaten iki kere gördüğüm biri hakkında çıkarım yapmak çok da doğru olmazdı. Yani en azından onunla ilgili görüşüm, olumlu yönde değişmeye müsaitti.

Yüzüme minnettar bir bakış yerleştirdim. O yaptığı iyiliğin farkında olmayabilirdi ama ben farkındaydım. Okuldakiler-özellikle sinirime dokunan kişiler- üzerimi gördüğü an yanındakiyle fısıldaşacak, belki de bazıları kocaman insanlar olmalarına rağmen güleceklerdi. Ben de sonuç olarak onlarla kavg etmek zorunda kalacaktım.

“Teşekkür ederim.” Tişörtü alırken tenine değen elim olmasına rağmen, tüm yüzümü kaplayan sıcaklık yavaş yavaş bedenime yayıldı. “Üzerimi değiştirip geliyorum, sonra hemen programını yaparız. Bir saat kadar boşluğum var.”

“Bir saat bana yetmez.” Memnuniyetsizce burun kıvrıldı. Tamam, belki de erken konuşmuştum. “Okulun kaçta bitecek?”

“Beşte.”

“O zaman seni çıkışta alırım.”

Çıkışta müsait olacak mıydım acaba? Önce sorması gerekirdi. Yani, müsaittim ama yine de sorması gerekirdi. Bu yaptığı emrivakiye giriyordu. İki seçeneğim vardı. Ona çıkışarak müsait olmadığımı söyleyebilirdim. Ancak bunu yaparsam muhtemelen dün yediği küçük çanta darbelerini bana hatırlatırdı. Ben de sinirlenip bağırmaya başlardım. O da aynı şekilde karşılık verirdi, olaylar büyüyordu. Ya da bu kadar zahmete girmeden ikinci seçenek olarak şu kuralı uygulayabilirdim: İtaat et, rahat et. Bu kuraldan nefret ediyordum. Sadece istisnai durumlarda anneme uygulardım.

Sanırım bu da istisnai bir durum olacaktı.

“Tamam.”

Kelimeler dudaklarımdan isteksiz çıksa da Araf aldırmadı.

“Çıkarken beni ararsın.”

Son cümlesini söyleyip havalı bir çıkış yaparken ben hâlâ düşünüyordum. Acaba diğer seçenek daha mı iyi olurdu? Her neyse, artık çok geçti.

Daha fazla düşünerek kafayı yememek için tuvalete gittim. Elimdeki tişörtü incelemek yeni aklıma geldiği için yukarı kaldırarak nasıl bir şey olduğuna baktım. Bu bir tişört değildi. Bir formaydı. Beşiktaş’ın formasıydı. Arkasında ise videolardakiyle aynı yazı yazıyordu:

“23 AKINER”

3. Bölüm

Dersin sonlarına doğru beynim burnumdan akmak üzereydi. Bir yandan da Elçin beni dürtüp duruyordu. Çıkışta Araf'la buluşacağımı duyunca sevinçten havalara uçmuş, formayı fark edince de çılgına dönmüştü. Sürekli bana onunla ilgili bir şeyler anlatıyor, ileride lazım olacağını söyleyerek saçma sapan imalarda bulunuyordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbirini dinlememiştim çünkü bir daha sahanın kapısını açmak dışında karşılaşacağımızı sanmıyordum.

Hoca slaytın son sayfalarını açtığında ders artık bitmek üzereydi. Onun söylediği önemli yerleri defterime not ederken, pür dikkat dinliyordum. Fakat nasıl oluyorsa aynı anda kafam başka yerlere de gidiyordu. Normalde sadece tek bir şeye odaklanabilen benim için şaşırtıcı bir durumdu. Ayrıca üzerimdeki forma da her hatırladığımda yüreğimi ağzıma getiriyordu. Nedenini bilmiyordum, belki de üzerine bir şeyler dökmekten korktuğum içindi.

Dahası, bana birkaç beden büyük gelen formadan o kadar güzel bir koku yayılıyordu ki mest olmamak için çaba harcamam gerekmişti. Pahalı parfüm kokusunun yanı sıra, adlandıramadığım başka bir koku daha vardı. Hiçbir zaman kokuları tanımlamakta iyi olmamıştım. Sanki şey gibi kokuyordu, hani denize gittiğinizde sizi sakinleştiren bir koku yayılır ya... Öyle bir şeydi.

Nihayet ders bittiğinde, hoca sınıftan çıkar çıkmaz Elçin kapalı tutmakta zorlandığı çenesini serbest bıraktı. Dakikalardır konuşamadığı için krize girmek üzereydi.

“Saçlarını aç!”

Kaşlarımı çattım. Saçlarımla konumuzun ne alakası vardı? Ayrıca bu sıcak havada saçlarımı açacak kadar da aptal değilim. Terleyerek atmosfere karışmak istemiyordum.

“Ne?”

“Duydun işte.” Bezgin bir ifadeyle saçımdaki tokayı çekip çıkarttı. Sınıf hızla boşalırken birkaç kişi bize hâlâ oturduğumuz için tuhaf bakışlar attı. Ben ise beni sarmalayan gür saçlarım yüzünden artan sıcaklığa karşı koymaya çalışıyordum. “Saçların açık kalsın. Şanslısın ki yanımda makyaj malzemelerimi getirmiştım.”

“Hayır,” dedim dehşetle. Bu sıcakta yüzümün üzerinde bir katman daha istemiyordum. Ayrıca rimel bana yakışmıyordu. Kızıl kirpiklerim aniden siyaha boyanınca çok tuhaf görünüyordu. Üstelik hiçbir fondöten çillerimi kapatmak için yeterli olmadığından artık denemeyi bırakmıştım. “Makyajı unut!”

Sanki ona, “Hadi yapalım!” demişim gibi heyecanla çantasını açan Elçin, içinden mor makyaj çantasını çıkarttı. Başımı olumsuz anlamda salladım. Bir yandan da ellerimle karşı koymaya çalışıyordum.

“Hayır, yapacaksın. Bak çirkinleşirim! Kızım hayatında kaç kere Araf Altuğ Akıner seni okuldan alacak? Değerlendir işte fırsatı. Bir daha görüşmeseniz bile seni hep hatırlasın.”

Arkadaşım gerçekten ruh hastasıydı. Ben yüz yıl düşünsem yine de böyle bir şey aklıma gelmezdi. Hem zaten şimdi makyaj yaparsam sabahki yüzümle arasında çok rahat şekilde on dört fark falan bulabilirdi. Bu da yanlış anlaşılma neden olabilir, Araf onun için makyaj yaptığımı düşünebilirdi. Aslında doğru anlamış olurdu. Yani... durum gittikçe karmaşık bir hâl alıyordu.

“Sen geceleri bunları falan mı hayal ediyorsun? Ben kimse için hazırlanmak ya da hatırlanmak istemiyorum. Sadece şu programı hazırlamak ve oradan da eve gitmek istiyorum!”

Eve olabildiğince erken gitmeliydim çünkü yapmam gereken bir sürü iş vardı. Çamaşırlarımı yıkamak ve annem gelmeden önce evi toplamak zorundaydım. Aksi takdirde annem gelir gelmez ev işine dalıyor, daha fazla yoruluyordu. Kısacası, ne kadar sevmesem de yapmak zorundaydım. Yani Elçin’in sandığı gibi eğlenmeye vaktim yoktu.

“Melodi, lütfen.” Bana masum bir bakış attı. Yumuşak karnımı kullanıyordu. “Bir kerecik olsun beni dinle. Söz, bir daha sen istemediğin sürece hiçbir şeye karışmayacağım.”

Karışacağını biliyordum. Bunu daha önce milyonlarca kez söylemişti ama yine de kendimi ona inanmaktan alıkoyamıyordum. Beni hipnotize ediyordu resmen. Ses tonu çocuklarıncı gibi masumdu. Mavi gözbebekleri, bir kedi gibi kocaman olmuştu. Çok sevimli görünüyordu, yapacak bir şeyim yoktu.

“İyi, tamam! Ama rimel sürmem.”

Heyecanla ellerini çırpı. Gözlerindeki masum bakış aniden yerini daha şeytani bir görünüme bıraktığında dudağımı ısır-dım. Kandırılmışım. Yine. Kim bilir beni nasıl bir palyaço

çevirecekti? Umarım yanağıma Beşiktaş amblemi falan çizmezdi.

“Takıldığın yer olursa bana mesaj at!”

Arkamdan bağırın Elçin’e çenesini kapatması için tuhaf kaş göz hareketleri yaptım. Zaten kendimi yapay bebekler gibi hissediyordum, daha fazla rezil olmama gerek yoktu. Hain, rimel de sürmüştü!

Turnikelerden geçip, okuldan çıkarken derin bir nefes aldım. Şu an rahatsız hissetmek için her türlü imkâna sahip olsam da bu sadece birkaç saat sürecekti. Sonra yeterince sıradan ve düşük gelirli hayatıma geri dönecektim.

Okulun önünde bekleyen Araf’ı görünce sıcaktan kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Gece mavisi renginde spor bir arabaya yaslanmış, elindeki telefona bakıyordu. Üzerini değiştirmişti. Bu kez siyah bir kot pantolonla beyaz bir tişört giymişti. Tişört, esmer tenini ve kollarını sarmalayan dövmeleri daha da ortaya çıkartmıştı. Gözündeki güneş gözlüğünün dikkat çekmemesi için yeterli olduğunu sanmıyordum.

Yanına vardığımda beni fark etmesi için yalandan boğazımı temizledim. Başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden bana baktıktan sonra telefonunu cebine koydu. Gözlüğünü çıkarıp bana şöyle bir baktı. Yüzünde aniden belirip sönen gülümsemeden anladığım kadarıyla makyaj yaptığımı fark etmişti. Rezil olmuşum. Onu etkilemeye çalıştığımı düşünecek ve beni kafasına böyle kodlayacaktı. Kesinlikle rezil olmuşum.

“Merhaba,” deyip arabanın kapısını açmak için elini uzattı. Bense sanki daha beş dakika önce mağaradan çıkmış gibi davranarak onu durdurdum.

“Ben açarım, teşekkürler.”

Arabanın kapısını açıp koltuğa gömülürken dikiz aynasına baktım ve pancar gibi olan suratımla yüzleştim. Konu kendi kendimi utandırmak olunca asla rakip tanımıyordum. Yanlış anlaşılmaktan korkuyor, bu yüzden daha çok yanlış anlaşılıyordum. Umarım bugünü bitirdiğimde ten rengim normal kalabilirdi.

Araf sürücü koltuğuna yerleşirken tüm bedenimi ele geçiren strese karşı koyamıyordum. Avuç içlerim terden sıırılsıklamdı. Sırtımdan da soğuk terler akıyordu. Elçin yüzünden başıma açılmaya devam eden belaları yönetemiyordum. Zaten her zaman problem yönetiminde çok kötü olmuştum.

Araba hareket ettiğinde bakışlarımı cama çevirerek dikkatimi toplamaya çalıştım. Her şey yolundaydı. Her şey benim kontrolümdeydi. Hiçbir sorun çıkmayacaktı. Ancak ben bunları düşünürken bile beynim bana bin bir farklı felaket senaryosu sunuyordu.

Ya aslında onun hayranı olduğumu, havalı görünmek için onu tanımıyormuş gibi yaptığımı düşünürse? Elçin arada bu tarz planlarını bana anlatıyordu. Kız resmen bilinç altıma işlemişti. Acilen beynimden çıkmazsa sonum pek de iyi olmayacaktı. Araf’ın böyle bir şeyi düşünme ihtimali yüzde kaç olabilirdi ki? Bir olasılık hesaplamadığım kalmıştı.

Sıkıntıyla yutkunurken sürücü koltuğuna kaçamak bir bakış attım. Ne kadar rezil olduğumla ilgili hasar tespiti yapmaya çalışıyordum.

“İyi misin? Yüzün...”

Biliyordum! Hiçbir şey kontrolüm altında değildi. Makyajım aşırı kaçmıştı, siyah kirpiklerim ben buradayım diye bağıırıyordu. Elmacık kemiklerime sürdüğü zımbırtı yüzünden de ısıll ısıll parlıyordum. Ölmek üzereydim! Şu kapıyı açıp atlasam bundan daha az rezil olurdum herhâlde.

“Makyaj çok belli oluyor, değil mi?” Onun yerine cümlesini tamamladım. “Elçin zorla makyaj yaptı. Yanlış anlama sakın! Senin için falan değil.”

Biri beni durdursun!

“Yani, aslında... Ben seni etkilemeye çalışıyor gibi görünmek istemiyorum çünkü böyle bir amacım yok. Biliyorum, çevrendeki kadınların amacı hep bu olduğu için alışmışsın ama ben öyle biri değilim. Ve şu an bu benim üzerimde büyük bir baskı yaratıyor! Kim olduğunu bile bilmiyorum, seni neden etkilemeye çalışayım?!”

Bana bir şişe su uzatarak lafımı kestiğinde daha fazla konuşmadan suyu aldım ve kafama diktim. Sanırım yeterince rezil olmuşum. Bundan sonra onun on beş kilometre yakınına bile yaklaşamayacak kadar hem de... Ağzımı dikmek istiyordum.

Ben normalde böyle biri değildim, neler oluyordu bana?

“Öncelikle yüzün solgun görünüyor, diyecektim. Doğrusu, makyaj yaptığını fark etmedim bile.” Ela gözleri üzerimde geziniyordu ve bana zavallı ya da rezil biriymişim gibi bakmıyordu. Bu içimi birazcık rahatlatmıştı. “Ve beni etkilemeye çalışmadığının farkındayım. İlgi çekmek isteyen birine benzemiyorsun. Gerilmene gerek yok. Seni arkadaşlarla hep takıldığımız restorana götüreceğim. Pek bilindik bir yer değil, daha rahat oluruz. Ayrıca daha rahat hissetmeni sağlayacaksa müzik falan açabilirim.”

Normalde başka birinin üzerimde asla işe yaramayacak olan konuşması onunkiyle tuhaf bir şekilde işe yaramıştı ve içimde yanardağ gibi kabaran panik yavaş yavaş sönmeye başladı. Belki de ses tonunun inanılmaz derecede sakin olması etkenlerden biriydi. İlk gördüğüm agresif hâliyle alakası bile yoktu. Muhtemelen beni sakinleştirmeye çalıştığı içindi. Elbette şikâ-

yetçi değildim çünkü biraz daha düşünmeye devam etseydim panik atak geçirebilirdim. Ya da kalp krizi.

“Müzik iyi olurdu aslında.”

Sesim belli belirsiz çıktı. Biraz müzik kafamı tamamen dağıtmama yardımcı olabilirdi.

Araf başıyla onaylayıp radyoyu açtığında, tüm arabayı inle-ten son ses marşa hazırlıklı değildim. Birden yakalandığım için yerimde sıçradım.

***“Sevdalı yüreklerde beyaz sürgünler,
Halayla türkülerle sevdi bu kalpler,
Yıldızlar tutuştu siyah beyazla,
Marşlarımız ağlasın kartal aşkıyla,
Beşiktaş seninle ölmeye geldik!
Beşiktaş!”***

“Açık kalmış,” derken marşın sadece birkaç cümlesini duymuş olmasına rağmen gözleri parlıyordu. Takımın adını duyduğu an tüm yüz ifadesi aydınlanmıştı sanki. İlk defa birinin gözlerinin içinin bu kadar güldüğünü görüyordum. Ondaki çocuksu heyecan karşısında ben bile gülümsedim. Beşiktaş’ı gerçekten seviyordu. Bu sadece desteklemek ya da hayranı olmak değildi. Ondan yayılan saf duyguyu hissedebiliyordum. Bu takıma resmen âşıktı. Takımın formasıyla gezmesi de bunu kanıtlıyordu. “İstediğin bir şarkı var mı?”

Ben şimdi nasıl başka bir şey açmasını isteyebilirdim ki? Hem de heyecanı ve sevgisi bulaşıcıyken.

* Sözleri Uğraş Şahin Polat ve Özer Özçetin tarafından yazılan, düzenlemesi Birol Can ve Emrah Demiralp tarafından gerçekleştirilen, müziği ise Mehmet Suavi Saygan’ın Tükenme şarkısından uyarlanan, Beşiktaş Jimnastik Kulübü’nün bilinen marşıdır.

“Bu kalsın. Güzelmiş.”

Bana hayret dolu bir bakış attı.

“Takım tutuyor musun?”

Muhtemelen cevabım beklediği gibi olmayacaktı. Ben futbolu sevmiyordum bile. Tabii, bu düşüncelerimi yumuşatarak cevap vermeliydim.

“Hayır. Ben pek anlamam bu futbol işlerinden.”

Yüzündeki şaşkınlık daha da büyüdü.

“Sadece marşı beğendiğin için mi dinlemek istiyorsun gerçekten?”

“Evet.” Beşiktaş ruhu hoşuma gitmiş olamaz mıydı? “Olamaz mı?”

Yüzüne kocaman bir sırıtış yerleşti. Benimse aklımda başka düşünceler vardı. Madem bu kadar çok seviyordu, neden fırsatı varken bu takımda oynamamıştı? Gerçekten o kadar kırılmış mıydı? Çok hassas birine benzemiyordu. Cüssesine bakılırsa, birine bir tane vursa öbür duvardan çıkardı. Aman, bana neydi canım? İnsanların özel hayatı ve cüsseleriyle ilgilenmiyordum.

“Sen çok değişik birisin.” Bana tuhaf bir bakış attığında gözlerimi devirdim. *Sağ ol ya!* Bu kibar yaklaşımı sinirlerime dokunsa da konuyu uzatmamak için iltifatına(!) cevap vermedim. “Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum; Beşiktaş, futboldan ibaret değildir.”

Futbolcu olmasına rağmen bunu söylemesi beni şaşırtmıştı. Demek ki Beşiktaşlılarınsa sadece fanatiklik değildi, hissettikleri farklı ve çok daha derin bir bağdı. Takımlarının her alanını biliyor, her alanını destekliyorlardı.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca benim sustuğum, onun ise çalan marşı mırıldandığı bir yolculuk geçirdik. Aynı marşı üst üste dinlediğimiz için ezberlemek üzereydim. Hatta içimden eşlik etmeye bile başlamıştım.

Üzerimde Beşiktaş formasıyla, Beşiktaş marşı dinleyerek yolculuk yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Taraftarlığa hızlı bir giriş yapıyor olabilir miydim? Bir şeyi bu kadar tutkuyla sevecek kadar cesaretim olduğunu sanmıyordum. Daha doğrusu, benim ders dışındaki şeylerle ilgilenecek vaktim bile yoktu. Bir şeye böylesine bağlanmanın nasıl hissettirdiği hakkında en ufak bir fikre sahip değildim. Belki de insana kendini iyi hissettiriyordu. İnsan bazen bağlanmak, ait olmak istiyordu. Takıma, eşyaya, başka bir insana...

Bahsettiği restorana geldiğimizde arabasını valeyeye verdi. Bu bile benimle onun arasındaki sınıf farkını anlamak için yeterliydi. Gerçi bırakın valeyeye vermeyi, benim arabam da yoktu. Restorana girip garsonun gösterdiği masaya otururken etrafı inceledim. Lüks masalar, çalan klasik müzik... Bana bakan biri buraya ait olmadığımı iki saniye içinde anlardı. Vereceğim herhangi bir siparişi karşılayabilmem bile imkânsızdı. Menüyü açıp biraz incelediğimde de bu tezimi doğruladım. Mümkünse sadece çeşme suyu sipariş etmeliydim. Tamam canım, o kadar da değildi. Yine de tüm paramı bu masada bırakıp, bütün ay boyunca aç kalmak da istemiyordum.

“Ben bir şey yemeyeceğim. Okuldan çıkmadan yedim.”

Yalan söylediğim için kızaran burnumu kapatıcının kamufle edebildiğini umuyordum. Elçin’in yaptığı sıva misali makyaj, en azından bu işe yarardı umarım.

“Hayır, yemedin. Vücut dilin seni ele veriyor.” Kaşlarımı kaldırdım. Beni korkutmaya başlıyordu. “Ellerinle oynuyorsun, gözlerin sürekli etrafta geziniyor ve yanakların kızardı. Yalan söylüyorsun.”

Nefesim kesildi. Yakalanmış olduğum için kendimi daha kötü hissederken avuç içlerim yeniden alev almaya başladı. Bu adam kimdi? Futbolcu görünümlü müneccim falan mıydı?

“Seni buraya kadar getirdiysem ben ısmarlayacağım.”

Muhtemelen beni zor duruma düşürdüğünün farkındaydı. Ancak onun bana acımasına ihtiyacım yoktu. Birinin bana acıması, bu hayatta isteyeceğim en son şeydi.

“Gerek yok. Ben o okulda burslu okuyorum, evet. Ama kendi yemeğimin parasını da ödeyebilirim.”

Önümüzdeki aya kadar sefil günler geçirme pahasına gururlu davranmak zorundaydım. Kendimi kimseye ezdiremezdim. Eğer bu duruşum olmasaydı, üç yıl boyunca o okulda beni çoktan paspas yapmışlardı. Hayat ve insanlar yeterince acımasızdı. Eğer sizin zayıf noktanızı bulurlarsa bunu kullanmaktan asla çekinmezlerdi. İster düşmanınız ister en yakın arkadaşınız olsun. Tabii, annem benimle aynı fikirde değildi. Bana hep, “*Bazılarına güvenmek zorundasın. Sevdiğin insanların bıraktığı izler canını yaksa bile güzeldir,*” derdi.

Külliyen yalandı. İnsanların bıraktığı şey hep yara oluyordu. Kapanmayan ve sürekli tazelenen yaralar.

“Bak, beni yanlış anladın. O zaman şöyle yapalım.” Düşünürken sıkıntıyla dudağını ısırdı. “Sen de bana kahve ısmarlar-sın. Bence gayet adil ve tartışmaya kapalı.”

Tam tüm muhalefet kişiliğimle karşı çıkacaktım ki arkadan iki kişi resmen Araf’ın üzerine atladı. Adamlardan biri ensesi-ne tokat attığında boşluğuma geldi ve ağzımdan dünyanın sesli kahkahası kaçtı. Tuhaf bakışlarını bana yöneltmelerini bekledim ama öyle olmadı. Araf onlara sessizce küfrederken ikisi de bana eşlik ederek kahkaha attılar.

“Savaş, senin elinin ayarına ben...”

Adının Savaş olduğunu öğrendiğim adam hiç duymamış gibi yaptı. Koyu yeşil, keten bir gömlek ve beyaz kumaş pantolon giymişti. Koyu kahverengi, dalgalı saçlarından ellerini

geçirirken yüzünde büyük bir sırıtış vardı. Gizli çapkın sırıtışı... Kahverengi gözlerindeki hınzır bakışları benimle Araf arasına gidip geldi.

“Bir haftadır ortalıkta yoksun. Mesajlarımı da geç görüyorsun, merak ettim, abi! Bir sorun yok, değil mi?”

Araf yüzünde pek de memnun olmayan bir ifadeyle çok net ve sadece tek kelimelik bir cevap verirken Savaş'ın bakışları beni buldu.

“Yok.”

Araf ve arkadaşı, gözleriyle benim anlayamayacağım tuhaf bir konuşma yaparken, bu kez henüz adım bilmediğim diğer çocuk atıldı. İkisi de harika bir yaşam enerjisi yayıyordu. Bu enerjinin onda birine sahip olabilmeyi isterdim.

“Bizi bu güzel hanımefendiyle tanıştırmayacak mısın, Araf abi?”

Araf'ın bakışları bu kez yeni hedefine döndü. Muhtemelen onunla da bu şekilde iletişim kurmaya çalışıyordu ama başarılı olamadı çünkü çocuk planın farkına varıp gözlerini kaçırdı.

“Yoksa sen...” Savaş yine lafa girerken gözleri şüpheyile kısıldı. “Yengemiz mi oluyorsunuz?”

Başımı hızla iki yana salladım. Allah'ım, bir gün içinde ne kadar çok sıfat kazanmıştım böyle. İçlerinde en uygunsuzu yengeydi, sanırım. Elçin nasıl dua ettiyse evren bir şekilde duymuş, benimle dalga geçiyordu.

“Hayır, ben kimsenin yengesi değilim.”

Yüzündeki sırıtış zerre kaybolmadı. Ses tonundan eğlendiğini anlayabiliyordum.

“Pardon, ben formayı falan görünce... Savaş ben...” Uzatığı elini sıktım. Eli bile kocamandı, benimki onun elinin altında kaybolup gitmişti.

“Ben de Kerem!” Başka bir el daha öntümde belirdiğinde, bakışlarımı diğer çocuğa çevirdim. “Ama sen zaten biliyorsundur. Fenerbahçe’den!”

O kendini gururla takdim ederken ben bilmediğimi belli eden bir ifadeyle omuz silktim. Savaş’a kıyasla bir tık daha masum görünüyordu ama görüntü bazen aldatıcı olabilirdi. Bakışlarından ve yüzündeki çarpık gülümsemesinden korkulması gerektiğini seziyordum. Özenle yapılmış kahverengi saçlarını bilmem kaçınıcı kez düzeltti. Üzerinde Fenerbahçe formasıyla siyah bir kot pantolon vardı.

“Futbolla çok aram yok aslında,” derken bu kez onun elini sıktım. “Ben de Melodi. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum.”

“Erkek arkadaşın var mı, Melodi? Kaç yaşındasın?”

Kerem sandalyelerden birini çekip yanıma otururken ona yandan bir bakış attım. Hızlı ve çapkındı. Ne demiş, Müslüm Gürses? “*Aldanma çocuksu, mahsun yüzüne...*”

“Yirmi bir yaşımdayım.”

“Ben de yirmi yaşımdayım! Biliyor musun, ilişkilerde kadınlar büyük olunca daha iyi ilerlediği söyleniyor.”

“Oha, Kerem!” Araf onaylamayan bakışlar ve sert ses tonuyla araya girdi. Bense şaşkınlıkla Kerem’e bakıyordum. Bu ne hızdı? “Yavaş ol biraz. Hadi canım, ablanı rahat bırak, biz önemli bir mesele konuşuyorduk.”

Savaş’ın da iteklemesiyle yanımdan kalkan Kerem dudaklarını büzdü. Tuhaf bir sevimliliği vardı, normalde aksini düşünürdüm ama bana daha çok şaka yapıyormuş gibi geliyordu. Belki de yaşından dolayı öyle düşünüyordum.

“Abi bir yaştan ne olacak?” derken Savaş’tan bir dirsek yiyince iki büklüm oldu. “Senin de elin amma ağır!”

“Biz artık gidelim.” Savaş, Kerem’i çekiştirirken bana bir gülümseme yolladı. “Memnun olduk.”

İkisi uzaklaşırken Kerem son kez bana seslendi.

“Sosyal medyadan takip et beni! Kerem Günay yazınca çıkar. Fenerbahçeli olan!”

Masada tekrar iki kişi kaldığımızda, Araf derin bir nefes aldıktan sonra arkasına yaslandı. Az önce ufak bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu. Sanırım, kim olduğunuz fark etmeksizin arkadaşlarınız sizi her zaman utandırabiliyordu. Ne kadar ünlü olduklarının önemi yoktu. Gerçi, ne kadar ünlü olduklarını bilmiyordum bile. Bilseydim bu kadar rahat davranabileceğimi sanmıyordum.

“Kusura bakma, bazen fazla pervasız olabiliyorlar.”

Tam sorun olmadığıyla ilgili bir şeyler geveliyordum ki garson siparişlerimizi almak için geri döndü. Menüdeki isimler fazla karışık olduğundan ne seçeceğimi birkaç dakika düşünmem gerekiyordu. Yok muydu şöyle mantı falan?

Neyse ki evren sesimi duymuştu da Araf benden önce davranıp ikimiz için de havalı birer yemek sipariş etmişti. Normalde olsa kendi siparişimi kendim vermeyi tercih edeceğimle ilgili uzun bir konuşma yapardım ama şu an doğal ortamımdan oldukça uzaktaydım. Ayak uydurmak zorundaydım.

Bu süreci daha fazla uzatmamak için çantamdan defterimi ve okulun kendi futbol takımının programını çıkarttım. Daha önce bu işlerle benim yerime Elçin ilgilendiği için programı ezbere bilmiyordum. Sağ olsun, konu koştururan kaslı erkekler olunca elinden gelen her türlü çabayı sergilemekten çekinmiyordu.

“Bu sahanın programı,” diyerek elimdeki kâğıdı ona uzattım. “Görünüşe göre sadece pazartesi, cuma ve cumartesi gün-

leri saha boş. Sadece bende ve takımın koçunda anahtar var. Bu pazartesi ve cuma günleri sorun olmaz ama hafta sonu ne yazık ki gelemem.”

Bir de Elçin’de gizlice yaptırdığı yedek anahtar vardı ama bunu kimse bilmiyordu. Eğer biri öğrenirse kesinlikle benim sonum olurdu. Hayat ne kadar da ironikti, değil mi? Sahanın anahtarlarını emanet etmek için tüm vaktini spora ayıran Elçin yerine beni seçmişlerdi.

Çantamdan kalemimi ve gözlüğümü de çıkarıp defteri açtım. Normalde yakına bakarken gözlük kullanmam gerekiyordu ama gün boyu takmayı unutmuştum. Numaralarımın biraz daha ilerleyip beni kör etmesini istemediğimden, her ne kadar kendime yakıştırmasam da takmak zorundaydım.

“Tamam, pazartesi ve cuma uygun.” Dövmeli kollarını masanın üzerine koyup, bana doğru eğildi. “Gözlük mü kullanıyorsun?”

“Evet.” Kalın çerçeveli, siyah gözlüklerimin üzerinden ona baktım. “Yakını göremiyorum. Saat kaç ile kaç arası antrenman yapacaksınız?”

“Bu yaşta yakını göremeyecek kadar ne yaptın zavallı gözlerine?” Beni şöyle bir süzerken gözlerimi devirdim. Kasten bozacak hâlim yoktu ya. “Saat 10:00 ile 12:30 arası uygun mu?”

Başımı olumlu anlamda sallayıp defterime yazmaya başladım.

“Not aldım, programınızı gereken yerlere e-posta olarak yollayacağım. Önceki soruna gelince, çok fazla ders çalışıyorum diyelim. Kitap okumayı, film izlemeyi falan da seviyorum.”

Devamında, garson yemekleri getirip önümüze koyana kadar sessiz kaldık. Tabağımdaki sulu ve leziz görünen kocaman

biftek bana bakarken, bense karşımdaki adama bakıyordum. Down Sendromlu bireyler için kurulan bir takımı çalıştırması gerçekten etkileyiciydi. Buna ufak bir parça da yardımımın dokunuyor olması beni mutlu ediyordu. Yine de aklımda hep onun neden artık oynamadığı sorusu dönüp duruyordu.

Neden bu kadar takmıştım ki şu olaya? *Unut gitsin, Melodi!*

Fakat bir kere aklıma düşmüştü işte! Ben öyle her şeyi kolayca görmezden gelip hayatına devam edebilen biri değildim. Boyumdan büyük olduğunu bildiğim bir şeye burnumu sokmak ve detaylarla ilgili sorular sormak istiyordum. Böyle bir şeyi yaparsam ters tepme ihtimali de yüksekti. Elbette bu durumda Araf haklı olurdu. Bir şekilde merakımı bastırmak ve susmak zorundaydım.

“Ne tür kitaplar okuyorsun?”

“Hı?” Düşüncelerimin arasından beni çekip çıkarınca bir an afalladım. Verdiğim tepkinin görgü kurallarına uymadığının farkındaydım. “Pardon, bir şeyler düşünüyordum da... Romantik okuyorum genelde, toz pembe olan hikâyeler falan...”

Kaşları merakla havaya kalktı. İlgisini çekmiş gibi duruyordu. Kendisi de aynı türü okuduğunu söylerse şaşkına dönerdim.

“Sadece bilimsel kitaplar okuyan birine benziyorsun.”

Onları da okuyordum ama fazla inek gibi görünmemek için bu detayı es geçmiştim.

“Bu tarz şeyler okuyarak hayatın gerçeklerinden birkaç saatliğine kaçıyorum diyelim.” Onun soru sorması bana da cesaret vermişti. En azından birkaç küçük bilgi alabilirdim. “Sen neden Beşiktaş’ı bu kadar seviyorsun?”

Ela renginin en koyu tonunu alan gözlerinden üzgün bir bakış geçti. Kötü anılarını hatırlamış olabileceğini düşününce dudağımı ısırdım. Amacım kimseyi üzmemek değildi.

“Hayatın gerçeklerinden kaçıyorum diyelim.”

Bu bilgi benim merakıma hiç fayda etmemişti. Aksine, daha çok şey bilme isteği uyandırmıştı. O ise hiçbir şey olmamış gibi yemeğine geri döndü. Ben de bu kadarıyla yetinmeye çalışarak tabağımdaki etten birkaç parça kestim. O kadar lezzetliydi ki bir daha buna benzer bir et yiyeceğimi sanmıyordum. Benim yaptığım yemeklere hiç benzemiyordu. Mütevazı olamayacaktım ama benim yemeklerim de fena sayılmazdı. Anneme sürpriz yapmak için başlamış, işleri oldukça ilerletmiştim. Yine de bu et kadar iyisini yapabileceğimi sanmıyordum.

Yemek bitene kadar çıt çıkmayan masadaki sessizliği ben bozdum. Yine. Çenemin bağı nasıl böyle çözülmüştü, bilmiyordum ama kendime engel olamıyordum.

“Beşiktaş’ta oynayacak mısın?”

Böyle bir soru beklemediğini yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Şaşırmıştı. Pat diye sorduğum için de olabilirdi.

“Ben oynama defterini çoktan kapattım, Külkedisi.” Yerrinde huzursuzca kıpırdandı. Bu konuyu konuşmaktan memnun değildi. Demek ki gerçekten canını sıkan bir şeyler vardı. Şimdilik daha fazla üstelememeye karar verdim. “Gidelim mi? Yoksa çıkmadan önce Kerem’e görüşürüz demek ister misin?”

Tabii ki istemezdim. Futbolcular ilgimi çekmiyordu. Benden bir yaş küçük futbolcular hiç çekmiyordu.

“Gitsek iyi olur. Kerem’le de bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum, onun için kalsın.”

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Garsonu çağırıp hesabı ödemek üzereyken elimi hızla çantama attım. İlk söylediğinde arada kaynamış olabilirdi ama gerçekten böyle bir şeye izin veremezdim. Yemeğimi kendim ödemezsem günlerce aklıma takılır, gece rüyalarım girerdi. Erkeklerin hesap ödemesine alışık değildim.

Araf, bakışlarıyla bana meydan okuduktan sonra kartını hızla garsonun getirdiği pos cihazına okuttu. Tam itiraz edecektim ki göz kırparak beni hipnotize etti. Gizli silahı falan mıydı bu? Aynı anda hem tatlı hem de tehlikeli görünmesi mümkün müydü? Söyleyeceğim şeyler aklımdan silinirken yüzündeki sırıtış daha da büyüdü.

Yakışıklıydı. Üstelik bunun farkındaydı.

“Beni sosyal medyadan takip et. Akıner yazınca çıkar. Beşiktaşlı olan.”

4. Bölüm

Elimdeki kitabın son sayfasını okuduğumda ağlamak üzereydim. Kim elflerle ilgili bir kitabın sonunda ağlardı ki? Üstelik kötü sonla bile bitmiyordu. Karakterler aşklarını doruklarında yaşarken, halk da hayatına mutlu mesut devam ediyordu. Peki bu beni neden bu kadar duygusallaştırmıştı?

Eğer dürüst olmam gerekiyorsa, asıl sorun benim hiçbir zaman böyle bir şeye sahip olmamam ve asla da olamayacağımı düşünmemdi. Elf kralına değil, tabii. Gerçek aşka... Hoşlandığım kişiler bunu anında fark ediyordu. Sonuç olarak benimle ilgilenmiyorlardı ve ben de kendi beynimde onlara muhteşem özellikler yüklüyordum. Birkaç hafta üzülüyor, sonra gerçekte nasıl olduklarını gördüğümde platonik aşk acım da bitiyordu.

Asla bunun ötesine geçememiştim. Yirmi bir yaşındaydım ve hiç âşık -gerçek anlamda, karşılıklı- olmamıştım. Kitaplarda bahsedilen şu büyümlü öpücüklerin nasıl olduğunu merak etmiyor değildim. En kötüsü de bu zamana kadar bir erkek tarafından sevilmemiş olmamdı.

Yani tam bir umutsuz vakaydım ve sonsuza kadar kitapların içinde yaşamayı dileyerek çürüyecektim. Umarım mezarıma gelen birkaç hayali karakter olurdu. Bilemiyorum... Belki de fazla abartıyordum. On yaşımdan beri kitap okuduğum için fazla gelişen hayal dünyamın işi olabilirdi. Bana her zaman zorluk çıkarıyordu. Elbette, gerçekçi olmak için çabalıyordum çünkü her zaman hayal dünyamın bana sunduğu sonsuz pembe ihtimallerin gerçek olmayacağını farkındaydım. Bu en azından henüz tamamen delirmediğim anlamına geliyordu.

Annem bunun iyi bir şey olduğunu söylüyordu. En azından hayatın gerçekliğinden birkaç saatliğine kaçmanın akıl sağlığını yerinde tutacağına inanıyordu.

Gıcırdayan yatağımdan kalktım ve kitabımı kitaplığa yerleştirdim. Odamı seviyordum ama son birkaç gündür tuhaf sesler çıkartmaya başlayan yatağım buna dahil değildi. Muhtemelen uzun süredir kullanıldığı için yayları falan bozulmuştu. Neyse, en azından kitaplığım hâlâ sağlandı. Küçüktü ama bu odaya daha büyüğü de sığmazdı. Odam kutu gibi bir şeydi. Tek kişilik beyaz başlıklı bazam, beyaz çalışma masam, ufak kitaplığım ve ondan da küçük olan beyaz dolabım zar zor sığıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi başucuma zorla şifonyer sokuşturmuştum. Bej rengi duvarların neredeyse her yerinde ders notlarım asılıydı.

Bir de... dolabımın kapağındaki forma vardı. Annem hafta sonu toplamak için odama girdiğinde ona şüpheli bakışlar atmıştı. Ben de olayın ufak bir özetini geçmiştım. Tabii, Araf ile Elçin'in yerini değiştirerek... Annem formayı Elçin'in sanıyordu. Başım belaya girmeden formayı gerçek sahibine vermem gerekiyordu. Neredeyse bir haftadır bendeydi.

Araf, geçen günkü yemekten sonra beni evime bıraktığında antrenmana bir hafta sonra başlayacaklarım söylemişti. Takı-

mına forma yaptırıyordu. Ayrıca hepsine ayakkabı alacağını söylemişti. Neydi adı? Kramafon? Krampfön? Öyle bir şeydi işte.

Elçin ile günün kritiğini yaptığımızda resmen telefonun diğer ucunda ermişti. Tamam, kabul etmem gerekirse Araf'ın yaptığından etkilenmeyecek biri olduğunu sanmıyordum. Takımına böyle tatlı jestler yapması... Açıkçası bu oldukça hoştu. Ben de elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacaktım. Gerçi futbolla ilgili pek bilgim yoktu ama top falan toplayabilirdim.

Kitap okurken beni rahatsız etmemesi için çalışma masama bıraktığım telefonumu aldım ve beni yine büyük gıcırdamalarla karşılayan yatağıma uzandım. Ne coşkulu bir yataktı ama.

Sosyal medyada zaman geçirmek ve ders çalışmadan önce bir saat kadar tembellik yapmak için kendime zaman tanıdım. En son girdiğim sınavların notları birkaç gün içinde açıklanacaktı, öncesinde biraz kafamı dağıtmak için kendime böyle bir program oluşturmuştum. Önce kitap, biraz tembellik ve sabaha kadar ders...

Önce Elçin'in bana attığı videoları izledim. Gördüğü her komik videoyu bana attığı için minnettardım. Yoksa bu sefil hayatıma nasıl renk gelecekti? Çoğu futbolla ilgili olduğu ve ben de sadece üç futbolcu tanıdığım için ne yazık ki onunla aynı derecede eğlenemiyordum. En son attığı fotoğraftaki tanıdık yüzü görünce kendimi profiline girerken buldum.

@akınerr2

Kendisini takip etmemi söylerken ses tonu o kadar alaycıydı ki ciddi olduğundan emin değildim. Dolayısıyla bir haftadır, onu takip edip etmemek arasında gidip geliyordum. Elçin'e bu takip detayından ve Kerem'le Savaş'tan bahsetmemiştim

çünkü duyduğu an en iyi ihtimalle bayılırdı. Yani Araf'ı takip etmekle ilgili verdiğim bu amansız savaşta tek başımaydım. Elçin beni zorlamayınca karar vermek daha karmaşık hâle geliyordu.

Fotoğraflara bakarken elim hâlâ butonun üzerinde gidip geliyordu. Sadece dokunacaktım. Hem kendisi takip etmemi istemişti. *Hayır, sadece dalga geçti. Bu kadar istese önce o takip edebilirdi.* İyi de adımdan başka bir şey bilmiyordu. Nasıl bulacaktı beni? Of, saçma sapan bir takip meselesi hakkında bu kadar düşünmek bile aptalcaydı.

Tekrar fotoğraflarına odaklandım. Ya Beşiktaş maçında tribünde ya da yorum yapan kadınların aksine bir ton erkekle çekilmiş fotoğraflardı. Yorumların çoğunda kadınlar ona aşklarını ilan ediyor, futbola dönmesi için yalvarıyorlardı. Edepsiz şeyler bile vardı. Yorumlar böyleyse, mesaj kutusunu tahmin etmek bile istemiyordum.

Edepsiz yorumlardan birkaçı kafamda canlandığında yüzümü buruşturdum. İnsanların böyle yorumlar yapması bana hep tuhaf gelmişti. Başımı iki yana sallayıp düşüncelerimi dağıttım. Tam profilinden çıkacaktım ki bir anda elim takip et butonuna değdi. Tamam, belki ben basmış da olabilirdim. Zaten en fazla ne olabilirdi ki? Adımı hatırlayacağını bile sanmıyordum.

Birkaç saniye içinde tüm bedenimi pişmanlık sardı. Hemen takibimi geri çekersem sorun olmazdı. Muhtemelen takipçi yağıyor olmalıydı. Belki de beni fark etmezdi. Futbolu bırakan birine göre hâlâ bu kadar popüler olması da ilginçti. Tam az önceki hatalı hareketimi geri alacakken gelen mesajla donup kaldım.

@akınerr2: Bulman uzun sürdü, Külkedisi.

Kocaman açılmış gözlerle telefonuma bakarken heyecandan kalbim tekledi. Normalde o kadar görünmez biri idim ki

aynı sınıfta olduğum kişiler bile onları takip ettiğimi görmezdi. Biri ilk defa beni görmüştü. Bu beni germiştii ama ufak da olsa iyi hissettirdiğini itiraf edebilirdim.

Tuhaf bakışlar atmayı nihayet keserek cevap yazdım.

@melodi: Akıner yazınca çıkacağını söylemiştin. Sondaki 2 işimi zorlaştırdı. 1 alınmış mıydı?

@akınerr2: Benim hatam! Evet, alınmıştı. Sen tek melo-disin, sanırım.

Evet, neyse ki kullanıcı adımın sonuna kaçınıcı olduğumu yazmam gerekmemişti. Muhtemelen, hayattaki tüm şansımı da burada kullanmıştım.

@melodi: Bilmem. Öyle miyim?

Konuşmadan çıkmadım. Ne yapıyordum ben?

@akınerr2: Öylesin. Diğer Melodileri hiç görmedim.

@melodi: Ama Melodi her yerde... Sürekli dinlediğin o marşta, denizdeki dalgalarda. Sessizlikte bile Melodi var.

Yürek falan yemiştım herhâlde. *Derhal, kes şunu!*

Sanırım onu tanımıyor olmak ve onun da beni tanımıyor olması bana tuhaf bir cesaret vermişti.

@akınerr2: Kelime oyununda senin kadar başarılı olmadığım için pes ediyorum ve söylediğin şeyi kabul ediyorum. Melodi her yerededir!

Kerem'in hesabını bulman daha mı kolay oldu?

@melodi: Bulmaya çalışmadım ki.

Kerem'in soyadını bile unutmuştım. Bilsem de araştırma yapar mıydım, emin değildim.

@akınerr2: Numaranı almak için telefonumu çalmaya çalıştı.

Kahkaha attım. Ciddi olamazdı. Muhtemelen komiklik yapıyordu çünkü öyle birinin benim numaramın peşinde koşaca-

ğını sanmıyordum. Kerem yakışıklıydı ve nasıl görüldüğünün de farkındaydı. Kızları etkileyecek düzeyde, hatta belki biraz fazla flörtözdü. Benim gibi biri onun için pek uygun değildi. Tek bakışla tavlayabileceği mankenleri tercih edeceğini biliyordum.

@melodi: Numaramı kimseye vermemeni tercih ederim.

@akinnerr2: Merak etme. Numaran ve her türlü kişisel bilgilerin bende güvende.

Cevap vermedim çünkü ne yazacağımı bilmiyordum. Onun yerine, Araf'tan gelen takip bildirimine şaşkın bir bakış attım. İki hafta önce, bana sadece elli kişiden oluşan takipçi sayımın bir futbolcu içereceğini söyleseler kocaman bir kahkaha patlatırdım.

Telefonu üzerinde kırmızı kalpler olan beyaz nevresimimin üzerine fırlatıp yatağımdan kalktım. Kafam benim amaçladığımdan çok daha fazla dağılmıştı. Biraz daha devam edersem beynimdeki tüm kıvrımlar yavaş yavaş açılacaktı. Çalışma masama oturup ders notlarımı açarken yüzümde engelleyemediğim bir sırıtış vardı.

Saat gece tam 22.00'de telefonum çalana kadar gayet iyi ilerliyordum. Hatta düşündüğümden bile fazla konunun üzerinden geçmiştim ve bu beni daha da motive etmişti. Fakat Elçin arayarak bu saatte beni çorbacıya gelmeye ikna etmiş, yeni konulara başlama girişimimi sabote etmişti. Normal şartlarda beni hiçbir kuvvet o masadan kaldıramazdı. Ancak bu seferlik bir istisna yapmak zorunda kalmıştım çünkü Elçin'in abisi de ısrar etmişti.

Abisi de onun gibi futbol hastasıydı ve sırf maça gitmek için yurt dışına çıkmıştı. Bana da oradan bir hediye getirdiğini söylediğinde mecburen kabul etmek zorunda kalmıştım. Fakat hediye almaya pek alışkın değildim ve bu kendimi mahcup hissetmeme neden oluyordu.

Kapıyı kilitleyip apartmandan çıkarken tekrar saate baktım. Annem gelmeden eve dönmüş olmalıydım. Gerçi ona mesaj atmıştım ama eve dönene kadar içinin rahatlamayacağım biliyordum. Annem beni sıkılamaya çalışıyordu. Pek bir yere gitmediğimi de bildiğinden bana güveniyordu. Bu da bana, ayda bir iki kez eve geç saatte dönme izni veriyordu.

Kapının önünde gördüğüm tanıdık arabaya doğru yürüdüm. Erkin abi, müsait olduğu zamanlarda Elçin'i okula bırakıyordu. Siyah bir *Range Rover*'ı hafızadan silmek de kolay değildi. Arkada oturan Elçin'in yanında ben de yerimi alırken, Erkin abi dikiz aynasından bana göz kırptı. Elçin'in erkek versiyonu gibiydi. O da kardeşi gibi kahverengi saçları ve açık mavi gözlere sahipti. Köşeli çenesini çevreleyen kirli sakalları, çıkık elmacık kemikleri, oldukça düzgün bir burnu vardı. Kardeşinin minyon olmasının aksine, uzun boylu ve yapılıydı.

Elçin'e döndüğümde her zamanki gibi neşeli olmadığını fark ettim. Üzerinde forma bile yoktu. Sadece düz, siyah bir tişört ve siyah kot pantolon giymişti. Saçlarım benim gibi tam tepede topuz yapmıştı. Normalde hep güldüğü, heyecanla bir şeyler anlatmaya başladığı için bu hâllerine alışık değildim. Özellikle de abisi yanındayken. İkisi o kadar iyi anlaşıyordu ki bazen bir abim olmasını istiyordum.

“Elçin sana ne oldu?”

Bana bakıp uzun bir nefes aldı. Gerçekten kötü bir şey olmuş gibi görüldüğü için daha da endişelendim.

“En sevdiğim oyuncu transfer oluyormuş.”

Her zamanki gibi benim en ufak fikrim dahi yoktu. Gerçekten bu kızın böyle davranarak beni panikletmeyi bırakması gerekiyordu.

“Kim?”

Oflayıp sinirle bana döndü. Mavi gözlerinden ateş fışkırıyordu. Demek ki onun hastalıklı sevdiği futbolculardan biriydi ve ben bilmediğim için birazdan bombardımana tutulacaktım.

“Artık takımla özdeşleşt! Şimdi ben kime tezahürat yapacağım?”

Bir kez daha iç çektiğinde kendimi kör cahil gibi hissediyordum. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi bilmediğim konularda fikir belirtmektense susmayı tercih ettim. Onun bu tutkusunu hiçbir zaman anlayamasam da saygı duyuyordum. Çoğu zaman annesiyle babasının kavga ettiğini söylüyordu. Detay vermiyordu ama az çok anlayabiliyor ve bu futbol bağımlılığını da ona yoruyordum. İçindeki boşluğu bir şeylerle doldurmaya çalışıyordu.

Çok zengin bir ailenin, çocuğunu böylesine ihmal etmesini aklım almıyordu. Tüm imkânları varken onunla ilgilenseler belki de en güzel yıllarını hep birlikte geçirebilirlerdi. Annemin de dediği gibi para her zaman mutluluk getirmiyordu demek ki... Kızlarının her istediğini alarak mutlu olacağına inanmak saçmalıktı.

Bu yüzden abisi onunla çok daha fazla ilgileniyordu. Muhtemelen, bugün bu çorba içme seansının ve Elçin’in üzünlüğünün sebebi de futbol falan değildi. Ailesiydi.

Çorbacıya gelene kadar hiç konuşmayarak Elçin’e sakinleşmesi için zaman tanıdım. Araba çorbacının önünde durduğunda herkes aynı sessizlikte indi. Bu çorbacıya birkaç kez daha

gelmiştik. Benim aşına olduklarımla kıyaslandığında çok lüks-tü ve her zaman içerisi tıklım tıklı oluyordu. Şu an olduğunun aksine...

İçeride sadece tek bir masa doluydu. Dışarıda da bir görevli duruyordu. Daha ben ne olduğunu bile anlayamadan içeri gir-mememiz için bizi durdurdu.

“Bugün içerisi kapalı, efendim.”

Erkin abi kalın kaşlarını çatı. Onu tanıdığım kadarıyla çok sakın biri değildi. Her an patlayabilecek bir bombaydı.

Bakışlarım içerideki masaya kaydı. Masada üç kişi vardı. İkisi arkası dönük oturuyor ve diğerini tutup geri çekiyordu. Masaya mı çıkmaya çalışıyordu o? Merakımı cezbeden masa-ya tüm dikkatimi verdiğimde, masanın üzerine çıkmayı başa-ran kişinin yüzünü gördüm.

Şaka mıydı bu?

Tesadüfler sadece filmlerde olan şeylerdi. Bir de benim gece uyumadan önce kurduğum hayallerde. Öyleyse bu neydi?

Kerem masaya çıkmaya çalışıyor, kıvrıcık saçlarından anla-dığım kadarıyla Savaş ve yüzünü göremediğim ama kolların-daki dövmelelerden tanıdığım Araf da onu tutmaya çalışıyordu. Bir anlığına Kerem’le göz göze geldik. O beni işaret ettiğinde diğer iki yüz de bana döndü. Ellerimle yüzümü kapatıp arkamı dönerken Erkin abi ve Elçin kapıdaki adamla tartıştığı için be-nim tuhaf hareketlerimi görmüyorlardı.

Kıpkırmızı olan yüzümden fışkırmaya başlayan ateş, biraz-dan yanımdaki herkesi yakacaktı ve içeri girmek için tartışma-larına gerek kalmayacaktı. Alt tarafı bir çorbaydı zaten, bir an önce buradan uzaklaşmayı çorbaya tercih ederdim.

“Şey... Başka zaman gelsek,” derken ellerimi indirdim ve içeriye kaçamak bir bakış attım. Kerem masadan inmişti fakat bu kez çıkışa doğru ilerlemeye çalışıyordu. “Saat de geç oldu.”

“Hayır.” Erkin abinin sesi sertti ama ısrar etmek için o kadar yanlış bir zamandı ki... “İçeride sadece bir masa dolu olduğuna göre burası kapalı değil!”

Adamla tekrar hararetli bir tartışmaya girdiler. Neden bu kadar ısrar ediyordu sanki? Tek çorbacı burası değildi sonuçta. Ayrıca artık çorba içebilecek bir durumda olduğumu da sanmıyordum. Sadece bir bahane bularak evime dönmek istiyordum.

Onlara bakmıyor olsam da az önceki grubun gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum, daha fazla dikkat çekmek istemiyordum. Lacivert eşofman altım ve üzerinde kocaman bir *Baby Yoda** olan gri tişörtümle yeterince dikkat çekiyordum zaten. Daha özenli bir şeyler giymediğim için pişmanlık dolu bir nefes aldım. Ciğerlerime dolan hava beni biraz da olsa rahatlatmak üzereydi.

Ta ki kapı açılana ve Araf neredeyse siyaha dönen gözlerini üzerime dikene kadar. Öfkeli olduğunu anlamak için yüksek bir IQ seviyesine ihtiyaç yoktu. Yürüyen barut gibi görünüyordu.

“İçeri girsinler.” Bakışlarını yarım saattir Erkin abinin ikna etmeye çalıştığı görevliye çevirdi. “Bizden uzak olacak bir masa ayarlayın.”

Bu kez sinirlenme sırası bendeydi. Uzak bir masa mı? Bizden tiksiniyor muydu o? Hangi cüretle? Tamam, belki görünümüm şu an pek de iç açıcı değildi fakat bu bizi aşağılayabilecek anlama gelmiyordu. Kollarımı sinirle göğsümde birleştirdim. Tam öfkemi dışarı vurarak oldukça sert cümleler kuracakken beni durdurdu.

“Melodi, seninle konuşabilir miyiz?”

* Gerçek adıyla *Grogu*, Star Wars evreninde yer alan ve *The Mandalorian* dizisinde tanıtılan, Yoda ile aynı türden bir karakterdir. —e.n.

Bakışları ve ses tonu yumuşadığı için istemsizce az önceki düşüncelerimi törpüledim. Belki de zor durumdaydı, az önce masadan Kerem'i indirmeye çalıştığını görmüştüm. Pek de hâlinden memnun durmuyordu. Elçin ve Erkin abiye kaçamak bir bakış attım. Elçin, hayranlıkla Araf'ı izliyordu. Az önceki üzgün hâlinden eser bile kalmamıştı. Bu kadar etkili olacağını bilseydim çoktan ona Araf'ın bir fotoğrafını gösterirdim.

Erkin abi ise kardeşiyle aynı fikirde değildi. Gözleri her an kırmızıya dönebilir, kulaklarından duman çıkabilirdi. Karşısındaki futbolcuyu tanıyor olma ihtimali yüzde iki yüzdü ama buna rağmen mimiklerinde tek bir oynama bile olmamıştı.

“Lütfetmenize gerek yok. Ayrıca Melodi ile hangi sıfatla konuşacaksınız?” diyen Erkin abi, başıyla arabasını işaret etti. Araf'ı tanımamasına imkân yoktu fakat umurunda değilmiş gibi davranıyordu. “Arabaya binin.”

Peki bu cümleleri kurarken benim isteklerimi önemsiyor muydu? Belki de önemli bir konuydu ve ben onu dinlemek istiyordum? Birilerinin benim yerime karar vermesinden nefret ederdim. Kendi kararlarımı verebilecek kadar yetişkindim.

“Önemli.” Araf gözlerimin içine bakarken arkadaşımın abisini görmezden geldi. “Sadece birkaç dakika.”

Hem merak ettiğim hem de az önce karar verme yetim elimden alınmaya çalışıldığı için başımı olumlu anlamda salladım. Onunkiyle karşılaştırıldığında oldukça gülünç duran rezalet kombinimi çoktan görmüştü. Bugünlük daha fazla rezil olacağımı sanmıyordum. Neyse ki gözlüklerimi takmamıştım.

“Siz gidin, ben de hemen geleceğim.”

Abisi bana onaylamayan bir bakış atarken Elçin hâlâ az öncekiyle aynı pozisyondaydı. Resmen transa girmişti. Umarım inme falan inmezdi. Abisi onu kolundan tutup arabaya sürük-

lediğinde bile bakışları Araf'ın üzerindeydi. Hatta arabaya bindirilene kadar aynı şekilde devam etti. Gerçekten inme falan inmezdi, değil mi? Hâli bana iç açıcı gelmemiştir. Yine de söz konusu Elçin ve futbolcular olduğunda verdiği tepkilerin normal olma ihtimali vardı.

İçeri giren Araf, benim de girmem için kapıyı açık tuttu. Ben de peşinden gittiğimde kapıyı kapattı ve etrafa bir bakış attıktan sonra konuşmaya başladı. Anlaşılan, kimsenin duymasını istemiyordu. Bu beni daha da meraklandırdı. Kendimi konuşurken onu incelemekten alıkoyamadım. Esmer teniyle tezat oluşturan düz, beyaz bir tişört ve yine basit bir siyah pantolon giymiştir. Sadece basit iki parçanın onun üzerinde nasıl bu kadar iyi durduğunu anlayamıyordum.

“Bak, yanlış bir imaj bırakmak istemiyorum ama... bize yardım etmen lazım. Kerem'i arabaya binmesi için ikna etmek zorundayız. Yoksa ben kafasına sandalye geçireceğim.”

Adını duyunca bakışlarım refleks olarak Kerem'e kaydı. Saçı başı dağılmış, beyaz salaş gömleğinin düğmeleri açılmıştı ve bana heyecanla el sallıyordu. Savaş ise onu yerine oturtmaya çalışıyordu. Onlara doğru yaklaştıkça ağzından çıkanları daha net duyabiliyordum.

“Kerem, şimdi sıçacağım ağzına ama! Otursana oğlum şuraya!”

Araf tekrar araya girdi.

“Gördüğün üzere sarhoş olmuş. Bizi aradığında onu aldık ve ayılması için buraya getirdik ama işe yaramadı. Ayrıca kimsenin, özellikle de basının haberdar olmaması gerekiyor. Bu yüzden sizi uzak bir masaya almalarını söyledim.”

“Bize güvenmedin yani.”

Tek kaşımı kaldırıp ona yargılayıcı bakışlar attım. Bu konuda ona biraz hak verebilirdim belki... Daha yeni tanıdığı biri-

ne güvenmenin kolay olmadığını biliyordum. Özellikle de ben yıllardır tanıdığım kişilere dahi güvenemiyorken... Yine de bu kırılmama engel değildi. Ben ispiyoncu değildim. Elçin ağzını tutamayabilirdi, ona kefil olamazdım tabii... Kötü niyetli olduğu için değil, aşırı heyecanlı olduğu için olamazdım. Muhtemelen şu an arabada sevinç çılgınlıkları falan atıyordu.

“Hayır, öyle değil. Sadece dikkatli olmak zorundayız. Lütfen uzatmayalım çünkü bu çocuk...” Eliyle, bana seslenen Kerem’i gösterdi. “Bütün enerjimi emdi.”

Kerem sarhoş olduğu için kayan ağızıyla bağırmaya devam ediyordu.

“Melodi!” Başını yana yatırdı ve yüzüne masum bir bakış yerleştirdi. “Beni takip etmedin.”

“Kes lan!”

Savaş ağzına bir tokat atınca Kerem küçük çocuklar gibi dudak büzdü. Sevimli görünüyordu. Savaş, muhtemelen saatlerdir Kerem’le uğraştığı için oldukça sinirliydi. Dalgalı saçları dağılmıştı. Çatık kaşları milim bile oynamıyordu. Göz teması kurmamaya özen gösterdim çünkü beni delip geçebilirmiş gibi bakıyordu. Üzerindeki bordo renkli tişörtünün yakasını silkti.

“Şu kafanın içine biraz akıl koy artık!”

Kerem, ona omuz silkerek karşılık verdi. Ben ise şaşkın şaşkın onları izliyor ve nasıl yardım edebileceğimi anlamaya çalışıyordum.

“İyi de ben onu nasıl ikna edeceğim?”

“Seni gördüğünden beri buraya gelmen için bağırıp duruyor. Gelmezsen susmayacağını söyledi. Lütfen yardım et. Bit-sin bu işkence!”

Yüzündeki bezgin bakış bana tuhaf bir şekilde eğlenceli geldi. Kardeşinden bıkmış abiler gibi bakıyordu. Başları sıkış-

tığında arkalarını toplayacak birine sahip oldukları için şanslıydılar. Bu zamana kadar tüm problemleri tek başıma hallettiğim için bir anlığına onlara imrendim. Zor anlarımda güvenebileceğim ve kendimi kötü duruma düşürdüğüm için bana kızacak birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Her neyse... Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi.

Yanlarına vardığımızda Kerem bana kocaman bir gülümseme yolladı. Evin haylaz çocuğuna benziyordu.

“Beni takip et.”

Başımı iki yana salladım. “Arabaya bin.”

Çok başarılı bir ikna girişimi olmamıştı sanki... İyi de ben daha önce hiç sarhoş birini ikna etmeye çalışmamıştım ki!

“Tişörtünü bana verersen binerim.”

Gözlerimi dehşetle açtım. Tişörtümden ne istiyorsun, be çocuk?

“Şu an veremem, saçmalama! Ama arabaya binersen daha sonra veririm.”

Omuz silkti.

“Hayır, şimdi! O zaman önce ben sana tişörtümü vereyim!”

Tişörtünün eteklerini tutup çıkartmaya çalışınca dört devasa kol tarafından durduruldu. Araf, tekrar öfkenin ele geçirdiği bakışlarını ona yöneltti. Söyleyeceği şeyi duymamam için onun kulağına eğilip oldukça kısıp bir tonda konuşsa da kulaklarım çok iyi duyardı. Benim lanetim de buydu, ne yapalım?

“Bak, yemin ederim şimdi senin belanı sikerim. Adam ol, sabrımı zorlama.”

Duymamış gibi yapmaya çalıştım fakat kıpkırmızı olan yüzüm ve kocaman açılan gözlerimle ne kadar becerebildiğimi bilmiyordum. Ondan ilk defa küfür duyduğum için şaşır-mıştım. Normalde küfürden nefret ederdim. Erkeksiz bir evde

büyümenin artısı buydu. Hiç küfre ve hakarete maruz kalmamıştım. Bunun için bana psikopat diyebilirdiniz ama Araf küfrederken itici görünmüyordu.

“Ama tişörtü çok güzel,” diye directti Kerem, bu kez çok daha kötü bakışlara maruz kaldı. Araf çenesini sıkıyordu. Dişlerinin gıcırdadığını tahmin edebiliyordum.

“Döverim. Seni. Çocuk.” Her kelimedede ufak bir mola vermesi beni bile korkutmuştu.

“Ta- tamam. Yarın getirsin ama... Yoksa arabaya falan binmem!”

Daha fazla küfür yememesi için bu kez ben müdahale ettim. İki çift öfkeli göz ona bakarken sadece küfürle bu işten sıyrılabilceğine emin değildim.

“Yarın vereceğim, söz.”

Sevinçle ellerini çırparken aniden çıkışa doğru yürümeye başladı. Hepimizin çaresizce onun peşinden gitmekten başka seçeneği yoktu. Çorbacıdan çıkarken onlar valenin getirdiği arabaya doğru ilerledi. Bense hiçbir şey söylemeden beni bekleyen diğer arabaya resmen koştum. Bir tişörtle onu kandırdığım için tuhaf bir zafer hissediyordum. Ancak en sevdiğim tişörtümden olduğum için bu durumdan çok da hoşnut değildim.

Arabaya binerken bana dönen meraklı gözleri görmezden geldim. Uzun uzun açıklama yapmak istemiyordum. Yine de bununla kurtulamayacağımı biliyordum. Elçin’in soru bombardımanı başlamadan hemen önce telefonuma bir mesaj geldi.

A.A. Akıner: *Tişörtün sende kalsın. Birazdan zaten kafasını kopartacağım için ihtiyacı olmayacak.*

5. Bölüm

Sahanın anahtarlarını sallayıp duruyordum. Bu sıcak hava yüzünden ve sürekli anahtarları tuttuğumdan ellerim terden sırlıslam olmuştu. Ayrıca içimde nedenini bilemediğim tuhaf bir gerginlik vardı. Tribündeki koltuklardan birinde oturmuş, Araf'ı ve özel takımını bekliyordum. Bugün girmem gereken başka dersim yoktu. Yani bu onları izleyebilecek vaktimin olduğu anlamına geliyordu.

Arkama yaslanırken anahtarları nihayet cebime sokmayı akıl edebildim. Terli ellerimi de lacivert eteğimle kuruladım. Normalde etek giymeyi çok tercih etmiyordum ama annem ben okuldayken dışarı çıkıp benim için almıştı. Üzerimde görmek onu mutlu edecekti. Hatta ona fotoğrafını atmayı aklımın bir köşesine not etmiştim. Tabii ya, fotoğraf!

Hah, not etmiştim ama çok da işe yaramış gibi durmuyordu, tüm gün boyunca unutmuştum. Elçin ise çoktan eve gitmişti. Bugün gideceği bir basketbol maçı vardı ve son derse girmemiş, okuldan koşarak çıkmıştı.

İki gün önce yaşadığımız çorbacı fiyaskosundan sonra hafızasına yeterince futbolcu kaydettiği için dikkatini biraz da basketbolculara vermek istiyordu sanırım. Ya da evdeki sıkıntılardan biraz uzaklaşmak istiyordu. İkinci seçeneğin daha muhtemel olduğunu biliyordum çünkü gün içinde aklında gezinen düşünceleri sezmek imkânsızdı. Kafasını başka şeylere vermek için bana o gece Araf'la aramızda geçen konuşmayı birkaç kez sormasına rağmen, dikkatinin bende olmadığını farkındaydım.

Abisinin bana yurt dışından getirdiği hediyeleri bile kaç gündür vermeyi unutuyordu. Bugün de unutmuştu. Normalde böyle şeyleri asla atlamazdı. Belki de kafasını dağıtmak için onunla sinema planı falan yapmalıydım. Arkadaşımı üzgün görmek kendimi kötü hissettiriyordu. Sorunları vardı ama onun için hiçbir şey yapamıyordum.

Derin bir nefes alıp kafamı konudan uzaklaştırmak için başımı iki yana salladım. Belki de henüz yalnızken şu fotoğraf işini halletmeliydim. Cebimden telefonu çıkarıp kamerayı açtım. Keşke şuralarda bir ayna falan olsaydı. Ya da telefon tutacak herhangi bir eşya. Telefonu koyabilecek bir yer arayarak etrafa bakındım.

“Bir şeyini mi kaybettin?”

Çıt çıkmayan sahada, yabancı bir ses duyunca olduğum yerde sıçradım. Hatta o kadar dalmıştım ki ağzımdan ufak bir çığlık bile kaçmıştı. Konuşan kişiye bakmak için arkamı döndüğümde, görünüşünün tanıdık olduğunu fark ettim. Kim olduğunu biliyordum ama daha önce onunla hiç konuşmamıştım. Okul takımının kaptanıydı. Benim işlerimle Elçin ilgilendiği için daha çok onunla iletişim kuruyordu.

“Hayır, kaybetmedim.”

Telefonumu çıkarttığımdan on kat daha hızlı şekilde cebime geri koydum. O ise beni inceliyordu. Özenle yapılmış sarı saç-

ları, sadece zenginlerde olan şu parlak tona sahipti. Beyaz teni, koyu mavi gözleri vardı ve sakalsızdı, yeni tıraş edildiği belliydi. Üzerindeki lacivert, polo yaka tişörtle krem rengi pantolon da ben pahalıyım diye bağınıyordu.

“O zaman ne yapıyorsun burada?”

“Spor kulübündeyim. Okul, sosyal sorumluluk projesi için sahanın bir başkası tarafından kullanılmasına izin verdi. Ben de takımı ve antrenörlerini bekliyorum.”

Çabucak açıklayıp onu başımdan savmak istiyordum ama kolay pes eden birine benzemiyordu. Sanırım, söylediğim bir şey dikkatini çekmişti. Altın rengi kaşlarından teki şüpheyile yukarı kalkarken kollarını göğsünde birleştirdi. Bir seninle uğraşmam eksikti zaten...

“Peki bugün sahanın boş olduğunu nereden biliyorsun?”

Gözlerimi kıstım. Ne yapmaya çalışıyordu?

“Bugün Cuma. Programınıza baktım, saha boş.”

“Saha bana lazım.”

“Saçmalama, üzerindikilerle mi antrenman yapacaksın?”

Spor çantası falan da yoktu. Düpedüz işimi zorlaştırmaya çalışıyordu. Bu okuldan hem yakışıklı hem de beynini kullanabilen birinin çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum.

“Kıyafetlerim soyunma odasında.”

Of, hayır! Bugün olmazdı, o insanları heveslendirip buraya kadar getiriyordum. Kimsenin üzülmelerini ve Araf’ın benim bir yalancı olduğumu düşünmesini istemiyordum. Hem tek başına mı tüm sahayı kullanacaktı? Ayrıca bunu önceden bildirmesi gerekiyordu. Kafasına göre iş yapıyordu resmen!

“Bak, burası iki saatliğine bize lazım. Okul yönetiminden izin alarak sahayı kullanan herkesin programına uygun olarak ayarladık. Ayrıca tek başına tüm sahayı işgal mi edeceksin?”

Meydan okur gibi gözlerini kıstığında, ben de başımı yana eğerek karşılık verdim. Bana sinir krizi falan geçirtmeye çalışıyor olmalıydı.

“Sahanın her daim en iyi hâlinde kalması için bizim bağış yaptığımızı biliyorsun, değil mi?”

Yüzüme bakınca burslu olduğum anlaşılıyordu da benim mi haberim yoktu? Gerçi üzerimdekilerin, onlarınkiler gibi kaliteli olmadığını anlamak için büyütece ihtiyaçları olduğunu sanmıyordum.

“İzin aldık ve saha iki saatliğine bizim. İki saat sonra kullanabilirsin.”

Sert ses tonumu ve ateş çıkmak üzere olan bakışlarımı ciddiye almasım umdum. Konuyu uzatmak istemiyordum çünkü her an Araf ve takımı gelebilir, benim günler öncesinde ayarladığımı söylediğim saha için problem çıktığını görebilirdi. Amacım daha fazla konuşmadan yürüyüp gitmekti. Bu emrivakiye bile girmiyordu, sonuçta zaten saha iki saatliğine bize aitti. Programı değiştirip yönetime yollamış, ikinci onayı da almıştım.

Yani bu gerzekle vakit harcamak zorunda değildim.

Hızlı bir şekilde yanından geçmek için yaptığım ilk hamle başarısız oldu. Adını bile bilmediğim -Elçin söylemişti ama unutmuştum- çocuk, yanından geçmek üzereyken beni kolumdan yakalayarak durdurdu. Farkında mıydı bilmiyordum ama çok sıkı tutuyordu. Fazlasıyla beyaz olan tenimin kızardığını, elini kaldırmadan bile görebiliyordum. Ayrıca acıyordu.

“Bıraksana kolumu!”

Tam kendimi savunmak için bir şeyler yapacaktım ki yukarıdan bir şey uçarak çocuğun üzerine düştü. Evet, üzerine resmen tribünden kocaman bir şey uçtu. Dikkatli baktığımda, çocuğun üzerine çullananın şeyin bir insan olduğunu gördüm.
Kerem!

Gözlerimi ovuşturup, görüntünün gerçekliğini sorguladıktan sonra öylece donup kaldım. Kriz anlarında donup kalmaya devam edersem, hayatım müdahale edemeyeceğim kadar sarpa saracaktı.

Kerem elinde kocaman sarı bir şeyle, yere düşen çocuğa vuruyordu. O kadar hızlı vuruyordu ki elindeki cismin ne olduğunu seçemiyordum.

“Kalk üzerimden! Manyak mısın sen?”

Çocuk, Kerem’i itirmeye çalışsa da kıpırdatamadı. Hâlbuki oldukça yapılıydı. Beynim yavaş yavaş fonksiyonlarını yerine getirmeye başladığında nihayet hareket etmeyi başarabildim. Kerem’i lacivert tişörtünden tutup kalkması için çekiştirdim fakat onun cüssesiyle benimki bir olmadığından pek de işe yaramadı. Yine de durup bana bir bakış atmasını sağladı.

“Seni rahatsız mı ediyordu bu? Camnı mı acıttı?”

Başımı hızla iki yana salladım. Biraz acımişti ama doğru bilgi vermenin bize pek faydası olmayacaktı.

“Acımadı. Gerçekten! Artık üzerinden kalkar mısın?”

Kerem, çocuğun üzerinden kalkıp sanki hiçbir şey olmamış gibi üstünü düzeltti. Sonrasında aynı anda o kadar çok şey oldu ki hangisini takip edeceğimi bilemedim. Araf, arkasında özel futbol takımıyla görüş alanıma girdi. Onlar bize yaklaşırken az önceki çocuk bir hışımla ayağa kalktı. Bir kavga daha başlayacağını düşünüp korku dolu bir nefes aldım.

“Sen... Seni tanıyorum! Futbolcusun sen! Bana saldırdığını...”

Sözü, sert bir tonda kesildiğinde herkesin gözü sesin sahibine döndü. Yani çocuğun tam arkasına.

“Tek bir kişiye dahi haber verirsen olacaklardan ben sorumlu değilim.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz siz?”

Çocuk kibirli bir tavır takınmaya başladı. Yüzündeki şeytani gülüş hiç hoşuma gitmemişti. Benim yüzümden kimsenin başına bela almasını istemiyordum. Herhangi birinin kariyerinin kötü etkilenmesine neden olursam, hayatım boyunca vicdan azabının derin çukurlarında kavrulurdum.

“Az önce kızı taciz ediyordun,” diye araya girdi Kerem. “Seni okul yönetimine bildirmemi ister misin?”

Çocuk burnundan soludu. Eğer Kerem okul yönetimiyle konuşursa, babası okula tonlarca bağış yapıyor olsa bile ona inanmamalarını sağlayamazdı. Üstelik, mutlaka sahada güvenlik kamerası vardı. Oradan izlediklerinde de kesinlikle çocuğun başı derde girecekti. Biraz akli varsa buradan sakince uzaklaşırdı.

“Kaybol.” Araf’ın gözlerinin kapkara olduğuna yemin edebilirdim. Çenesini sıkıyor, alnında bir damar seğiriyordu. “Buradan uzaklaşmak için on beş saniyen var.”

Çocuk, sanki bakışlarıyla öldürebilecekmiş gibi hepimize sırayla baktı ve patladığını yeni fark ettiğim dudağından akan kanı elinin tersiyle sildi. Pek hasar almış gibi görünmüyordu. Sadece dudağı patlamıştı. Bir de... kollarında kızarıklıklar vardı. Hızla yanımdan uzaklaşmaya başlasa da sahadan çıkana kadar bize kötü bakışlar atmaya devam etti. Özellikle de bana. İki gün okul olmadığı için şanslıydım. Böylece beni ve az önce yediği dayığı unutabilirdi, belki...

“Sen iyi misin? Bir şeyin var mı?”

Öfke Araf’ın yüzünden silinirken yerini endişe aldı. Birinin beni merak etmesi sebepsizce içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu. Sanırım, uzun zaman sonra ilk defa benim için endişelenen kişi annem ya da Elçin değildi. Genelde beni umursayanlar sadece onlar olurdu. Kerem’in de hakkını yiye-mezdim, tabii. Çocuğun üzerine uçmuştu.

“İyiyim.” Başımı olumlu anlamda salladım. “İlk gününüzde böyle saçma sapan bir başlangıç yapmak istemezdim. Sizi soyunma odasına götüreyim.”

Araf başıyla onayladığında arkasında duran takım üyelerine baktım. Hepsi benim gibi neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen bu, hayatımda geçirdiğim en kaoslu gündü. Benim hayatım oldukça sakin ve monotondur. Girdiğim sınavlar bile benim için yeterince büyük kaoslardı.

“Tamam, o zaman ben de sizi burada bekleyeyim.” Kerem omuz silkip yerden az önceki sarı cismi aldı ve koltuklardan birine oturdu. Artık sabit olduğu için elindekinin ne olduğunu daha net görebiliyordum. Kanarya mıydı o? Benim yarım kadar büyüklükte, üzerinde sarı lacivert bir forma olan kocaman bir kanaryaydı. Çocuğu pelüş kanaryayla mı dövmüştü gerçekten? Serbest kalmak için savaş veren kahkahamı bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. “Ah, gözlüğüm de buradaymış. Zıplarken fırladı da!”

Ben yürümeye başladığımda Araf, yerdeki küçük lacivert şapkayı alıp Kerem’e uzattı.

“Şapkası düşmüş, al.” Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra, oturan arkadaşına bir şeyler fısıldadı ve takımıyla birlikte beni takip etme başladılar. “Hatırlat da seni tebrik edeyim. İlk defa doğru bir şey yaptın.”

Onları soyunma odasına götürüp bildiğim kadarıyla etrafı göstermeye çalıştım. Sorun şu ki zaten ben de buraya iki kez falan gelmişim ve içerideki çoğu şeyin ne olduğu hakkında bilgim yoktu. Neyse ki Araf futbolcu olduğu için bana yardımcı olarak beni asla beceremediğim şu rehberlik işinden kurtardı.

Onlar soyunma odasındaki küçük turu bitirdiklerinde, herkesle tanışmak için can atıyordum. Az önceki kötü başlangıca rağmen gülüyor olmaları içimi biraz rahatlatmıştı.

“Bu arada ben Melodi. Bir şeye ihtiyacınız olursa yardımcı olmak için elimden geleni yaparım.”

Herkes adım tek tek söylerken onlarla tokalaştım. Tabii, artık giyinmeleri için çıkmam gerekiyordu. Soyunma odasından çıkarken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Bu özel takımın üyeleri, hayatımda gördüğüm en mutlu ve en açık sözlü insanlardı. Mutlulukları resmen bulaşıcıydı. Hem anladığım kadarıyla onlar da beni sevmişlerdi. Ayrıca soyunma odasıyla sahayı o kadar beğenmişlerdi ki gözlerinin içi parlıyordu.

Ben çıkmadan önce birkaçının Araf’a eğilip bir şeyler söylediğini duydum.

“Çok güzel.”

Araf’ın kıkırdarken çıkardığı ipeksi ses tenimin üzerinden kayıp giderken tüm vücudum ürperdi. Daha önce böyle bir ses çıkardığını duymamıştım. Bir bakıma, çok görüşmediğimiz için bu normaldi. Yine de bana sanki dünyada çok nadir rastlanan bir şeymiş gibi gelmişti.

“Evet, öyle.”

Yüzümdeki sırıtış, mümkünmüş gibi daha da büyüdü. Kalbim neredeyse ağzımda atmak üzereyken soyunma odasından çıktım.

Yaklaşık bir saattir Kerem’le antrenmanı izliyor ve arada sohbet ediyorduk. Sahayı tekrar kilitlemem gerektiği için bitene kadar beklemek zorundaydım. Kerem de oturmayı teklif etmiş ve bu konuda biraz(!) ısrar etmişti.

Ona kızmamıştım. Gençti, tüm ilgi üzerindeydi ve bunu nasıl yöneteceğini bilmemesi normaldi. Ayrıca sıradan insanlar gibi eğlenip sarhoş olmaya hakkı vardı. Sadece ünlü olduğu için üzerinde çok baskı olması üzücüydü.

“Sana kızmamıştım,” dedim tüm samimiyetimle. “Kuş için tekrar teşekkür ederim.”

İşaret parmağını iki yana salladı.

“Onun adı Yellow. Fenerbahçe Basketbol Takımı’nın maskotu.” Suratına şirin bir gülümseme yerleşti. “Kuş demeyelim, alınıyor.”

Benim de ona verecek bir şeyim olduğunu hatırladığımda, Yellow’u yanımdaki koltuğa bıraktım. Annem yeni yıkadığı için mis gibi yumuşatıcı kokan kumaşı çantamdan çıkarıp Kerem’e uzattım. Ona bir tişört sözü vermiştim ve ben sözlerimi tutardım. Ertesi gün vermemiştim ama en azından unutmamıştım. Onun geleceğini tahmin bile etmediğim için tişörtü Araf’a verecektim fakat böylesi daha iyiydi. Tabii eğer bu tişörtü istediğini hatırlıyorsa...

“Al bakalım. Bu tişört için dayak yiyecektin neredeyse.”

Kaşlarını çatıp tişörtü aldı. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla hatırlamıyordu. Katlı kumaşı açıp, üzerindeki *Baby Yoda*’yı görünce kocaman bir kahkaha patlattı. Evin haylaz çocuğu kahkahasıydı bu. Ben de onun bu hâline kıkırdadım. Yıkanmaktan solmuş tişörtümü hâlâ istiyor muydu acaba? Üzerindeki *Baby Yoda*’ya rağmen...

“Güzelmiş. Sarhoşken bile zevkliyim.” Tişörtü dizlerinin üzerine bırakırken yüz ifadesi aniden ciddileşti. “Bu arada... beni yanlış anlamayı istemem. Dünya ahiret ablamsın.”

Kahkaha atma sırası bendeydi. Hatta önünü alamayıp o kadar büyük bir kahkaha atmıştım ki sesim tüm sahada yankılandı. Ter içindeki Araf bile sesimi duymuştu. Göz göze geldiğimizde kendimi o kadar rezil olmuş hissettim ki daha da saçmalayarak ona el salladım. Anında yüz ifadesi yumuşadı ve bana göz kırparak takımına döndü.

“Bugünlük bu kadar yeter.”

Takım çok yorulmuş olmalarına rağmen, hâllerinden memnun bir şekilde teker teker Araf’a sarıldı ve soyunma odasına gitmek üzere sahadan ayrıldı. En sona kalan Araf da onları takip ederken üzerindeki terden ıslanmış formayı çıkarttı ve sadece iki kişi olan izleyiciye birkaç dakikalık şölen sundu.

Terden parlayan kaslı gövdesi dövmelele kaplıydı. Bir sürü küçük dövmeden oluştuğu için ne olduklarını anlayamamıştım. Yalnızca sırtındaki tek birini net görüyordum. Kocaman iki kartal kanadıydı. Sadece kastan oluşan ve yürüdükçe daha da estetik görünen sırtının çoğunu bu dövme kaplıyordu. Bir damla yağ yok muydu bu adamın vücudunda?

Ben mest olmuş şekilde arkasından bakakalırken o gözden kayboldu.

“İyi değil mi? Ama gelmeden ağzını kapat, bu kadar beğendiğini anlamasın.”

“Hı?”

Kerem’e döndüğümde yüzünde pişkin bir sırıtış vardı. Adamın arkasından ağzı açık ayran budalası gibi baktığım için yanlış anlamıştı.

“Yok bir şey. Araf abi herkesle birlikte geldi. Takım için otobüs kiralamış. Seni eve ben bırakırım.”

Gerek olmadığıyla ilgili bir şeyler söyleyebilirdim. Tabii, kuruyan ağzımı açmayı başarabilseydim. Onun yerine Yellow’u kucağıma aldım ve başımı sallayarak kabul ettim. Güneşin altında oturmak bana hiç yaramamıştı.

Bir an önce eve gitmeli ve yeni pelüş dostumla dertleşmeliydim.

6. Bölüm

Dolabımda asılı olan formaya kaçamak bir bakış attım. Çoktan iade etmiş olmam gerektiğinin farkındaydım. Neredeyse üç haftadır bendeydi ve sahibini haftada iki kez düzenli görüyordum. Geçen hafta, son anda çıkan birkaç işim yüzünden -markete gitmek ya da yemek yapmak gibi- antrenmanları izleme fırsatım olmamıştı. Hatta sahanın anahtarını bile Araf'a vermiş, son antrenmandan erkenden ayrılmıştım. Umarım bunu kimse öğrenmezdi, aksi takdirde başım belaya girebilirdi. Elbette, anahtarlar da hâlâ ondaydı.

Formayı neden vermediğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Gözüme fazla güzel görüldüğünden miydi, yoksa sadece canım vermek istemediğinden miydi emin değildim. Ayrıca arada birkaç kez mesajlaşmıştık ve Araf formayla ilgili tek kelime etmemişti. Sanırım kendisi de çoktan unutmuştu. Yine de bu durum, formaya el koyabileceğim anlamına gelmiyordu. Eninde sonunda verecektim.

“Bakma bana öyle,” dedim çalışma masamdan beni dikizleyen kanaryaya. Sanki bir suç işlemişim gibi dik dik bana ba-

kıyordu. Ya da ben yavaş yavaş akli dengemi kaybediyordum. “Tamam, geri vereceğim.”

Gidip Yellow’u masamın üzerinden aldım. Kerem bunu bana hediye ettiğinden beri onunla dertleşip duruyordum. Biri-leriyle konuşmaya bu kadar ihtiyacım olduğunu daha önce fark etmemiştim. Tamam, Elçin’le konuşuyordum ama her konuyu değildi. Ben, en yakın arkadaşım dahi olsa herkese kendimi açabilen biri değildim. Bazı sorunlarımı sadece kendime sak-lardım. Özellikle de bende derin yara bırakanları. Ne de olsa başkalarına anlattığımda, o yara kapanmak yerine daha da de-rinleşiyordu.

Oysa bu pelüş öyle değildi. Konuşmadığı ve canlı bir varlık olmadığı için çok daha güvenliydi. Açıkçası, bazen sadece an-latmak istiyordum, kimseden akıl almak ya da çözüm aramak istemiyordum. İçimi döküp rahatlamak, ardından yoluma de-vam etmek istiyordum.

“Sana bir şey itiraf edeceğim ama sonra unutacağız, tamam mı?” Dudağımı ısırdım. “Yani ben unutacağım. Sen istesen de hatırlayamazsın zaten.”

Bu düşüncayı günlerdir içimde tuttuğum için patlamak üze-reydim. Hatta kendime bile itiraf etmem uzun zaman almıştı. Böyle bir şeyi aklımdan geçirdiğim için utanıyordum. Hatırla-dıkça bile yanaklarım kızarıyordu. Aslında o kadar da kötü de-ğildi. Birilerini beğenmek, bazı şeylerin hoşuma gitmesi benim de hakkımdı. Suç değildi sonuçta. Ayrıca bu sadece ufacık bir hayranlıktı.

“Ben Araf’ı çekici buluyorum!” Aniden kızaran yüzümden alev fişkırdığını hissedebiliyordum. “Bilmiyorum, belki de Elçin çok övdüğü için ona hayranlık duymaya başlıyorumdur. Bunu bir daha asla söylemeyeceğim.”

Yellow'u yatağıma bırakıp iki elimle ağzımı kapattım. San-ki kapatmazsam kendi kendime çok daha fazla itirafta bulunacakmış gibi hissediyordum. *Bu normal bir şey*, diye geçirdim tekrar içimden. İnsanları güzel ya da yakışıklı bulmam normaldi. Onları durup dururken düşünmeye başlamam normaldi. Dövmelerini merak etmem ve yakından inceleyebilmek için can atmam da norm... Bir dakika... Sonuncusu normal değildi. Sadece merak ediyordum. Sadece merak...

Telefonum titrediğinde nihayet kafamdaki düşüncelerimden sıyrıldım. Biraz daha devam edersem takıntılı olduğumu düşünmeye başlayacaktım. Telefonumu elime aldım. Titremenin nedeni sosyal medyadan gelen bildirimdi. Araf fotoğrafımı beğenmişti. Bu da gayet normaldi. Sonuçta herkes diğer insanların fotoğrafını beğenebilirdi. Ayrıca yarım saat önce Yellow ile çektiğim bir fotoğraf paylaşmıştım. Eli değmiş bile olabilirdi. Yine de bu beni birazcık da olsa heyecanlandırmak için yeterliydi.

Bildirime dokunduğumda karşıma dört ay önce çektiğim fotoğrafımın çıkmasını beklemiyordum. Okulda çektiğim, pek de kaliteli olmayan bir fotoğraftı. Üzerimde Elçin'in ısrarlarıyla giydiğim pembe elbise vardı. Fotoğraf ders çalışırken çektiği için gözlüklerim de gözümdeydi. İlk defa maşa yaptığım dalgalı, kıvılcık saçlarım omuzlarıma saçılmıştı ve oldukça gür duruyordu. Bu fotoğraf karşısına çıktığına göre profilimi incelemiş olmalıydı. HESABIMI İNCELİYORDU.

İyi ama neden?

"Bir insan neden aylar önce çekilen fotoğrafı beğenir?" Beni gören biri olmamasına rağmen, sırtımı dikleştirdim ve saçlarımı düzelttim. "Gerçekten profilimi mi inceliyor, yoksa ben kafamda mı kuruyorum? Mesaj atmalı mıyım?"

Yellow'la mı, yoksa kendimle mi konuştuğumu bilmiyordum. Aklım tek bir noktada takılı kalmıştı. Mesaj atmalı mıydım? Mesaj atarsam sanki hazırda bekliyormuşum gibi bir izlenim verebilirdim ama beklemiyordum. Yine de beni araştırdığı için de ona biraz takılmak istiyordum. Sadece birkaç tatlı, küçük espri...

Belki de aşırı ders çalışmaktan artık kafayı yemiştim. Sınavlarım bitmişti ama ben çalışmaya devam ediyordum. Kendime neden bunu yaptığımı hakkında bir fikrim yoktu. Okulun tatile girmesine çok az kalmıştı. Ben de her normal genç kız gibi biraz dinlenebilir, hayatımı yaşayabilirdim. Fakat yapmıyordum, aksine hayatı kendime zindan etmeye yeminli gibiydim. Bilemiyordum, boş durursam biri beni cezalandıracakmış gibi hissediyordum.

Gerçi çalışmasam ne yapacaktım ki? Benim hayatımdaki okuldan sonra gelen en büyük aktivite annemle pazara gitmek falandı. Hafta sonları annemle pazara gitmek, bizim için artık ritüel hâline gelmişti. Annem meyve sebze alırken ben de kendime kıyafet ya da kalem alırdım. Pazarda çok fazla sevimli kalem olması gerçekten tuhaftı.

Bugün de aynısı olacaktı. Hafta sonu nihayet geldiği için annem güzel bir uyku çektikten sonra bir şeyler yiyecek ve pazara doğru yola çıkacaktık. Oraya gitmeyi seviyordum, bana renkli geliyordu. Tabii, taşıdığım poşetleri saymazsak. Bazen elim kopacakmış gibi oluyordu.

Pazarla ilgili düşüncelerimi bir kenarı itip tekrar telefonuma döndüm. Beğeniği geri çekmesi için Araf'a birkaç dakika tanıdım. Eğer çekmezse ona mesaj atacaktım. En fazla ne olabilirdi ki? Bir keresinde anksiyete krizimin ortasında Elçin bana şöyle demişti: *"Endişelendiğin konunun en uç noktasını düşün. Korkularının üzerine gidersen seni yenemezler."*

En fazla beni engelleyebilirdi. Ya da hastalıklı bir psikopat olduğumu düşünerek beni şikâyet ederdi. Bu da önce tüm okula yayılarak beni rezil eder, sonra da okuldan atılır ve aşırı düşündüğüm geceler yüzünden kafayı yiyerek Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne yatırılırdım. Araf da elinde temiz iç çamaşır ve pijamalarla ziyaretime gelirdi.

Bu çok uç nokta olmuştu. Ayrıca beni şikâyet eden adam, hastanede neden ziyaretime gelsindi? Sadece uç değil aynı zamanda çok da saçmaydı.

Ona verdiğim süre bitince düşünmeyi kestim. Artık icraat vaktiydi. Yatağımın üzerindeki kanaryaya kaçamak bir bakış attım ve beni onaylamıyormuş gibi bakıyor olmasını umursamadan mesajımı yazdım.

@melodi: Yakalandın! Profilimi inceliyordun, eski fotoğrafımı beğendin!

Anında cevap gelmesi beni şaşırttı.

@akınerr2: Berbat bir takipçiyim. Kerem'den birkaç ders alayım.

Yüzüme kocaman bir sırıtış yerleşti. En azından psikopat olduğumu düşünmüyormuş gibi duruyordu.

@akınerr2: Bu arada bilgin olsun. Sen de berbat bir hafızaya sahipsin.

Kaşlarımı çattım. Ukalalık yapmıyordum ama benim hafızam tüm ders notlarını tutabilecek kadar güçlüydü.

@melodi: Bunu kabul etmiyorum.

@akınerr2: Etsen iyi olur. Çünkü bana verdiğin kahve sözünü unuttun.

Unutmuştum! Benim ısmarlayacağım kahveye ihtiyacı olmadığını düşündüğümünden olacaktı ki bu söz, verdiğim an aklımdan silinmişti. Elbette, artık hatırladığıma göre kesinlikle

ısmarlamak zorundaydım. Verdiğim sözlere karşı tuhaf bir takıntım olduğunu kabul edebilirdim. Sözlerimi tutamazsam dünyanın en kötü insanına dönüşecekmişim gibi geriliyordum. Hatta tekrar gerilmeye başlamıştım bile.

@melodi: *O zaman bir sonraki antrenmanda sana kahve ısmarlayacağım. Hangisini seviyorsun? Gelirken getirebilirim.*

Tırnaklarımla telefonuma vurarak ritim tutmaya başladım. Ondan krema ya da şeker kullanıyor olmasını beklemiyordum. Muhtemelen şu kapkara, içinde zerre şeker olmayan kahveleri seviyordu. Sonuçta sporcular her daim sağlıklarına dikkat ederlerdi. Bense tam tersi, en tatlı ve en kalorili olanlarını severdim. Özellikle de karamel aromalıysa.

@akınerr2: *Beni ayaküstü bir kahveyle kandıramazsın. Hemen bugün içmeye ne dersin?*

İçimi tuhaf bir heyecan sararken tüm yüzüm alev almaya başladı. Ne yazık ki, pazar randevumun kaçta biteceğini bilmiyordum. Yorgun argın eve geldikten sonra ise Habeş Maymunu gibi görüneceğimden bugün olmazdı.

@melodi: *Bugün planım var, üzgünüm.*

@akınerr2: *Kimle?*

İki seçenek arasında kaldım. Bir, dürüst olacaktım ve kendimi rezil etme riskini göze alacaktım. İki, havalı davranacak ve hızlıca yalan uyduracaktım.

Yalan uydurursam, kendimi annemden utanıyormuş gibi hissederdim. Onunla pazara gitmekten utanmıyordum. Ya da onun beni mutlu etmek için oradan aldığı eşyalardan. Ağzımda altın kaşıkla doğmadığım ve bütün gün pahalı markalardan alışveriş yapmadığım için de utanmıyordum. Ortalama bir hayatım vardı ve bu ayıp değildi.

Aslında bu durumdan memnun bile sayılabılırdım çünkü hırslı birine dönüşmem ve başarı için daha çok çabalamam konusunda bana yardımcı oluyordu. Çalışmaktan gocunmuyordum. Dolayısıyla ilk seçeneği tercih ettim.

@melodi: Annemle pazara gideceğim.

Eğer gülecek ya da eğleneceksen seni direkt engellerim.

Bu konuda tavrım netti.

@akınerr2: Oradan bakınca böyle bir züppe gibi mi görünüyorum?

Tekrar dürüst olmayı tercih ettim.

@melodi: Evet.

Sonuçta oldukça zengindi, yakışıklıydı ve yeterince ünlüydü. Kadınlar etrafında pervane oluyordu. Bu bir insanı züppeye çevirmek için yeterliydi. Peki o hâlde ben neden böyle biriyle konuşmak istiyordum? Cevabını ben bile merak ediyordum.

Mesaj yazmasını beklerken telefonumda arama belirince gözlerim dehşetle açıldı. *Harika*. Beni sesli şekilde rencide etmek istiyor olmalıydı. Tabii, bunlar sadece basit ön yargılardan ibaret de olabilirdi.

Aramayı cevaplarırken kalbim hızla çarpıyor, Yellow ise hâlâ onaylamıyordu. Ne agresif bir kanaryaydı ama!

“Sadece birkaç dövmem var diye mi böyle düşünüyorsun?”

Buğulu sesini duyduğumda dudağımı ısırdım. Amacım onu kırmak değildi fakat ses tonuna bakılırsa kırılmıştı.

“Birkaç mı? Sen yürüyen bir dövme katalogusun!” Konuyu değiştirmeye çalışıyordum çünkü yeterli açıklamam yoktu. “Kaç tane olduğunu saydın mı hiç?”

“Belirli bir noktadan sonra saymayı bıraktım.” Derin bir nefes aldı. Sesi telefondayken neden daha hoş geliyordu? “Sana iki sorum var.”

“Dinliyorum,” derken tüm vücudum gerginlikten kasıldı. Aniden gelen sorular beni hep tedirgin ederdi.

“İlki; neden o kuşla fotoğraf paylaştın, yoksa Kerem seni Fenerbahçeli mi yaptı? İkincisi; pazardan çıkınca da mı kahve içemeyiz?”

Konuşmadan önce boğazımı temizledim.

“İlk cevabım; hayır, takım tutmuyorum. Ayrıca onun adı Yellow, kuş demeyelim alınıyormuş. İkinci cevabım ise...”

Ona kahve ısmarlamak istiyordum, söz vermiştim sonuçta ama pazardan sonra olması şart mıydı? Terden yapış yapış olan bedenim ve ıslak saçlarımla beni görmesini istediğimden pek emin değildim. Daha doğrusu kimsenin beni öyle görmesini istemezdim. Tam başka bir gün kararlaştırmamız gerektiğini söyleyecekken odamın kapısı paldır küldür açıldı. Annem uyukulu gözlerle bana bakıyordu ve üzerinde iş kıyafetleri vardı. Kafası falan karışmıştı herhâlde. Bugün izinliydi. Bazen yanlışlıkla alarm kurabiliyordu.

“Melodi, beni işten çağırdılar. Acilen gidiyorum. Bugün vakit geçiremeyeceğiz, çok özür dilerim.”

Annem bana bir öpücük atıp odamın kapısını geri kapatırken şimşek kadar hızlıydı. Cevap vermek için zamanım bile olmamıştı. Normalde, onunla vakit geçirebileceğim zamanı çaldıkları için iş yerine sinirlenirdim. Ancak olay, öyle bir zamanlamada gerçekleşmişti ki üzülmeyen yakınından bile geçmemiştim. Bunun beni kötü bir evlat yapmadığını umuyordum.

Böyle düşününce biraz suçlu hissetmişim açıkçası. Annem daha çok yorulacaktı ve bundan memnun olamazdım.

“Anneni duydum, artık bahanen kalmadı. Tabii, benimle görüşmek istemiyorsan anlarım.”

Telefonda unuttuğum Araf, kendini hatırlattığında telaşla oturduğum yerden fırladım. Düşüncesi bile kalbimi hızlandır-

masına rağmen, teklifini kabul ederken fazla hevesli görünmemeye çalıştım. Sonuçta korumam gereken bir gururum ve onurum vardı.

“Eh, programımda açılan boşluğu bir kahve içerek değerlendirebiliriz.”

Karşı taraftan büyüleyici bir kahkaha yükseldi. Hiçbir zaman havalı olamayacağımı o an anladım.

Önce bizim mahalledeki küçük kafeye sonra da karşımda oturan adama baktım. İçine sadece iki masa sığacak kadar küçük olmasına rağmen, kahveleri ve tatlıları çok lezzetliydi. Ayrıca evime sadece on dakika uzaklıktaydı. Araf kalabalık olmayan bir yerde buluşmayı tercih ettiği için burada karar kılmıştık. Böylece dikkat çekmeyecek, güneş gözlüğü ve şapka takmak zorunda kalmayacaktı. Kimsenin bizim mahalleye bir sporcunun geleceğini düşündüğünü sanmıyordum.

Sorun şu ki buna rağmen çok fazla dikkat çekiyordu. Kendimi bildim bileli bu mahallede yaşıyordum ve Araf kesinlikle buraya aitmiş gibi durmuyordu. Üzerindeki beyaz keten gömleğin açıkta bıraktığı alanların yüzde sekseni dövmeyle kaplıydı, ayrıca kombini oldukça pahalı gözüktüğü için kasada duran kız sürekli bize bakıp duruyordu. Araf, siyah saçlarını düzelttikten sonra oturduğu tahta sandalyede arkasına yaslandı. Ela gözleri merakla etrafta dolaşıyordu. Sanırım burayı ilgi çekici bulmuştu. Ya da kızı.

“Demek takım tutmuyorsun. Ailen de mi tutmuyor? Takım tutan herhangi bir baba, çocuğu da aynı takımı destekleyene kadar başının etini yer.”

Belki de bu yüzden tutmuyordum. Babamın hangi takımı tuttuğu bir yana, şu an neye benzediğini bile bilmiyordum. Çocukken gençlik fotoğraflarını görmüştüm ama üzerinden çok zaman geçmişti. İstesem çok kısa sürede, sosyal medyada ona dair bir şeyler bulabilirdim fakat yapmamıştım. Şimdi yaşadığı mutlu hayatı görürsem, aklımda oluşabilecek düşünceler beni korkutuyordu.

“Annem de tutmuyor. Babamın hangi takımlı olduğunu bilmiyorum. Görüşmüyoruz.”

Gözlerinden bunu söylediğim herkeste oluşan o ufak üzüntü geçtiğinde arkama yaslandım. Yıllar içinde artık bu anı yaşamaya ve aynı açıklamayı yapmaya alışmama rağmen, yine de gerilmiştim. Muhtemelen beni konuyla ilgili soru bombardımanına tutacaktı.

“Hâlâ takım seçmek için geç değil.”

Alışık olduğum sorulardan birini sormaması beni şaşırtmış, aynı zamanda rahatlatmıştı. Konuyu değiştirdiğinin farkındaydım ve bu sayede hanesine bir artı puan daha yazılmıştı.

“Mesela hangi takımı?”

Ona imalı bir bakış yolladım. Beşiktaşlı olmam için beni ikna etmeye çalışacak mıydı? Çünkü genelde öyle oluyordu. Erkin abi de beni onunla aynı takımı tutmam için ikna etmeye çalışmıştı. Fakat uzun uğraşları sonunda, benim futbola hiçbir sempati beslemediğimi görünce vazgeçmişti. Elçin ise bana bu konuda karışmıyordu. Beni artık kendi hâlime bırakmışlardı.

“Ona sen karar vereceksin. Hangisini seviyorsan onu seçersin.”

Tek kaşımı şüpheyile kaldırdım.

“Bana öyle bakma! Seni ikna etmeye çalışmayacağım çünkü Beşiktaş, ikna edilerek tutacağın bir takım değil.”

Gözlerimi merakla kocaman açtım. Beşiktaş'ın onun için çok farklı olduğunu belli eden o bakış, yine gözlerinde belirmişti. Tuttuğu takımla ilgili konuşmak onu mutlu ediyordu. Ses tonuna bile yansıyor, tuhaf bir heyecanla konuşuyordu.

“Neden?” dedim onu daha fazla konuşmaya teşvik etmek için.

“Çünkü Beşiktaş'ı tutmak için bir nedene ihtiyacın olmaz. Ona âşık olursun. Hatta onun için her şeyi yapmaya hazır olursun. Marşlarda bahsedilen tüm o duygular gerçek. Siyah, beyaz sonsuza kadar kalbine kazınır ve hiçbir güç onu silemez.” Bana, normal şartlarda karşısındakini eritebilecek bir bakış attı. Kızların neden onu çok sevdiğini gittikçe daha iyi anlıyordum. Bu bakışları insanlık suçuydu resmen. “Ve çok yakında Beşiktaşlı olacaksın. Bu zehir kanına bir kez girdi, artık onu bırakamazsın.”

7. Bölüm

Araf

Liseye yeni başlamış bir ergen gibi telefonun başında mesaj bekliyordum. Günlerdir böyleydin ve çok yakında çevremdeki herkes bana acıyarak bakmaya başlayacaktı. Dünkü çocuk Kerem'in bile diline düşmüştüm. Arada benimle dalga geçiyor, kendi yaşlılarımla takılmam gerektiğini söyleyip duruyordu. Piç kurusu, ağzının ortasına yumruğumu yiyeceğinden haberi yoktu.

Savaş'ı akıllı sanırdım ama o bile Kerem'e ayak uydurmayaya başlamıştı. Bir dahaki sefere arkalarını toplamam için beni çağırdıklarında, bana söyledikleri lafları da hatırlatacaktım. Etrafı kadınlarla çevrili olan her erkek gibi arada ipin ucunu kaçırıyorlardı. Yakışıklı ve tanınır olmak, flaşların arasında kaybolmalarına, hayatın her zaman böyle aydınlık olacağı yanılgısına düşmelerine neden oluyordu.

Ben öyle değildim. En başında, kariyerimin en parlak döneminde dahi hiçbir zaman bu parıltılı bataklığa düşmemiştim.

Ne yazık ki, bazen akli başında olmak ya da hata yapmamak için her adımınızı planlamak sizi bundan korumuyordu. En çok hata yapanlar, bundan en çok kaçanlar oluyordu. Aslında benimki hata olarak adlandırılabilir miydi, bilmiyordum. Belki de büyük bir şanssızlıktı. Hayatıma mal olan bir şanssızlık... Sonrasında verdiğim kararlarda da şanssızlığın arkasına sığınarak kaçmıştım. Daha fazlasını kaldıramazdım.

Ben güçlü biri değildim. Dışarıda '*ben kötü ve güçlüyüm*' havalarında gezinen züppe kas yığınlarından ise hiç değildim. Cüssem ne kadar büyük olduğunun bir önemi yoktu. Korkağın tekiydim. Sevdiklerim için her şeyi yapabilecek ama kendim için tek bir adım dahi atamayacak kadar korkaktım.

Belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de bu dünya için yeterince iyi değildim ve ailemin parasını yiyerek hayatta kalmak dışında hiçbir vasfım yoktu. Futbolu bırakınca psikolojik olarak çökmüştüm çünkü onun dışında iyi yapabildiğim hiçbir şey yoktu. Diğerleri kadar yakışıklı değildim, sanattan anlamıyordum, sesim berbattı. Her erkeğin biraz olsun anladığı tadilat işlerinde bile başarısızdım. Bedenimdeki dövmeler, çoğu kişi tarafından bir kusur olarak algılanıyordu. Ailemin bana bıraktığı büyük miras dışında hiçbir şeyim yoktu.

Ben sadece kusurlu biriydim. Herkesin ünlü olduğu için sevdiği ve hâlâ insanların nasıl unutmadığına anlam veremediğim beceriksiz herifin tekiydim.

Derin bir nefes aldım ve geçmişin ağlarından sıyrılmaya çalıştım. Üç yıldır hayatımın ne kadar boktan olduğunu düşünüyordum ve hiçbir faydasını görmemiştim. Ta ki Down Sendromlu takımımı çalıştırmayı kabul edene kadar. Sanki o anda hayatıma biri sihirli değneğiyle dokunmuş ve içinde yaşadığım tüm o karamsarlığı söküp almıştı.

Benim hayatımda griye yer yoktu. Her şey siyah ya da beyazdı. Dolayısıyla kötü ruh hâlim asla sisli olmazdı, kapkara olurdu. Çevredekileri de içine çekip yok edecek kadar. İlk defa birileri beni kendi gün ışığına çekmişti. Takımımıdaki her bir insan çok özeldi. Üstelik beni sadece ben olduğum için seviyorlardı. Antrenman yapacağımız günleri iple çekiyor, hatta içimde çocuksu bir heyecanla gidiyordum.

Henüz bana ne hissettirdiğini çözemediğim biri daha vardı. Benim aksime o, o kadar renkliydi ki kafamı karıştırıyordu. Aniden telefonuma bildirim geldiğinde kaşlarımı çattım. Sehpanın üzerinde durmasına rağmen kimden geldiğini görebiliyordum. Yine oluyordu işte. Ne zaman aklımdan geçirsem bana mesaj atıyordu. Tuhaf bir telepati gücü mü vardı, yoksa ben mi uyduruyordum?

Melodi: *Attığın listeyi dinledim ve şu an taraftarlar koro hâlinde kafamın içinde marş söyleyip duruyor.*

Yüzüme kocaman bir sırtış yerleşti. Beşiktaş, benim bu dünyadaki en büyük aşkımdı. Hatta ölsem dahi öyle kalacaktı. En zor anlarımda tutunduğum, düştüğümde beni ayağa kaldıran şeydi. Benim için bir takım değildi. Yaşam tarzıydı, tutkuydu, uğruna canımı bile feda edebileceğim armaydı. Kendimi güvende hissettiğim tek limandı. Buna rağmen, kimseyi Beşiktaşlı olması için zorlamazdım. Bunun ruhtan geldiğini ve zorlamayla olmayacağını düşünüyordum.

Ancak Melodi için durum farklıydı. Onu da zorlamayacaktım çünkü benimle aynı şeyleri düşünmesini istiyordum. Yine de içten içe, bir yanımda onun da bu sevdaya tutulması için deli oluyordu. Daha yeni tanıştığım bir kadınla en sevdiğim şeyi paylaşmayı neden bu kadar istiyordum? Kahretsin ki ona formamı bile vermiştim. Bende aynından çok fazla vardı fakat

normal şartlarda kimseye vermezdim. Beşiktaş benim özel alanımdı.

Fakat onu öyle gördüğümde kendimi buna mecbur hissetmiştim. Üzerine kahve döküldüğü anı uzaktan izlemiştim ve yüzündeki üzüntü beynimin derinlerine kazınmıştı. hâlâ aklıma geldiğinde kalbimin köşelerinde bir yerlerde ufak bir sızı hissediyordum. Etraftaki piranaların arasında masum, ufak bir süs balığı gibiydi. Yenmek için hazırды. Ayrıca bana bir iyilik yapmıştı, karşılığını vermek zorundaydım.

Kafama geçirdiği çanta darbelerini çoktan unutmuşum. Onunla ilgili can sıkıcı her şey hafızamdan siliniveriyordu. İyi miydin ben?

Telefonumu elime aldım ve cevap yazmaya başladım. Kim bilir bu kez ne yazacağıma karar vermek için kaç dakika düşünmem gerekecekti. Aklıma ilk gelen şeyleri yazdıktan hemen sonra sildim. İlk geleni yazmamalıydım. Kız zekiydi. Bende o kadar kapasite olmadığı için iyice düşünüp yazmalıydım.

Ben: *Sana zehri aldığını söylemişim.*

Bu mu yani Altuğ, diye geçirdim içimden. İki gün önce kahve içerken bana ilk adım Araf'la seslenmişti. Genelde çoğu kişi bana Altuğ derdi ve zamanla buna alışmıştım. Sanırım insanların arada kalmakla ilgili sorunları vardı. Onlara kötü çağrışım yapabilecek herhangi bir şeyi çok kolay göz ardı edebiliyorlardı. Ancak Melodi'nin böyle bir sorunu yoktu ve bu hoşuma gitmişti. Dürüst olmam gerekirse, kim olduğumla ilgili en ufak bir fikri dahi olduğunu sanmıyordum. Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Sonunda biri beni gerçekten tanıyabilirdi. Ön yargıları ya da küçük hesapları olmadan.

Melodi: *Bana ne yaptın? Çabuk aklımı geri ver! Marşları ezberlemişim!*

Önce sen benimkini ver.

Tam bu düşüncem için kendime ufak bir küfür savuracak-ken başka bir mesaj daha gelerek dikkatimi dağıttı. Bu seferki aynı kişiden değildi.

Savaş Malı: Seninki karşı masada oturuyor.

Hemen arkasından bir fotoğraf yolladı. Fotoğrafta Melodi bir kafede oturuyordu. Kadrajda görünen kadarıyla üzerinde siyah bir askılı bluz vardı. Kızıl saçlarını topuz yapmıştı ama birkaç hırçın tutam kendini kurtarıp yüzüne dağılmayı başarmıştı. Zerre makyaj olmamasına rağmen, güzel görünen yüzündeki bıkkın ifadeyle arkadaşına bakıyordu. Şu meşhur arkadaşı... Kız psikopat gibi bir şeydi, futbolla ilgili her şeyi biliyordu. Geçen hafta bir kez antrenmana gelmişti. Sesini bile çıkartmadan öylece durmuş, sadece bana kilitlenmişti. Antrenman bitene kadar gözünü bile kırpmamıştı. Kendimi korku filminde gibi hissetmişim.

Ben: İnsanların habersiz fotoğrafını çekmek suçtur, geri zekalı.

Onun fotoğrafını çekmesi fikri hiç hoşuma gitmemişti. Nedenini bilmiyordum, sadece gitmemişti işte. Ayrıca bu gerçekten suçtu. İnşallah yakalanırdı da artık onunla uğraşmak zorunda kalmazdım. Adam sürekli bir saçmalık yapıyordu. İsminin yanındaki 'mal' unvanını da geçen hafta mangal yapmaya çalışırken, evinin bahçesindeki süs çiçeklerini yakarak almıştı. Bunu büyürken çiğ etle mi beslemişlerdi? Tabii, yine de Kerem'le karşılaştırıldığında daha akli başında sayılırdı.

Savaş Malı: Kırıcısın. Ben sana iyilik yapıyorum. Kalk, gel de kızı eve bırakma bahanesiyle vakit geçir. Davar mısın?

Ben: Bana bak, pezevenk! Sen kime davar diyorsun, lan? İki yaş büyüğüm ben senden!

İnsanların fotoğraflarını çekip sapıklık yapıyor diye şikâyet etmemi istiyordu herhâlde. Yine de söylediğini yapıp oraya gitmekle gitmemek arasında düşünüyordum. Ancak Savaş'ın diline de düşemezdim. Gidersem yıllarca benimle dalga geçerdi.

Savaş Malı: *Tamam, abi boşluğuma geldi. Ama sen de bu flört işlerinden hiç anlamıyorsun. Kalbin katran bağlamış resmen ya!*

Son söylediğinde haklılık payı vardı. En son ne zaman birinden hoşlandığımı, biriyle vakit geçirdiğimi hatırlamıyordum bile. İnsanlara güvenmek benim için kolay değildi.

Ben: *Senin sıçtığın boklar daha Haliç'e varmadı, bana ders mi veriyorsun? Kalk, evine git, bir daha da insanların fotoğrafını çekme.*

İşim gücüm yoktu, bir de beyimizden ders alacaktım. O da yetmiyormuş gibi buradan kalkıp bir saat trafik çekecektim. Ne için? Sırf bir kızı yarım saat görmek için.

Arabayla, malum kızıl saçlı kişiyi ararken sokağı turluyordum. Bir dakika, beni hemen yargılamayın. Gelmek için haklı sebeplerim vardı. Deli gibi yağmur yağıyordu ve Melodi'nin evi, onun gittiği kafeden neredeyse iki saat uzaklıktaydı. Büyük ihtimalle de toplu taşımayla gideceğinden bu süre daha da uzayacaktı. Yarın gelip sahanın kapısını açması gerekecekti, ıslanırsa eve gidene kadar hasta olur ve okula gelemezdi.

Gözüm arabanın anahtarına takılı olan anahtarlığa kaydığında sesli bir nefes verdim. Tamam, sahanın anahtarları bendeydi. Yine de tanıdığım birinin hasta olmasına izin verecek değildim.

Dikkatimi dağıtmak için müzik çaları çalıştırdım. En sevdiğim marş arabayı inletirken hâlâ etrafı incelemeye devam ediyordum.

***“Yağmurlu bir günde görmüştüm seni,
Üstünde çubuklu formalar vardı.
Bir anda vuruldum, âşık oldum ben...
Hayatın anlamı siyah beyazdı!”***

Otobüs durağına yaklaştığımda bakışlarım oraya doğru koşturan Melodi’yi buldu. Zaten sıırsıklam olmuş saçlarını ve kıyafetlerini koruyabilecekmiş gibi çantasını başının üzerinde tutuyordu. Üzerinde benim formamı görünce gerçekliğinden emin olmak için gözlerimi kırptım. Fotoğrafta üzerinde başka bir kıyafet vardı. Ya da ben iyiden iyiye kafayı yiyordum.

Yanında durup arabanın camını açtım. Şimdi çok daha net görebiliyordum. Benim formamdı! Ona benden daha çok yakıştığı gerçeği dudaklarımın kıvrılmasına neden olurken kornaya bastım. Hemen kafasını çevirip arabanın içinde kim olduğuna baktı. Muhtemelen biri laf atacak sandığı için kaşları çatılmıştı.

Açık yeşil gözleri benimkileri bulduğunda yüz ifadesi yumuşadı. Beni duyması için marşın sesini kısıtım.

“Tesadüfe bak!” Sesimin inandırıcı olması için çabaladım. “Bin de seni gideceğin yere götüreyim.”

Başını iki yana salladı. Çok gururluydu. Hem de canımı sıkacak kadar çok gururluydu. Yağmurda sıırsıklam olmuş hâlde onu nasıl burada bırakacaktım? Yapacak bir şeyim yoktu. Çok itiraz ederse sırtıma atıp zorla bindirirdim, olur biterdi. Zaten hafif gibi görünüyordu.

* Beşiktaş Taraftar Korosu’nun şarkısı.

“Yok, kendim giderim. Teşekkür ederim.”

Bana mahcup bir gülümseme yollayıp yürümeye devam ederken ben de arabayla onu takip ettim.

“Seni burada bırakamam. Zaten senin evinin oraya gidiyorum.” Yalanımı devam ettirmek için birkaç saniye düşündüm. “Kahveyi çok beğendim, tekrar alacaktım.”

Şüpheyle beni süzdü. Yalan söylediğimi anlamayacağını umarak şüpheli bir hareket yapmamaya çalıştım. Normalde yalan söylemek gibi bir adetim yoktu ama son günlerde hangi yaptığıma anlam verebiliyordum ki?

“Ciddiyim. Kahvesi güzeldi, hem...” Gözüm tekrar anahtarlaraya kayd. “Anahtarlar! Sahanın anahtarlarını verecektim.”

İkna olmak üzereymiş gibi görünüyordu fakat arabaya binmediği her saniye biraz daha ıslanıyordu. *Yalvarırım, bin artık şu arabaya!*

“Tamam ama kahveyi ben ısmarlarım.”

Arabayı durdururken onu başımla onayladım. Başka çarem yoktu. Doğrusu, kahve içmek bu dünyada en sevdiğim şey değildi. Normalde bile zor uykuya dalan biriydim. Kahve içtiğimde bu iki kat zorlaşıyordu. Eğer geç saatte içersem, sabaha kadar tavanla bakışmak zorunda kalıyordum.

Melodi arabaya binip kemerini bağlarken ona kaçamak bir bakış attım. Bakışlarımı yakalayarak panikledi. Yanımda panik atak geçirmeden oturduğu çok nadir zamanlar vardı. Neden bu kadar gerildiğini anlamıyordum. O kadar korkunç biri miydim?

“Şey... Formayı geri verecektim ama yağmur yağmaya başladı. Hava da tuhaf bir şekilde soğudu ve yanımda sadece bu vardı.” Yüzü pancar gibi oldu. “Neden yanımda olduğunu sorma.”

Sormak istiyordum ama onu daha fazla germemek için merak içinde kıvrınmayı tercih ettim. Neden bir insan başkasının

eşyasını yanında taşırdı ki? Hayır, büyük bir anlam yüklemeyecektim. Mantıklı bir sebebi olmalıydı.

“Sorun değil. Sende kalabilir, yakışmış.”

Bu bir milattı. Formamı ilk defa birine hediye ediyordum. Ebediyen. Temelli. Bundan sonra geri almamak üzere. Bu benim için çok zordu. Koleksiyonumdan bir parçanın eksilmesi beni çok üzerdi ama şu an üzülmemin yakınından bile geçmiyordum.

Melodi dudağını ısırduğunda bakışlarımı yola çevirdim ve arabayı çalıştırdım. Dikkatimi dağıtmalıydim. Onun kırmızı, dolgun dudakları dışında herhangi bir şeye odaklanmalıydim.

“Teşekkür ederim.”

Yolu yarılایana kadar ikimiz de konuşmadık. Muhabbet edebilmek için bir konu arıyordum fakat hepsi saçma geliyordu. Zorlama bir konuşma başlatmaya çalışmak beni aptal gibi gösterebilirdi. Beceriksiz olduğum bir diğer konu da konuşma becerileriydi sanırım... Ne söyleyeceğimi bile uzun süre düşünmem gerekiyordu.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sorarken buldum kendimi. Hâlbuki bu, aklımdaki konulardan hiçbirisi değildi ama onlardan daha iyi olduğunu kabul edebilirdim.

“Aslında... ben de yemek yemeye gidecektim, aklımda bir şey var ama pek senlik olduğunu sanmıyorum.”

Dudaklarını büzdü. Bana karşı neden bu kadar ön yargılıydı? Daha önce de çoğu kez benim hakkımda yanlış çıkarımlarda bulunmuştu. Onun düşündüğünün aksine zengin züppenin teki değildim. Kim bilir günlük hayatında nasıl tiplere maruz kalıyordu ki beni de onlarla aynı kefeye koyuyordu. Onun sandığı gibi biri olmadığımı kanıtlamalıydim.

“Söylemeden bilemezsin.”

“Tamam.” Tüm yüzü aniden kendini gösteren çocuksu heyecanıyla aydınlandı. “Hamburger istiyorum. Ama şu en ucuz olanlarından. Hani okul kantininde olanlar var ya, ekmeğin arasına sadece çok ucuz bir köfte koyarlar. Neden bilmiyorum ama canım ondan çekiyor.”

Kocaman bir kahkaha patlattım. Tamam, böyle bir hamburger normal şartlarda aklıma gelecek bir besin kaynağı değildi. Daha doğrusu, ben beslenmeme dikkat ettiğim için bu tarz şeyler canımın çektikleri listesinde üst sıralarda bile değildi. Fakat düşününce kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Hatta okul kantinin kokusunu bile alabiliyordum. Sanırım koku hafızası denen şey gerçektir.

“İlkokul yıllarına özlem dolu bir gezi yapmak gibi. Belki de o günleri özlediğin için canın çekiyordur. Nerede yiyebiliriz peki?”

Telefonundan bir konum açıp bana gösterdiğinde yolumuzu o istikamete çevirdim. Melodi ise bir yandan bana heyecanla ilkokul ile ilgili anılarını anlatıyordu. Hatta okuldayken çok ucuza yediği tavuk dönerlerin muhtemelen martı eti olduğundan bahsediyordu. Görünüşe göre, uzun süre dışarıda tavukla ilgili bir şey yiyemeyecektim.

Adrese gidene kadar bana çocukluğuyla ilgili şeyler anlatmaya devam etti. Bense onu büyük bir merakla dinledim. Normalde uzun sohbetler ya da insanların hayatına dair gereksiz bilgi edinmek pek de sevdiğim şeyler değildi. Ancak Melodi’nin gözlerindeki bu parlama ve anlatırken o anları tekrar yaşaması, bende ilk defa uzun uzun muhabbet etme isteği uyandırıyor.

Yaklaşık bir saat sonra bahsettiği dükkânın önüne gelmiştik. Küçük bir dükkândı. İçeride sadece tek bir masa vardı.

Daha doğrusu küçük sehpa gibi bir şeydi. Etrafında da iki tane tabure duruyordu. Yine de boş olduğu için şanslıydık. İçerisi oldukça temiz görünüyordu. Hatta ufak tezgâhın arkasını ve hamburgerin nasıl hazırlandığını görebiliyordum.

Çok çeşit olmadığı için menü de yoktu. Söylediğimiz iki hamburger ve ayranın gelmesi uzun sürmeyecek gibiydi çünkü başka siparişleri varmış gibi durmuyordu. Zaten bu yağmurda buraya gelecek başka biri olduğunu da sanmıyordum.

“Sen bilmezsin tabii. Bu sadece devlet okullarının kantininde olur.”

İşte bir yanılgı daha. Ben devlet okulunda okumuştum. Ailem bu konuda oldukça net bir görüşe sahipti. Sırf paramız olduğu için değil, kapasitem olduğu için iyi yerlere gelmemi istiyorlardı. Benim ise kapasitemin olduğu tek şey futboldu. Kaba bir tabirle şunu söyleyebilirdim: O kapasite bana girmişti. İçimden geçerek beni tepetaklak etmişti.

Hayatımda hem en sevdiğim hem de bana en çok acı veren şey futboldu. Onun için çok şey feda etmiştim. Yine olsa yine yapardım ama hiçbir zaman hayalimi gerçekleştirememek beni kahrediyordu. Bir zamanlar en büyük hayalim Beşiktaş’ta oynamaktı. Bu kadar yaklaşıp da ulaşamamak, iki yıl geçmesine rağmen hâlâ kalbimde kapanmayan bir yaraydı.

“Ben devlet okulunda okudum zaten. Özel okulda okudum çıkarımına nasıl ulaştığını sorabilir miyim?”

Omuz silkti. Yakalanmıştı. Hakkımda araştırma yapmış olmalıydı. Ne yazık ki eksik bir araştırmaydı.

“Elçin ailenin çok zengin olduğunu söyledi. Ben de düşündüm ki...”

Sözünü kestim.

“Öncelikle benim hakkımdaki şeyleri bana sorabilirsin. Ve ikinci olarak, hiçbir zaman senin tahmin ettiğin gibi biri olma-

dım. Devlet okulunda okudum. Notlarım berbattı. Şu bahsettiğin hamburgerlerden yedim ve öğretmenlerimden sürekli azar işittim.”

Eğitim hayatımın başarılı geçtiğini söylememiştim zaten. Elleriyle ıslak saçlarını düzeltirken çilli yanakları sanki mümkünmüş gibi daha da kızardı. Uzun zaman sonra ilk defa utançtan kızaran bir kadın görüyordum. Genelde benim çevremdekilerin yüzünde fondötenden bir katman olduğu için yüzlerinin gerçek rengini görmek pek mümkün olmuyordu.

“Ön yargılı olmak istememişim.” Gözlerini kaçırıldı. “Bundan sonra seninle ilgili herhangi bir tahminde bulunmayacağım.”

Bir şey söylememe fırsat kalmadan önümüze iki hamburger kondu. Hemen arkasından iki bardak ayran geldi. Uzun süredir açık ayran içmemiştim. O tanıdık kantin kokusu burnuma dolarken hamburgerden bir ısırık aldım. Tadı tahtanın arasına konmuş talaş gibiydi ama buna rağmen bana dünyanın en lezzetli şeyi gibi gelmişti. Kısa bir anlığına da olsa çocukluğumdaki mutlu günlerime dönmüş ve şu anki problemlerimi unutmuştum. Melodi ile olduğum her saniye böyle oluyordu. Farkında olmadan hayatımdaki karamsarlıktan uzaklaşmama neden oluyordu.

O bana hâlâ mutluluğun mümkün olduğunu gösteriyordu. Tahta yesem bile...

8. Bölüm

Melodi

Bana ne olduğunu bilmiyordum. En ufak bir fikrim dahi yoktu. Bildiğim tek şey beynimin ele geçirildiği idi. Futbolcular beynimi ele geçirmiş, bir topmuş gibi vurup duruyorlardı. Aşırı marş dinlemenin mi, yoksa sürekli karşıma çıkan futbol videolarının hepsini izlemenin mi yan etkisiydi, bilmiyordum.

Dünden beri beynimin kontrolünü kaybetmiştim. Tüm bedenimi ateş basıyor, kalbim aniden çarpmaya başlıyor, nefes almak benim için zorlaşıyordu. Çok yakında büyük bir panik atağın beni yakalayacağını biliyordum. Hep böyle olurdu. Gelmeden önce haber verse de beni en hazırlıksız olduğum zamanda yakalardı.

Neredeyse hayatım boyunca sahip olacağım tüm stres, beni birkaç hafta içinde bulmuştu. Bir yandan girdiğim sınavların sonuçları hâlâ açıklanmayarak beni geriyordu. Diğer yandan, hayatıma yeni dahil olan eski futbolcuyla görüştükçe aklımda

ona sormak istediğim milyonlarca soru belirliyordu. Kaba davranmak istemediğim için hepsini bastırıyordum. Sonuç olarak, içimde büyük bir karmaşa hâkimdi. Keşke biri benim yerime duygularımı ve hayatımı her şey yoluna girene kadar yönetseydi.

Gergin bir nefes alırken saçlarımı arkaya attım. Neden bu yol bana her zamankinden daha uzun geliyordu? Zaten metro hınca hınç doluydu. İnsanların nefesleri sayesinde hissedilen sıcaklık, cehennemin beşinci katıyla aynı seviyedeydi. Şortlu bahçıvan tulumumun paçalarını çekiştirirken avuç içlerimden terler akıyordu. Bunda payı olsa da tek sebebi sıcak değildi. Yine nefesim daralmaya başlıyordu.

Bir an önce dışarı çıkabilmek umuduyla nefes almaya çalıştım. Dışarı bu kadar sıcak değildi çünkü hava bugün de yağmurluydu. Tıpkı iki gün önce olduğu gibi... Araf'ın beni sıçana dönmüş hâlde ve üzerimde onun formasıyla gördüğü anı düşündüm. Yanında sürekli onun formasını taşıyan bir deli olduğumu düşünecekti. Elçin, o formayı da getirmem ve fotoğrafını çekmek konusunda o kadar ısrar etmişti ki reddetmem imkânsızdı. Hatta giymeye de çalışmıştı ama buna izin vermemiştim. Bana zimmetliydi sonuçta!

Muhtemelen Araf'ın gözünde gittikçe daha da rezil bir kouna geliyordum. Yine de bana bunu hissettirmemeye çalışmış ve hamburger yerken konuyu açmamıştı. Ayrıca ilginç bir şekilde hamburgeri de beğenmişti. O hamburgeri seven tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Onunla sohbet ettikçe görüldüğünden çok daha farklı biri olduğunu anlıyordum. Çok daha kibar, anlayışlı ve komikti. İtiraf etmem gerekirse, kolundaki birkaç dövme de bakmıştım. Hepsini teker teker incelemek çok zordu ve yakalanmadan sadece üç tanesini net görebilmiştim. Biri elinin üzerine doğru

yol alan, uzun dalların üzerinc çizilmiş yapraklardı. Diğerleri ise kolunun etrafına dolanan bir yılan ile beşgen çizilmiş kılıçtı. Anlamları olup olmadığını merak etmiştim.

Nihayet sakinleşmeyi başarmış, nefes alışverişlerim normal hâle gelmişti ki metro durdu. Durakta değil, metro hattının ortasında durmuştu. Sadece birkaç ışığın aydınlattığı iki duvarın ortasında öylece kalakaldım. Metrodakilerin yarısı paniklerken, diğer yarısı sakin bir şekilde oturmaya devam ediyordu. Birkaç kişinin konuşmalarını duyabiliyordum. Metro çalışmazsa ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Ben mi? Ben aklımı kaçırmak üzereydim. Tüm metroda yağmurdan kaynaklı ufak bir arıza olduğu belirtilen anons yankılandı. Bu beni hiç rahatlatmamıştı. Sanki biri boğazımı sıkıyormuş gibi tüm nefesim kesildi. Zaten yeterince oksijen olmayan trende, benim payıma düşenler de bitmişti. Sırtımdan soğuk terler akıyordu. Titreyen bacaklarımın her an beni yarı yolda bırakabileceğini bildiğim için ortadaki demire tutundum. Normalde otobüsle gittiğim yolu neden bugün değiştirmiştik ki...

Bir daha bildiğim yoldan şaşmayacaktım.

Kalbim sıkışıyordu. Başarısız nefes alma denemelerimin çıkarttığı sesi duyan herkes bana tuhaf gözlerle bakıyordu. Tabii, canım izleyin. Alt tarafı ölüyordum! Evet, tamam, bu kez kesin ölecektim. Başım dönmeye başladığında biri hâlime acımış olacaktı ki kalkarak bana yerini verdi. Otururken, bana yerini veren kadından üç tane görüyordum.

Ya burada gerçekten ölürsem? Annem kafayı yedi. Gözümün önünde annemin ağlayan ve feryat eden hâli canlanırken nefesim sanki mümkünmüş gibi daha da kesildi. Sakinleşmek için kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Ancak dünya üzerinde öyle bir konunun ya da kişinin mevcut olduğunu sanmıyordum.

Sanki tüm bu aksilikler yetmiyormuş gibi bir de telefonum çalmaya başladı. *Harika zamanlama!* Muhtemelen arayan Elçin'di. Belki de açmalı ve ölürsen annemi yalnız bırakmamasını söylemeliydim. Başım hâlâ döndüğü için kapattığım gözlerimi açmadan ellerimi çantama daldırdım. Bu hâlde telefonumu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Sadece can havliyle bir şeyler yapıyordum.

Biri benden önce telefonumu çıkarıp kulağıma koydu. Eğer gözlerimi açabilseydim ona minnettar bir bakış atardım. İçimden isimsiz ve sessiz kahramanıma teşekkür ettim.

“Ben ölüyorum! Anneme iyi bak, o bensiz yaşayamaz!”

Panikle ağızımdan dökülen cümlelerin farkında bile değildim. Karşı taraftan yükselen telaşlı sesin benim sandığımı kişiye ait olmadığını duyunca içimdeki panik çığ gibi büyümeye devam etti.

“Ne? Neredesin sen? Sakın aptalca bir şey yapma, daha çok gençsin!”

Ne? Araf'ın ne dediğini anlamaya çalışmadım çünkü zavallı beynim henüz işlevlerini yerine getirmeye başlamamıştı. Yaptığı tek şey acil durum alarmı vermektir.

“Ben ne yapabilirim ki? Metro durdu. İnip itecek hâlim yok ya!”

Aslında metrodaki herkes iterse belki şansımız olabilirdi. Ne diyordum ben? Motor muydu bu itecektik?

“Ben sandım ki... Her neyse... Hangi metrodasın?” Birkaç nefes daha almaya çalışırken metronun adını söyledim. Çıkarıldığım acınası seslerden berbat bir hâlde olduğumu anlamış olmalıydı, sesindeki telaşı hemen bastırdı. Duygularımı onun kadar iyi kontrol edebilmeyi isterdim. “Sakin ol, tamam mı? Birkaç dakika sonra çalışacak.”

“Nereden biliyorsun? Metroyu sen mi tamir ediyorsun sanki?”

Aşırı adrenalinden sarhoş olmuş gibiydim. O ise sakinliğini korumaya devam ediyordu. Sesindeki bu ton, az da olsa beynimdeki alarmları hafifletmeyi başarıyordu.

“Hayır ama hiçbir sorun sonsuza kadar sürmez. Şu an her ne düşünüyorsan bırak, sana bir faydası olmayacak.”

“Senin dövmelelerini düşünüyorum ve evet faydası olmuyor!”

Ona kızmaya dev... Bir dakika... Ne? Benim ağzımdan az önce ne çıkmıştı öyle? Aniden yerimde fırlayıp gözlerimi fal taşı gibi açtım. Tam karşımda oturan beyaz saçlı teyze, büyük kırmızı çerçeveli gözlüklerinin altından bana bakıyordu.

Bir anda aklımdan içinde kaldığım metro, geçirdiğim panik atak, hayatımın sefilliği ve diğer her şey silindi. Sadece az önceki rezilliğime odaklanmış durumdaydım. Bir felaketi atlatmak için daha büyüklerine sebep oluyordum. Tüm yüzümün domates gibi kızardığına emindim çünkü resmen ateş fişkırıyordu ve karşımdaki teyze sinsice gülmeye başlamıştı.

Teyzeye birkaç kafa hareketi yaparken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Sanki çoktan duymaması gereken şeyler söylemişim gibi!

“Teyze ne gülüyorsun? Adrenalin patlaması yaşıyorum burada!”

Telefonu tekrar kulağıma götürürken Araf’tan gelen nefes seslerini duyabiliyordum. Muhtemelen o da gülüyordu. *Allah’ım, sen bana merhamet et.* Belli ki karşımdaki teyze ve Araf etmeyeceklerdi.

“Yani onu düşünmüyordum. Niye düşüneyim, bakmadım ki!”

“Baktığını söylemedim,” derken yüzündeki sırıtışı buradan bile görebiliyordum.

“Ben de bakmadım zaten!”

Derin bir nefes aldı.

“Baksan da sıkıntı olmazdı.”

Teyzeyle bir anlığına göz göze geldim. Hâlâ gülmeye devam ediyordu. Bu da yetmezmiş gibi başını imalı bir şekilde iki yana salladı. Sınanıyordum, değil mi? Hayatımın en büyük sınavını veriyordum şu an, başka açıklaması olamazdı.

“Ama bakmadım!” diye üsteledim.

“İstediğin zaman bakabilirsin.”

Beynim tekrar kontrolü elinden bıraktı ve ben konuştukça batmaya devam ettim.

“Hepsine mi?”

“Evet, hepsine.”

O an metroda bir anons daha yankılandı ve tren hareket etmeye başladı. Bu muydu yani? Sadece birkaç dakika için mi ölme aşamasına gelmiş ve kendimi ölmekten daha beter bir konuma düşürmüştüm? İşin kötüsü, artık yerin yarılmasını ve içine girmeyi istiyordum. Hâlbuki daha buradan çıkmak isteyeli yarım saat olmamıştı bile.

“Artık gerek kalmadı. Metro çalıştı, kapatıyorum.”

Telefonu hızla kapatırken dudağımı ısırdım. Bitmiştim ben. Söylediklerim yetmiyormuş gibi bir de suratına telefon kapatmıştım. Umarım akşam iki görevli, bana ters önlük giydirmek için kapıda bekliyor olmazlardı. Karşıdaki teyzeyle bakmamak için gözlerimi yere diktim ve durağa varana kadar kıpırdamadım. En sonunda, sonsuzluk gibi geçen dakikalardan sonra metro asıl durması gereken yerde durduğunda on yıl yaşlanmıştım. Fakat hâlâ yaşadıklarımı tam olarak idrak edemiyordum.

Koşar adımlarla metrodan indiğimde, hayatımın geri kalanı için yeterince utanç depoladığımı düşünüyordum. Öldükten sonra bile bana yetecek kadar vardı. Bilincim tamamen yerine geldiğinde ve konuşmamız tüm beynimde yankılandığında bunu çok daha iyi anlamıştım. Araf'a direkt olarak onu dikizlediğimi söylesem çok daha az dikkat çekerdim.

Şimdi yürüten bir utanca dönüşmeden nasıl yüzüne bakacaktım ki? Tabii ki bakamayacaktım. Yarın sahanın kapısını bile açamazdım. Anahtarı fırlatıp kaçmak daha mantıklı bir seçenektir. Ya da kendimi daha az riske atarak anahtarları Elçin'e verebilirdim. Sahi, aramızda geçen konuşmayı Elçin duyarsa sınıfın ortasında bana tezahürat falan yapardı herhâlde.

Yürüten merdivenlerden çıkarken yağmur dinmiş, etrafı huzur dolu bir toprak kokusu sarmıştı. Tabii bu, benim az öncekileri unutmama yetecek seviyede bir huzur değildi. Bunu ömrüm boyunca unutacağımı sanmıyordum. Hatta yaşlanınca torunlarıma anlatacaktım. Böylece benim gibi aptallıklar yapmamak için feyz alabilirlerdi.

En sonunda tamamen açık hava ve oksijenle buluştuğumda, ciğerlerimi kocaman bir nefes alarak ödüllendirdim. Onlara iyi davranmalıydım, hayatımın geri kalanında bana lazım olacaklardı.

“Melodi!”

Refleks olarak sesin geldiği yöne döndüğüm anda ayaklarım bulunduğum yere çivilendi. Söz konusu dövmelerin sahibi bana el sallıyordu. Sanırım halüsinasyon görüyordum. En azından öyle olmasını umuyordum. Ne de olsa delirmek çok daha iyi bir seçenek olurdu.

Saniyeler içinde yanıma gelip koluma dokundu. Dokunuşunu hissetmeme bakılırsa maalesef gerçektir. Kaşlarını kaldır-

mış, ela gözleriyle bana bakıyordu. Üzerinde esmer tenine çok yakışan kırmızı, polo yaka bir tişört ve siyah keten pantolon vardı. Onu ilk defa siyah-beyaz dışında bir renk giyerken görüyordum ancak konumuz bu değildi.

“İyi misin?”

Sence iyi miyim? Bindığım metro yolda kaldı, senin dövme-lerine baktığımı dolaylı yoldan itiraf ettim, karşımdaki teyzeye bile alay konusu oldum! İyi olmak böyle değilse, iyi değildim. Yine de bunları dışa vuramazdım.

“İyiyim.” Sesim fısıltı gibi çıktı. “Ben... Metro... İsteyerek olmadı...”

Birleştirmesi için resmen anahtar kelimeleri veriyordum. *Cümle kur, Melodi!* Kendime gelmeliydim, bu kadar gerilme gerek yoktu. İnsanlık hâliydi sonuçta.

“Saçmalama, özür dileyecek bir şey yok. Ayrıca dövmele-rime bakmak istediğinde bakabilirsin.” Bana doğru eğilip göz kırptı. “Hepsine.”

Hiçbirine bakmak istemiyordum. Aslında bundan sonraki hayatımda dövme görmek dahi istemiyordum. Bu travmayı atlatmam zor olacaktı. Gözümün önüne sürekli kaslı gövdesini sarmalayan dövmeler gelirken, hayatımda hiç olmadığı kadar kızarmış olduğumu tahmin ediyordum. Birkaç saniye sonra Araf’ın yüzünde bir pişmanlık belirmişti.

“Şaka yapıyordum. Tamam, o söylediklerini unutalım. Bir şeyler yedin mi?”

“Hı?”

Konuyu çok hızlı değiştirdiği için afalladım. Bir yanımda ise uzatmadığı ve beni daha fazla utandırmadığı için ona minnet-tardı.

“Yemek diyorum. Dokunsam uçacak gibisin, çok hâlsiz görünüyorsun.”

Yemek yemiş miydim ben?

Kendime gelmek için birkaç kez gözlerimi kırttım. Acilen aklımı toparlamam gerekiyordu. Tüm bilgiler tekrar hafızama yüklenirken başımı olumsuz anlamda salladım. Sabahları kahvaltı yapacak vaktim olmuyordu. Toplu taşımaya yetişmek için evden resmen koşarak çıkıyordum. Genelde okula gelince Elçin'in zoruyla bir şeyler atıştırıyordum.

“Gidip güzel bir kahvaltı yapalım. Bugün önemli dersin var mı?”

“Yok.”

Kelime öylece ağzımdan çıkıverdi. Fakat benim için önemli ya da önemsiz ders diye bir şey yoktu. Ben hepsine girer, notumu tutardım ve eve gidince de deli gibi çalışırdım.

“Harika. O zaman bugün okulu ekiyorsun.”

Bana kocaman bir gülümseme yolladığında beyaz dişleri gözler önüne serildi. Bu kadar beyaz olması normal miydi?

“Ama ben...”

Sözümü kesti.

“Bahane kabul etmiyorum. Hem bir konu için yardıma ihtiyacım var. Doğum günü hediyesi seçmem gerekiyor ama bir kıza ne alınır pek bilmiyorum. Anlaşmamız şu: Ben sana kahvaltı ısmarlıyorum, sen de bana hediye seçiminde yardım ediyorsun.”

Elimdeki pişiden bir ısırık daha alırken gündemim tamamen değişmişti. Aklımda artık tek bir şey vardı. Ben Araf'ın kız arkadaşına hediye seçmek için doğru kişi değildim. Doğum günlerinde, kim olduğu fark etmeksizin sadece kitap ya da not

defteri alan biriydim ben. Bir keresinde annemle arkadaşının kızına düzenlediği doğum gününe davet edilmiştik. Ben bir yaşına basan bebeğe *Harry Potter** serisi götürmüştüm.

Kesinlikle bu iş için yanlış kişiydim. Ayrıca bana neydi milletin kız arkadaşından canım! Ben ona hediye seçmek istemiyordum ki! Hem burada benimle kahvaltı yaptığını duyarsa benim saçımı başım yolmaz mıydı? Hayati tehlikem olabilirdi. İçimde yükselen anlamsız duyguları görmezden gelmeye çalıştım, zor bir gün geçiriyordum ve duygularımın da karmaşık olması normaldi.

“Kız arkadaşına hediye seçmek için doğru kişi olduğumu sanmıyorum.”

Kocaman bir kahkaha patlattığında gözlerimi devirme isteğimi zorlukla bastırdım. Ben komik bir şey göremiyordum.

“Kız arkadaşım mı?”

“Evet,” derken yüzündeki sinir bozucu neşeyi görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Kız arkadaşım yok ki. Ayrıca olsa dahi ona alacağım hediyeyi başka bir kadına seçtirecek kadar şerefiz gibi mi duruyorum?”

Hayır, durmuyordu. Yani... bilmiyordum. Erkeklerle de güven olmazdı sonuçta. Yine de bu düşüncesinin hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Gelecekteki kız arkadaşı şanslı olacaktı. Onu şimdiden birazcık kıskandığımı itiraf edebilirdim. Evrendeki iyi parçalardan birini kapacaktı. *Kapa çeneni artık, Melodi.*

Şu hayali kız arkadaş artık düşüncelerimden çıkabilir miydi, lütfen?

* İngiliz yazar J. K. Rowling tarafından yazılmış, yedi romandan oluşan fantastik bir seridir. –e.n.

“Hayır.”

Ağzımdan sadece tek bir kelime çıktığı için şanslıydım çünkü bugün tüm patavatsızlıkları yapmak için yemin etmiş gibiydim. Ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi.

“Harika! Beni şerefsiz olarak görmediğin için minnettarım.” Sesinde yapmacık bir neşe vardı. “Yeğenime hediye alacağım. Bir yaşma basıyor.”

Bir *Harry Potter* vakası daha yaşanmak üzereydi. Ancak bu kez, en azından ne alabileceğimle ilgili fikrim vardı çünkü o bebeğe gelen hediyeleri görmüştüm. Hepsi oyuncak, kıyafet falandı. Yani öncekinden daha iyi bir şey seçeceğim kesindi. Kullanmak için okumayı sökmesi gerekmeyecekti. Fakat bugün o kadar saçma şekilde başlamıştı ki günün geri kalanında da pek iyi gideceğini sanmıyordum. Kısacası, ona eşlik etmek için doğru gün olduğundan emin değildim.

“Aslında bugün hiç iyi hissetmiyorum.” Elimdeki pişiyi tabağa bıraktım. “Ben kahvaltının ücretini ödeyeyim, sen de hediyeye kendin bak, olur mu?”

“Seni alışveriş için zorlayamam. Ama kahvaltıyı ödeyemezsin.”

Buna dair bir kontrat imzaladığımı hatırlamıyordum. Ayrıca ben ona yardımcı olamıyorsam, o da bana olmamalıydı. İnsanların bana yardım etmelerine izin vermek kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Kimse karşılıksız iyilik yapmazdı ve ileride benden bir şey beklemeyeceklerini bilerek yaşamak çok daha konforluydu.

“Asla olmaz.” Kollarımı bağlarken yüzüme her zamanki o bilmiş ifadenin yerleştiğinden emindim.

Gözlerime öyle bir kararlılıkla baktı ki ona karşı aldığım gardıma büyük bir darbe indi. Onu ikna edemeyeceğimin far-

kındaydım. Normalde çok inatçı olan beni bile ikna edebilecek bir bakıştı bu. Yine de öylece ödemesine izin veremezdim. İlk anlaşmaya geri dönmekten başka çarem yoktu.

“Tamam, o zaman ilk anlaşma geçerli. Seninle alışverişe geleceğim.”

Bıkkınlıkla sesli bir nefes verdi. Dirseklerini masaya koyup yüzünü bana yaklaştırırken ifadesi oldukça ciddiydi. Böyle görüldüğünde oldukça korkutucu duruyordu. Futbol oynadığı zamanlarda eğer rakibine böyle bakıyorsa kazanması gayet normaldi. Rakipler korkudan topu bile unutabilirlerdi. Ancak beni korkutmak için yeterli olacağını sanmıyordum. Ben sert yüz ifadelerinden korkacak bir tip değildim.

“Neden sadece kabul etmiyorsun? Bırak da biraz centilmenlik yapayım.”

Bu zamana kadar kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmiştim. Benim için başka bir seçenek yoktu. Eğer şimdi centilmenlik yapmasma izin verirsem, eve gittiğimde sabaha kadar anksiyete krizi geçirirdim. Kimse kusura bakmasın ama konfor alanımdan uzaklaşmak gibi bir niyetim yoktu.

“Olmaz. İkisinden birini seçmek zorundasın, konu kapandı.”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Büyük bir belaya çattığını falan düşünüyordu muhtemelen. Ben ise umursamaz bir tavırla arkama yaslandım. Ona karar vermesi için zaman tanırken telefonumu elime aldım. En azından birkaç dakikamı değerlendirmeli ve sınav sonucumun açıklanıp açıklanmadığına bakmalıydım. Aldığım nota göre tatilde sanayide işe mi başlayacağım, yoksa derin bir oh mu çekeceğim, ona karar verecektim.

“Ne kadar inatçısın sen! Yerinde başka biri olsaydı ikinci kez düşünmezdi bile.”

Telefonuma bakmaya devam ederken omuz silktim.

“Bir dahakine kahvaltıya başkasını çağırmalısın o hâlde.”

Aslında bu tuzak bir soruydu. Asıl buna verdiği cevaba göre kişiliği hakkında net bir çıkarım yapacaktım.

“Saçmalama, amacım herhangi birine kahvaltı ısmarlamak değil. Ayrıca bana çapkın muamelesi yapmayı keser misin?”

Sınavı geçmişti.

Çapkınlıkla ilgili biraz ön yargılı davrandığımın farkındaydım ama nasıl görüldüğünün farkında olmaması imkânsızdı. Onun görünümüne ve ününe sahip başka bir erkek bunu mutlaka değerlendirirdi. Öğrenci sisteminin açılmasını beklerken, bakışlarımı tekrar Araf’a çevirdim.

“Hem Kerem de sana hediye verdi. Onda pek problem çıkartmadın. Sorunun benimle mi?”

Aksi bir tavırla burun kıvrıldı. Ne yazık ki duyguları hemen yüz ifadesine yansıyor. Pek de memnunmuş gibi görünmüyordu.

“Aynı şey değil.” Alakası bile yoktu. “O özür hediyesi olarak vermişti.”

Gözlerini dehşetle açtı. Kocaman ela gözleri, çocuksu bir ifadeyle parladığında çok tatlı görünüyordu. Hatta bende tüm konuyu kapatıp yanaklarını sıkma isteği uyandırıyor. Ne diyordum ben? Muhtemelen Araf’ın yanaklarını sıkma isteyen tek kişi bendim.

“Sana bir şeyler ısmarlamak için pislik mi yapmam gerekiyor yani?”

“Hayır! Eğer almazsam kendisini kötü hissedecekti.”

“Peki ya ben? Eğer bu kahvaltıyı ısmarlamazsam ben de kötü hissedeceğim.”

Sol eliyle sertçe göğsüne vurdu. Bakışlarım tekrar telefona kaydıığında nihayet sayfa açılmıştı. Araf’a kaba biri gibi

görünmemek için sadece göz ucuyla bakmıştım ama notları görmem için yeterliydi. Tahminimden kat kat yüksek sayıları görünce az önceki tüm konuşma aklımdan silindi. Sevinçle ayağa fırlarken ağzımdan istemsiz bir çığlık kaçtı. Yaz okuluna kalmayacaktım!

Üzerimden öyle büyük bir yük kalkmıştı ki bir an için yanımdakinin kim olduğunu unuttum ve gidip ona sarıldım. Beklenmedik anlarda mutlu olduğumda yanımda genelde annem olurdu. Hep aynı tepkiyi verip ona sarılır, iki yanağına öpücük kondururdum. Sarıldığım cüssenin anneminki olmadığını fark etmem ve bu anın gerçekliğine dönmem gerekiyordu. Oldukça kaslıydı, sarılışımla kasıldığını hissedebiliyordum ama sevinçten resmen gözüm dönmüştü.

Daha fazla düşünecek vakit bile bulamadan, refleks olarak sarıldığım kişinin iki yanağına kocaman, sulu birer öpücük bıraktım. Dudaklarıma batan sakallar, beni gördüğüm toz pembe rüyadan aniden çekip çıkarttı.

Ne yaptığının farkına varmamla geri çekilirken içimden, “Lütfen, bu bir kâbus olsun,” diye geçirdim. Lütfen, bu kadar aptal olmayayım!

Araf tek kaşını kaldırmış bana bakarken acı hissetmemeyi umarak kolumu çimdikledim. Acımişti! Kahretsin ki gerçekten sanki daha önce kimseyi öpmemişçesine adamın yanaklarını vakumlamıştım.

“Tamam, affedildin. Tabii, eğer o pelüşü verdiği için Kerem’in yanaklarını da böyle öpmediysen. Gerçi öpsen çoktan kapıda yatardı.”

Ellerimle yüzümü kapatırken utançtan yok olmak üzereydim. Okuldaki sınavdan geçmiş olabilirdim ama an itibariyle anksiyetemle olan sınavdan geçemeyeceğimi biliyordum. Acilen eve gitmeli ve harakiri yapmalıyım.

9. Bölüm

“İyi de dudağından öpmemişsin ki! Bence bir sorun yok.”

Sorun yok muydu? Sabaha kadar gözümü bir kez bile kırpamamıştım. Hangi akla hizmet kalkıp da onu öpmüştüm? Tamam, belki Elçin için fazla abartılacak bir konu değildi ama benim için öyleydi. Bir itirafta daha bulunmam gerekirse, ben daha önce kimseyle öpüşmemiştim. Şu büyüleyici, ayağımı yerden kesecek ve karnımda kelekler uçşturacak olan öpücüğün sahibini bulana kadar kimseyi öpmeyecektim. Durum göz önünde bulundurulduğunda, bir erkeğı yanaklarından öpmek bile benim için büyük bir şeydi.

Malum olaydan sonra resmen koşarak oradan uzaklaşmıştım. Yirmi dört saattir tüp patlamış gibi görünen bir suratla geziyordum. Bu da yetmiyormuş gibi göz altlarım uykusuzluktan ve aşırı stresten çökmüştü. Saatler içinde saçlarımın beyazladığına yemin bile edebilirdim.

Bir gecede sıkıntıdan saçlarının beyazladığını iddia eden anneanneme şimdi hak veriyordum. Küçükken ona inanmamış, hatta dalga geçmiştim. Umarım anneannem şu an beni

yukarıda bir yerlerden görebiliyor ve nihayet onu anladığım için mutlu oluyordu. Ne yazık ki o hayattayken pek fazla vakit geçirememiştik ve sadece birkaç anımız vardı.

“Saçmalama, Elçin. Rezil oldum. Ben şu an onu görmeye hazır değilim.” Anahtarları ona uzatırken esnedim. “Al, kapıyı sen aç.”

Elçin’in bu fırsatı asla geri çevirmeyeceğini biliyordum. Mavi gözlerinden ayılmama yetecek derecede ışık saçılırken yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. O birkaç saatliğine bu dünyada cenneti yaşayacaktı, ben de kafamı devekuşu gibi kuma gömerek konuşmak zorunda kalmayacaktım.

“Kapıyı gidip ben açmam ama sana eşlik edebilirim. İki küçük buse yüzünden adamdan kaçacak hâlin yok ya!”

Her cümlesinde bunu hatırlatmak zorunda mıydı? Unutmaya çalışıyordum.

“Asla gelemem. Hatta bir süre bu gezegenden gidersem ancak kendime gelirim.” Elimdeki anahtarları salladım. “Al şunu artık.”

İnatçı bir yüz ifadesiyle omuz silkti. Bugün beni sınıyor olabilir miydi? Kapıyı açmak için deli olduğunu biliyordum. Üstelik amacının ne olduğunu da biliyordum. Kafasında saçma sapan hayaller kuruyor, beni de buna alet etmeye çalışıyordu. Ancak onun bu düşüncelerinin gerçekleşmesinin imkânı olmadığını biliyordum. Herkes kendi ait olduğu yerde, ait olduğu sınıfta kalacaktı. Sadece kitaplarda aksi olurdu.

Elçin, tarafımdan yollanan kötü bakışlara maruz kalınca gözlerini başka yöne çevirdi. Benim bakışlarımdan bu kadar kolay kurtulamazdı. Her zaman pes ederdi, yine öyle olacaktı. Ben de huzur içinde evime gidip nihayet güzel bir uyku çekebilecektim.

“Elçin uzatma, kabul et işte! Adamın yanaklarını vantuzladım diyorum! Utançtan ölmemi mi yeğlersin?”

Bakışları hâlâ az önceki yerde -omzumun üzerinde- duruyordu. Resmen kaskatı kesilmişti. Nefes aldığından bile emin değildim. İnme böyle bir şey miydi acaba?

Tepki vermesi için boştaki elimi ona doğru salladım. Gözünü bile kırpmamıştı. Beni korkutmaya başlıyordu ve eğer bu bir şakaysa onu okulun futbol sahasına ayaklarından asardım. Gerçi daha önce hiç böyle bir şaka yapmamıştı. Hastalanmaktan deli gibi korkuyor, bunun şakasını bile yapmıyordu.

Telaşla onu kolundan tuttum. Dokunuşum bile üzerinde hiçbir fark yaratmamıştı. Ağzından birkaç kelime döküldüğünde rahatlamam gerekirdi ama aksine, vücudumdaki hiç düşmeyen anksiyete seviyesi, duyduklarım karşısında iki katına çıkmıştı. Ölümüm aşırı düşünce ve patavatsız hareketlerim yüzünden olacaktı.

“Arkanda duruyor...”

Kimin arkamda durduğunu tahmin etmem zor değildi. Şahsına münhasır kokusu burnumu dolduruyor, boynumda beliren ürperti tüm bedenimi sarıyordu.

Bir şeyler yapmalıydım. Akıllı davranıp bu olaydan sıyrılmalıydım. Ancak akıllı kararlar sıralamasında ilk bine bile giremeyecek o şıkkı seçtim. Bazen gerçekten birinin panik anında benim beynimi kapattığım düşünüyordum. Problem çözme ve kriz yönetme becerilerim nasıl bu kadar berbat olabilirdi?

Üniversitenin bahçesinde, Araf’ın olduğu yönün tam tersine doğru koşmaya başladım. Dediğim gibi, bu berbat bir seçimdi. Futbolcu birinden nasıl koşarak kaçabilirdim ki? Hem de bana tuhaf bakışlar atan bir sürü insanın önünde...

Daha yarım metre bile koşamadan biri beni kolumdan yakaladı. Sıkı tutuşu karşısında ensesinden yakalanan bir kedi yavrusu gibi hissediyordum. Hareket etmeye çalışmam işe yaramıyor, sadece saçma çırpınışlar gibi görünüyordu.

“Dün öylece kaçıp gittin. Sana defalarca kez mesaj attım.”

Atmıştı ve hepsini görmezden gelmiştim. Ne cevap yazacaktım ki? *‘Seni öptüğüm için magmada ufak bir yolculuk yapıyorum, sonra konuşalım!’* falan mı?

“Görmedim,” diye yalan söylerken omuz silktim.

“Aradım.”

“Duymadım.”

“Peki saatin kaç olduğundan haberin var mı? Antrenmanımızın on beş dakika önce başlamış olması gerekiyordu.”

“Bilmiyorum!” Panikle telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. Haklıydı. Normalde asla geç kalmak ya da önemli şeyleri unutmak gibi bir huyum yoktu. Al sana bir utanç daha... “Özür dilerim, saatin farkında değildim. Kolumu bırakırsan anahtarları sana vereceğim.”

Kaşlarımla hâlâ kolumu tutan elini gösterdim. Sıkı tutuyordu, acıtmamasına rağmen tuttuğu bölgeden yayılan alevler tenimi eritmek üzereydi. Elini çekerken derin bir nefes aldı. Yüzünden belli olmasa da bana kızdığının farkındaydım ve onu daha da kızdırmak istemiyordum. Anahtarları ona uzattım.

“Yanağımdan öptün diye mi kaçıyorsun?”

Ses tonu alaycıydı. O güzel kadınlar tarafından verilen ateşli öpücöklere alışkın olabilirdi ama ben değildim. Benimle alay edilmesinden nefret ederdim ve elimdeki anahtarları biraz daha almazsa kafasına fırlatmayacağımın garantisini veremezdim. Tabii ya, ben aptal bir üniversite öğrencisiydim. Sadece yanağına kondurduğum *iki küçük buse* umurunda bile değildi!

“Sadece unutsan olmaz mı? Önemsiz aptal bir öpücük işte!” Anahtarları eline tutuşturdum. Yanaklarım artık utançtan değil, sinirden yanıyordu. Neden başka kadınlarla öpüştüğü saçma sapan görüntüler aklımda dolanıp duruyordu ki? “Kapıyı açabil...”

Sözümü kesti. Çatık kaşları ve ciddi yüz ifadesi, keskin ses tonunu destekliyordu. Sanırım birileri, beni küçümsediğini fark etmişti.

“Hayır, iki öpücük. Ve benim için önemsiz ya da aptal değildi.”

Son cümlesi bana saatte iki yüz kilo metre hızla gelen bir araba gibi çarptı. Kalp atışlarım hızlanırken, düzenli nefes alıp vermeye devam etmek için ekstra çaba harcamam gerekiyordu. Gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyordu, yoksa beni kırmamak için böyle söylemişti?

“Anlamadım.”

Kocaman açılmış ağzım ve şaşkın bakışlarımla tam bir aptal gibi görünüyordum muhtemelen. Ne yapacağımı bilemiyordum...

“Bence anladın.” Gözleri benimkileri buldu. Bakışlarında anlayamadığım bir şeyler vardı. Belki de insanların bakışlarını okumak konusunda pek başarılı değildim. “Ama tekrar söyleyeyim. Benim için önemsiz değildi. Ayrıca arkadaşlar arkadaşları yanağından öpebilir.”

Arkadaş mıydık? Kayınço olacak hâlimiz yoktu ya!

“Şey... Aslında evet, arkadaşım.”

Rahat bir nefes aldım. Yanlış anlayacak diye kendimi kasmaktan belim ağrımıştı. Hatta sırtım tutulmuştu. Bilemiyordum, belki de yanlış anlamasından korktuğum kişi o değildi. Belki de kendim yanlış duygulara kapılmaktan korkmuştum

ama... arkadaşlık... Bu kelime beni kesinlikle rahatlatmıştı. Arkadaştık ve birlikte vakit geçirebilirdik. Onu yanağından öpebilir -ki bir daha yapacağımı hiç sanmıyordum- saatlerce mesajlaşabilirdim.

Şükürler olsun, diye geçirdim içimden. Arkadaştık.

“O hâlde artık kaçmak yok. Elçin’den kaçmıyorsan benden de kaçmana gerek yok.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Tabii ya! İkisi aynı şeydi sonuçta. İkisi de arkadaşımdı. Fakat...bir dakika! Bana hoşlandığı kadınları ya da çıktığı randevuları anlatmayacaktı, değil mi? Elçin bunu sıklıkla yapardı ve ben de ona tavsiyeler verirdim. Sanki çok anlıyormuşum gibi... Ancak Araf’ın çıktığı kadınları duymak istemiyordum. Özel bir nedeni yoktu. Sadece... ben o konularda pek başarılı değildim.

“İşin yoksa bugün bize katıl. Takım seni seviyor, sürekli seni soruyorlar.”

Ben de onları seviyordum. Her karşılaştığımızda birkaç dakika sohbet ediyorduk. Uzun bir süre olmasa da bu birbirimizle bağ kurmamız için yeterliydi. Bazen insan birilerini sevdiğinde çok uzun zamana ihtiyacı olmuyordu.

Ayağımın dibinde duran topa vurdum. Hayatımda dördüncü kez falan ayağım topa değiyor olmalıydı. Ne yaptığım ile ilgili en ufak bir fikrim dahi yoktu. Sadece sahaya bir adım atmış ve kendimi takımla birlikte top oynarken bulmuştum. İki oyuncuları biraz hasta olduğu için bugün katılamamıştı. On üç kişilerdi ve iki gruba ayrılıp maç yapmak için bir kişiye daha ihtiyaçları vardı.

O kişi de bendim.

Araf'ın oynamasının daha mantıklı olacağını düşünüyordum. Bunu ona da söylemiştim çünkü içten içe onu futbol oynarken görmek için ölüyordum. Arkadaşımlın topla dans edişini canlı canlı görmek benim için güzel bir göz banyosu olurdu. Ancak kendisinin oynamasının pek de adil olmadığını söylemişti çünkü ne de olsa o profesyonel futbol oynayan biriydi. Bir zamanlar yani... Ne yazık ki ben de fazlasıyla acemi ve beceriksizdim.

Hangi kaleye gol atmam gerektiğini bile bir saatte öğrenmiştim. Şaka şaka! O kadar da değildi ama ikinci yarıda kalelerin değıştiğini bana söylememişlerdi. Az kalsın kendi kaleme gol atmak üzereydim. Ayrıca üzerimdeki kot pantolon terlediğim için o kadar yapışmıştı ki hareket etmekte bile zorlanıyordum. Beyaz tişörtüm de aynı şekilde sırlsıklamdı. En azından saçlarım topluydu.

“Melodi, bana at!”

Top tekrar mucizevi bir şekilde ayağıma geldiğinde, bana seslenen Umut'a kocaman bir gülümseme yolladım. Onu hedefleyerek topa vurdum ama ne yazık ki açığı iyi ayarlayamadığım için yanından geçip gitti. İnsanlar bunu nasıl ayarlıyordu?

“Özür dilerim,” derken yüzüme üzgün bir ifade yerleşecekti ki Umut bana kocaman bir gülümseme yolladı. Sanırım favori takımım, bu özel takımdı. Her şeyden öte, o kadar severek oynuyorlardı ki beni sarmalayan tatlı duyguyu hissedebiliyordum.

“Bir şey olmaz.”

Skor 1-0'dı ve bir gol atmazsak kaybedecektik. En azından berberlik olması herkesi mutlu ederdi. Kaybeden olmazdı

sonuçta. Üstelik mutlu olmalarını çok istiyordum. Bizi izleyip hakemlik yapan Araf'a döndüm ve konuşmadan sadece ağzımı oynatarak yardım etmesini söyledim. Saçma sapan el kol hareketlerimle de anlaması için çabalıyordum ama başarılı olmadım.

Araf nihayet yanıma geldiğinde, yüzünde anlamsız bir ifade vardı. Kesinlikle kaçık olduğumu düşünüyordu. Ben de aksini düşündürecek hiçbir şey yapmıyordum zaten. Parmak uçlarımda yükselerek kulağının hizasına gelmeye çalıştım. Ancak aramızda yirmi santimden fazla boy farkı olduğu için ona yetişmem imkânsızdı.

“Yardım et,” diye fısıldadım. “Kazanmamız lazım.”

Bana yalandan dehşet dolu bir bakış attı.

“Şike teklif ediyorsun!”

Kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Hayır, iki takımın da mutlu olmasını teklif ediyorum.”

“Hemen de kılıfını bulmuşsun.”

Bir gözü hâlâ topun peşinde koşturan takımımdaydı. Burada Araf'ın da mutlu olduğu belli oluyordu. Gözlerindeki parlama, yüzündeki gururlu ifade... Her antrenmandan sonra takımına teker teker sarılıyordu. Hatta bir keresinde, çıkışta yemeğe gideceklerini konuştuklarına şahit olmuşum. Kahve içtiğimizde de sık sık takımından bahsetmişti. Bu sahanın öyle bir atmosferi vardı ki içine giren herkesi mutlu eden bir büyüyle sarmalıyordu.

Bana yandan bir bakış attı.

“Boşuna burada durma, son beş dakika kaldı. Gidip topunu oyna, yoksa bu teklifin yüzünden kırmızı kart yiyeceksin.”

Ben ona kötü bakışlar atarken pek de umurundaymış gibi durmuyordu. Ayrıca kartların anlamını bilmiyordum! Kartların ne olduğunu da bilmiyordum, futbolda kart var mıydı?

“Kırmızı kart ne?”

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bilmemek ayıp değildi, öğrenmemek ayıptı. Bilmiyordum, ne vardı yani?

Araf tam konuşmak üzereyken sahada hareketlenme oldu. Bakışlarımı o yöne çevirdiğimde Umut’un nihayet topu aldığı-nı gördüm. Kaleye doğru gidiyordu. İçimi müthiş bir heyecan kaplarken zıplamaya başladım. İçimden, golü atması için dua ediyordum.

Birkaç saniye sonra Umut topa vurdu ve her şey benim için ağır çekimde ilerlemeye başladı. Top havalandı, yavaş yavaş kaleye doğru ilerleyerek ağlarla buluştu. Bense kendimi tutamayıp sevinç çılgınlıkları atarken onlara doğru koşmaya başladım.

“Yaşasın!” diye bağırdım sevinçle. “Herkes kazandı!”

Umut’a sarılırken her iki takım da etrafımda toplandı. Hepimiz kocaman bir sarılma zinciri oluşturduktan hemen sonra Araf düdüğünü çalarak maçın bittiğini haber verdi.

Hayatımdaki en heyecanlı maçı. Daha doğrusu en heyecanlı andı.

Biri koşarak yanımıza gelip oluşturduğumuz bu halkaya dahil oldu. Kim olduğunu görecektim zamanım olmamıştı. Ancak Araf olmadığımı biliyordum çünkü tam da şu anda bize doğru yürüyor, arka tarafta kaldığı için göremediğim misafire kötü bakışlar atıyordu.

“Harika! Neyi kutluyoruz?”

Arkadan gelen neşeli sesi duyduğumda kaşlarımı çattım. Eğer gaipten sesler duymuyorsam gelen kişi Kerem’di. Neden

geldiğini bilmiyordum ama Araf'ın bundan haberi olmadığı kesindi, ona öldürecek gibi bakıyordu. Sarılmamız bitip, herkes geri çekilirken bu kez az önceki davetsiz misafir, ben ne olduğunu anlayamadan beni kollarının arasına aldı.

Yaşına rağmen, sahip olduğu iri cüsse ve uzun boy yüzünden kollarının arasında kaybolmuştum. Nefes almam için gereken alan gittikçe daralıyordu. Ne yiyip içiyordu bunlar yahu! Ben neden *hobbit** gibi kısacık kalmıştım?

“Melodi, seni gördüğüme çok sevin...” Aniden üzerimden çekilip alındı. Araf, onu krem rengi, polo yaka tişörtünün ensesinden tutmuştu ve hâlâ geriye doğru çektiği için kumaş, Kerem'in boğazına baskı uyguluyordu. “Nefes alamıyorum!”

Araf, “Bugüne kadar aldıklarına say,” diye terslense de tişörtü bıraktı ve bu kez takımına döndü. Takımıyla konuşurken yüz ifadesi aniden yumuşamıştı. “Harikaydınız, çocuklar! Gidip üzerinizi değiştirin, ben de hemen geliyorum. Güzel bir yemeği hak ettik bence.”

Takım sevinçle soyunma odasına doğru yola koyuldu. O an benim de üzerimi değiştirmem gerektiğini fark ettim çünkü tişörtümün eteklerinden su akmak üzereydi. Ancak böyle bir olayın gerçekleşeceğini bilmediğim için doğal olarak yanımda yedek kıyafet yoktu. Bu ter üzerimde kurursa eve gidene kadar hasta olurdum ve benim hastalığım hiç çekilmezdi. Çok nadir hastalanırdım ama bir kez yakalandım mı canıma okurdu. Daha önce benim kadar ağır grip ya da soğuk algınlığı geçiren birine rastlamamıştım.

“Nefesini komple kesmeden önce söyle bakalım, neden geldin?”

* J.R.R. Tolkien'in kurgusal Orta Dünya evreninde geçen kısa boylu, tüylü ve iri ayaklı, kıvrıkcık saçlı, son derece neşeli, ehl-i keyif bir ırktır. —e.n.

Araf kaslı kollarını göğsünde birleştirdi. Daha çok, çocuğun suç işlediğini fark eden babalar gibi görünüyordu. Terslese de onu sevdiği belli oluyordu.

“Melodi için geldim. Tüm okulda onu aradım. Beni tanıyanlar oldu ve fotoğraf çektirerek tam bir saat geçirdim. Bana onun numarasını versen böyle olmazdı!”

“Sana insanların izni olmadan numaralarını veremem, Moron! Lan, sen büyüyene kadar saçlarım beyazlayacak. Etikle ilgili hiçbir şey duymadın mı?”

Kerem kahverengi gözlerini devirdi.

“Benim büyümemle konunun bir alakası yok. Zaten beş yıl sonra tüm saçların beyazlayacak. Yaşlanıyorsun...”

Karnına yediği dirsekle iki büklüm oldu. Böyle giderse Araf, çocuğu birazdan kum torbası gibi yere serecekti. Ayrıca, espri yapmasında sakınca olduğunu sanmıyordum. İçimdeki koruma güdüsü kendini gösterince araya girdim.

“Neden çocuğa vurup duruyorsun?”

“Onu mu koruyorsun? Sahaya izinsiz daldı! Ve günlerdir numaranı istiyor.”

Kerem kendine gelmeyi başarıp duruşunu tekrar dikleştirdi.

“Antrenman zaten bitmişti,” dedim gözlerimi devirerek. “Numaramı ben vereceğim ve seni bu sorumluluktan kurtaracağım.”

Araf’ın gözlerinden karanlık bir bakış geçti. Bu bakış geriye doğru birkaç adım atmak istememe neden olsa da kendimi tuttum. Sadece bir bakış beni korkutacak değildi ya...

“Hayır, vermeyeceksin.”

Başımı yana eğdim.

“Sebep?”

“Çünkü her önüne gelene numaranı veremezsin! Bu aptalın telefonu sürekli çalınıyor ve içindeki numaraları dağıtıyorlar.”

Bu kez Kerem araya girdi.

“Sadece bir kez yaptılar! Artık çok daha fazla güvenlik önlemi alıyorum.”

Tamam, bu beni biraz korkutmuştu. Numaramın herkese yayılmasını ve telefonuma sapıkların dadanmasını asla istemezdim. Kim isterdi ki? Ancak sadece bir kez olması, tekrar olacağı anlamına da gelmezdi. Tabii, numaramı vermekten çoktan vazgeçmiştim. Belki de diğer iletişim kanallarını kullanmak ikimiz için daha sağlıklı olacaktı. Ele geçirilemeyecek bir kanal... Mesela dumanla haberleşmek.

“Öyle mi? Telefonunu ver.”

Araf telefonu almak için elini uzattı. Kerem ise krem rengi keten pantolonuna elini atmış, telefonunu arıyordu. Araf ve ben birkaç dakika boyunca telefonu bulmasını bekledik. Alt tarafı bir cepti, kaç metre olabilirdi ki?

“Telefonum yok!” Kerem telaşla kendi etrafında döndü. “Yine çalmışlar!”

Numaramı asla vermeyecektim.

Araf yüzünde sinsî bir ifadeyle arkasına sakladığını yeni fark ettiğim elini bana doğru uzattı. Bir telefon tutuyordu. Tahminime göre bu Kerem’in telefonuydu çünkü ekran aydınlandığında Kerem’in bir sürü fotoğrafı birleştirilerek yapılmış duvar kâğıdı beni karşıladı. Bu çocuk resmen kendine âşıktı.

“Gördün mü? Buna numaranı vermek istediğine emin misin?”

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallarken Kerem’le göz teması kurmamaya dikkat ettim. Araf telefonu, başının belası olan bu çocuğun üzerine fırlattı.

“Al, geri zekalı. Koşarken düşürdün. Malına sahip çık, milyonlar mısın sen?”

Kerem saf bir ifadeyle omuzlarını silktilti.

“Evet.”

Ağzımdan kocaman bir kahkaha kaçtı. Komik oldukları için değil -ki komiklerdi- benim bulunduğum durumu düşündüğüm içindi. İki aşırı zengin insanla, daha birkaç hafta öncesine kadar ilgi duymadığım bir spor dalına ait sahanın ortasında ne yapıyordum ben? Bu insanlar sadece çereze bile benim yıllık harçlıklarımın toplamını harcıyordu. Yani herhâlde harcıyorlardı.

“Ayrıca sana da kırıldım, Melodi. Numaran bende güvende olacak, emin olabilirsin. Her neyse. Sana bir şey sormak için gelmişim. Sosyal medyadan mesaj attım ama sanırım diğer kutuna düştüğü için görmedin.” İncinmiş gibi içini çekti. “Başıma ilk defa böyle bir şey geldi. Ama sonunda sana ulaşmayı başardım.”

Araf sıkılmış bir ifadeyle, sesli nefes vererek araya girdi.

“Sadede gel, kız terli. Biraz daha uzatırsan hasta olacak.”

“Tamam, sakın olur musun? Yaşlandıkça gergin bir adam oluyorsun.” Kerem’in yüzündeki sırıtış genişledi. Araf’ı nasıl sinirlendireceğini iyi biliyordu. Hâlbuki Araf, o kadar yaşlı görünmüyordu. Değildi de zaten. Sadece yirmi beş yaşındaydı. Tabii bu durum, benden dört yaş büyük olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Melodi, bu hafta sonu Araf abinin evinde kendi aramızda ufak bir maç yapacağız. Seni de davet etmek için geldim.”

“Ne?!” Kerem’e doğru eğilip fısıldadı. “Ne saçmalıyorsun sen?”

Araf’ın gözleri kocaman açıldı. Sanki bu hayatta duymayı beklediği en son şeymiş gibi görünüyordu. Sanırım davet edilmem hoşuna gitmemişti. Ben de gitmek için gönüllü değildim zaten!

“Araf”ın gelmemden pek memnun olacağını sanmıyorum.”
Sitem etmiyordum, hayır. “Size başarılar diliyorum.”

“Ne?” Araf az önceki tepkisinin aynısını verdi. Bu adam ne istiyordu anlamıyordum. “Ben öyle bir şey demedim! Geleceksin... Yani... gelmeni istiyorum. Sen de istiyorsan, tabii. Şu an evime giremeyecek tek bir kişi var ve o sen değilsin.”

Konuşurken eli ayağına dolaşan Araf’ın bu hâli komik ama sevimliydi. Onu ilk defa bocalarken görüyordum. Kerem’e birkaç öldürücü bakış attı. Sanırım az önce, aralarında büyük bir problem baş göstermişti ama ne olduğunu anlayamıyordum. İkisi resmen bakışlarıyla konuşuyorlardı.

“Bana bak, Kerem. Sakın evime geleyim deme, seni ibretiâlem için ayaklarından tavana çivilerim!”

Kerem gözden kaybolmadan hemen önce kocaman bir kahkaha patlattı.

“Hafta sonu görüşürüz!”

O koşar adımlarla sahadan çıkarken Araf ve ben arkasından öylece bakıyorduk. Araf’ın sessizce küfrettiğini duyabiliyordum. Tam olarak hangi kısmın onu daha çok sinirlendirdiğini anlayamamıştım.

Az önce benim çevremde bir şeyler yaşanıp bitmişti ve kendimi olaya tamamen Fransız kalmış gibi hissediyordum. Davet edildiğim -yani öyle anlamıştım- maça gitmeli miydim? Yoksa istenmiyor muydum? Bugün gereğinden çok daha fazla koşmuştum ve beynim yorgunluktan çalışmıyordu. Eve gidip dinlendikten sonra bu olanları tekrar gözden geçirmeliydim.

“Nezaketen beni çağırmana gerek yok. Gerçekten anlıyorum, sadece yakın arkadaşlarınız gelirse daha eğlenceli olur.”

Kerem’e bir kez daha sessizce küfretmesini duymazdan geldim.

“Konunun seninle hiçbir alakası yok, gerçekten. Gelmeni istiyorum. Hem de çok. Seninle ilgili en ufak bir sorun dahi yok.”

Tam tekrar ağzımı açmıştım ki beni durdurdu.

“Konuyu kapatalım, sen de gidip üzerini değiştir.”

Bir yanım uzatıp gururumu asla ayaklar altına aldırırmamam gerektiğini söylerken, diğer yanım üzerimi değiştirmesem konuşacak bir sesim olmayacağını söylüyordu. Bademciklerim vardı ve şiştiklerinde konuşmak benim için başlı başına bir işkence hâline geliyordu. İlk defa susmayı tercih edip başımı salladım. Tabii ki, konu burada kapanmamıştı. Üzerim ıslak ya da terli olmadığına devam edecektim. İyi de şimdi ne giyecektim üzerime? Yemekhaneden çuval falan mı almalıydım?

“Yedek kıyafetim yok.”

Sesim o kadar çaresiz çıkmıştı ki ben bile kendime üzül-düm.

“Bende var.” Bana samimi bir gülümseme yolladığında aniden esen rüzgârın da etkisiyle içimden bir ürperti geçti. “Bu gidişle tüm dolabımı ele geçireceksin.”

10. Bölüm

Çaresizce dolabımdaki kıyafetlerime göz gezdirdim. Bahsi geçen maç gününün bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemiştim. Zaman o kadar hızlı akıyordu ki bazen sadece yanımdan geçip gittiğini düşünüyordum. Her neyse, daha güncel bir sorunum vardı. Ben daha önce Araf'ın takımının yaptığı antrenmanlar dışında hiç maça gitmemiştim. Ne giymem gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Yatağımın üzerinde duran Yellow'a kaçamak bir bakış attım. Bazen onun yerine geçerek cansız bir pelüş olmayı o kadar istiyordum ki... En azından ne giyeceğiyle ya da yaz tatilinde nerede çalışacağıyla ilgili sorunları yoktu. Evet, okulumun tatile girmesine iki hafta kalmıştı ve yazın çalışmak istiyordum. Böylelikle biraz para biriktirebilirdim. Aksi takdirde, ölmek üzere olan dizüstü bilgisayarımı başka şekilde değiştirmemin imkânı yoktu.

İş ile ilgili problemimi ileri bir tarihe erteleyerek tüm dikkatimi diğerine verdim. Böyle bir pişmanlık yaşayacağımı hiç

düşünmezdim ama keşke Elçin beni çağırdığında en azından birkaç kez maça gitseydim...

Odada yankılanan bildirim sesiyle dolabımın kapağını kapattım ve yatağımın üzerinde, bana sinirle bakan kanaryanın yanında duran telefonumu elime aldım.

“Son günlerde çok gerginsin.” Ona onaylamayan birkaç bakış attım. “Bana öyle kötü bakışlar atma.”

Hâlâ annemden izin almamıştım ve sanki Yellow bunu biliyormuş gibi bakıyordu. Ya da o her zaman aynı şekilde bakıyordu ve ben yavaş yavaş delirmeye başlıyordum. Tabii ki, deliriyordum! Pelüşle konuşuyordum yahu! Ancak itiraf etmeliydim ki onunla dertleşmek beni bayağı rahatlatıyordu.

Mesajı açtığımda çalkalanan göğüs kafesimi dizginlemeye çalıştım.

A.A Akıner: *Emrivaki yapacağım, baştan söylüyorum. Evinin konumunu at, seni almaya geleceğim.*

Tam itiraz dolu bir mesaj yazarken benden önce davrandı.

A. A Akıner: *Benim evim ile seninki arasındaki mesafeyi duymak istemezsin. Toplu taşımayla gelmeye kalkarsan, Adana Demirspor maçını izlemek için Adana'ya daha önce gidersin.*

İtiraz yok. Bir kez olsun sorgulamadan kabul et.

Bugün Kerem beni yeterince zorlayacak, sabrımı ona saklayalım.

Son yazdığına güldüm. Yaptığı şeylere o kadar güzel kulp buluyordu ki bu onun yeteneği falan olmalıydı. Madem ona sabır lazımdı, o zaman fazla zorlamayacaktım. Sonuçta o da oynayacaktı ve enerjisini konuşarak tüketmesini istemiyordum. Hatta ufak bir itirafta bulunmam gerekirse... Onu futbol oynarken izlemek için birazcık sabırsızlanıyor olabilirdim.

Ben: Tamam, eğer Kerem'in hayatını kurtaracaksam olur.

A.A Akıner: Bu söylediğinden sonra kurtaramayacaksın. Şu veledi neden bu kadar seviyorsun?

Bilmiyordum ama onu gerçekten seviyordum. Kerem, daha önce hiç sahip olmadığım bir kardeş gibi geliyordu bana. Eğlenceli, yaramaz ve sevimliydi. Tabii, onun takımını destekleyen kızların, bunların yanı sıra yakışıklı olduğunu düşündükleri de kesindi. Muhtemelen kişisel bakımı için saatler harcıyordu.

Ben: Çünkü evin en küçük, şımarık kardeşi gibi. Böyle devam ederse tüm kızların ilgisi onda olduğu için kıskandığını falan düşüneceğim.

A.A Akıner: Bundan, onu kardeşin olarak gördüğünü mü çıkartmalıyım?

Ayrıca tüm kızlardan sadece bir tanesinin ilgisinin onda olması canımı sıkıyor.

Bu kız tam olarak hangisi oluyordu? Dünya üzerinde milyonlarca kız vardı ve sadece bir sayı pek de işe yarayan ipuçlarından değildi. Yine de herhangi bir kız olduğunu düşünmek bile içimde ufak bir kıskançlık kıvılcımını ateşledi. Oysa böyle olmamalıydı, sadece umursamamalıydım. Kim olduğunu sorma isteğimle savaştım.

Ben: Evet, bunu çıkartabilirsin. Flörtöz ve çocuksu erkeklerle ilgilenmiyorum.

Özellikle de futbolcu olanlarla.

Daha doğrusu, üne sahip herhangi bir erkekle ilgilenmiyordum. Ben kitaplardan fırlayıp gelen beyaz atlı prensimi bekleyecektim. Sanırım bu bekleyiş sonuç vermeyecekti çünkü öyle birinin gerçek hayatta var olması, en az beni bulma ihtimali kadar imkânsızdı.

A. A Akıner: Artık futbolcu olmayanlar ilgini çeker mi?

Yanaklarım kızardı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an Yellow'un üzerine doğru fırlayabilirdi.

Ben: *Ne demeye çalışıyorsun?*

Neyse ki yazarken ellerimin titrediğini göremiyordu.

A.A Akıner: *Sadece merak ettim.*

Konumu yollarsan sevinirim, yola çıktım.

Of, kaçamak cevaplardan nefret ediyordum! Ayrıca ben daha hazır değildim.

Ben: *Henüz hazır değilim, ne giyeceğimi bile seçemedim. Ayrıca daha anneme bile söylemedim.*

Annem bugün izinliydi ve kızının on bir erkekle aynı ortamda bulunacağını duyunca kalp krizi geçirebilirdi. Tamam, biraz abartmış olabilirdim. Annem benim yetişkin olduğumun, eninde sonunda erkeklerle aynı ortamda olacağımın farkındaydı. Hiçbir zaman izole yaşamam için uğraşmamıştı. Bana güveniyordu ve benim için doğru kişiyi seçebilecek tek insanın yine ben olduğumu biliyordu. Ayrıca, sadece aynı ortamda olmanın o kişiyle çıkmak anlamına gelmediğini de biliyordu.

A. A Akıner: *Senin için izin alabilirim.*

Kıyafet için de fazla düşünmene gerek yok. Eşofman ve tişört giy gitsin. Forma da olur.

Annem maç izlemeye gitmeme bir şey demezdi ama Araf'ın dövmelerle kaplı vücudunu tam da karşısında görünce ne düşüneceğini ben bile tahmin edemiyordum. Zavallı anneme bir gün içinde bu kadar şok yaşatamazdım.

Ben: *Formam yok ama diğer seçeneklere bakacağım. İzin işini de ben hallederim.*

Evimin konumunu yolladıktan sonra, elimde telefonumla tekrar dolabıma yöneldim.

A. A Akıner: *Benimkini giy.*

Kalbim sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı. İçimde, o formayı giyersem Kerem'in bunun hakkında konuşacağına dair bir his vardı. Utanmak ya da panik atak geçirmek istemiyordum. Sakin bir gün olmasını istiyordum. Zaten tanımadığım bir sürü insanın içinde bulunacak olmak beni yeterince geriyordu.

Ben: *Bir şeyler bulurum.*

A. A Akıner: *Formamı giymen için ısrar ediyorum.*

Ben: *Ya insanlar yanlış anlarsa?*

Sertçe yutkunurken yüzümden ateş fişkırıyordu. Mesajıma karşılık beklerken telefonum çalınca donup kaldım. Onu sinirlendirecek bir şey mi söylemiştim? Ya da üzecek? Aradığına göre söyleyecek önemli bir şeyleri olmalıydı.

Tedirgin bir şekilde aramayı cevapladığımda, selamlaşma kısmını es geçti. Ses tonunun sinirli olmaması beni rahatlatmıştı.

“Bu kadar ince düşünme, ilerde sinir hastası olursun. Ayrıca en fazla ne düşünebilirler ki? Çıktığımızı mı?” Derin bir nefes aldı. “Benimle çıkmak seni utandırır mıydı? O kadar kötü bir adam değilim.”

Ben öyle bir şey söylememiştim. Onunla çıkıyor gibi görünmek beni utandırmazdı, sadece diğer insanların tuhaf bakışları ya da imalı sözleri hoşuma gitmezdi. Bunların hiçbirine alışık değildim ve benim panik atağım vardı. Herkesin ortasında bayılırsam, utançtan bir hafta nefes alamazdım.

“Kötü biri olmadığını biliyorum. Amacım seni kırmak değildi, sadece... Bu konuşma hiç yaşanmamış gibi yapalım, olur mu?”

“Beni kırmadın. Ayrıca henüz hafıza silen bir teknoloji bulunmadığı için ne yazık ki unutamam. Formamı giy. Söz ve-

riyorum, kimse konuşmayacak. Konuşan olursa onu kalenin direğine oturturum, anlaştık mı?”

Ağzımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım. Araf’ın sesindeki ton bana öyle bir güven vermişti ki kendimi ikna olmadığımı inandırmaya çalışıyordum. Birinin, üzerimde böyle bir etkisi olması korkutucuydu. Birine güvenmek beni korkutuyordu çünkü sonuçlarının iyi olacağının garantisi yoktu. Güvenimi boşa çıkarırsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirdim.

O sırada annemin sözlerini hatırladım.

Herkes güvenini boşa çıkartmaz, Melodi. Bazen insanlara güvenmeye ihtiyacın olur.

Araba iki katlı bir evin önünde durduğunda üzerimdeki formayı giydiğim için pişmandım. Annemden izin alırken üstümdekileri şöyle bir süzmüş ve tek kaşını şüpheyle kaldırmıştı. Aşağıda beni bekleyen Araf faktörü de acele etmeme ve annemin bir şeyler çevirdiğimi sanmasına neden olmuştu.

“Gidebilirsin, tabii ki. Dikkatli ol ve geldiğinde mutlaka konuşalım,” diyen annem ise içime büyük bir korku salarak beni yolcu etmişti. Neyi konuşacaktık? Konuşacak bir şey yoktu ki. Sadece maç izleyecek, biter bitmez de sakince evime gelecektim. Yine de içim içimi yiyor, annemin benimle ne konuşacağını düşünüp duruyordum. Sırf bu yüzden yol boyunca ağzımı dahi açamamıştım. Düşüncelerim beynimi, dudaklarımı yönetmeyecek kadar meşgul ediyordu.

Araf, arabayı evin otoparkına doğru sürerken bir anlığına aklımdaki her şey buharlaştı ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Bu mülk, bizim apartmanın toplamından daha fazla alan kap-

lıyordu. Girişte gördüğüm bahçede ufak bir çardak bile vardı. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda ilk defa kendi otoparkı olan bir eve geliyordum.

Araf, siyah motorun yanına park ettiği arabasından inerken ben de kapımı açıp dışarı fırladım. Motoru mu vardı? İnsan, dört tekerlekli ve daha güvenli bir aracı varken neden motoru tercih ederdi ki? Ben bisikleti bile zor sürüyordum. Her zaman dengede kalmakla ilgili problemlerim olmuştu.

“Bu taraftan.”

Otoparktan çıkarken beni bahçenin arka tarafına yürümem için yönlendirdi. Arabadayken de düşünceli duruyordu ama indiği anda gerildiğinin farkındaydım. Hatta benden bile daha gergin gözüküyordu. Ne olduğunu merak ettim. Normal şartlarda arkadaşlarımı gergin gördüğümde ne olduğunu sorar, yardımcı olmaya çalışırdım. Fakat söz konusu Araf olduğunda, nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Benimle paylaşmak istemediği bir konu olabilirdi.

O sıkıntıyla derin bir nefes aldığı anda adımlarımı yavaşlattım. Bunu fark ederek o da aynı hızda yürümeye başladı. Ona kaçamak bir bakış attım. Esmer teniyle mükemmel bir tezat oluşturan beyaz bir şort ve yine beyaz forma giymişti. Üzerinde herhangi bir logo yoktu. Sadece soyadıyla numarası yazıyordu.

“Sanki biraz gerginsin,” dedim kendimi tutamayarak. Sesim tahminimden daha meraklı çıkmıştı. “Bir şey mi oldu?”

Sanki dakikalardır bunu sormamı bekliyormuş gibi durdu. Yüzündeki ifadeden aslında bunun hakkında konuşmak istediğini anlayabiliyordum. Belki de görünenin aksine, yalnızdı ve konuşmaya ihtiyacı vardı. Araf’ın birilerinin arkasını topladığına şahit olmuşum ama onun için aynısını yapıyorlar mıydı? Bilemiyordum, insanın bazen yargılanmadan dinlenmeye

ve içini dökebilmeye ihtiyacı oluyordu. Gerçi onun hakkında yaptığım ön yargılı çıkarımlardan sonra bana güvenir miydi, emin değildim.

“Başkalarının önünde futbol oynamayalı iki sene oldu.” Gözlerinden bir hüznün geçti. O günlere özlem duyuyordu, öyleyse neden bırakmıştı? Ona bunu sormamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalmıştım. “Hâlâ da bunu yapmak istediğimden emin değilim. Ya berbat oynarsam? Kerem’in emrivakisi yüzünden...”

Onu sakinleştirmek için tek elimi omzuna koydum. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

“Bak, fark etmişsindir ki ben futboldan zerre anlamıyorum.” Başını sallarken dudaklarına yarım bir gülümseme yerleşti. Daha önce hiç motivasyon konuşması yapmadığım için heyecandan ellerim karıncalandı. Umarım, işleri daha da batırmazdım. “Ama internette senin videolarını gördüm. Ben bile ne kadar iyi olduğunun farkındayım. Oynamadığın her dakika kendine ihanet ediyorsun.”

Konuşma sandığımdan daha iyi gidiyordu galiba çünkü Araf tek kaşını kaldırırken gözlerinde ufak bir parıltı belirdi.

“Seksen dakika boyunca her şeyi unut gitsin. Geçmişe ya da geleceğe odaklanma.”

“Doksan,” derken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Al işte, tüm havalı konuşmayı mahvetmiştim. Bana bir *Futbol El Kitabı* lazımdı. “Maç doksan dakika.”

“Ben de öyle dedim zaten.” Ona yandan bakış atarak manipüle etmeye çalıştım. Bunun için bana kızamazdınız, kör cahil gibi görünmek istemiyordum. “Her neyse, ana fikir bu değil.”

Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi. Başını anladığını belirtir gibi sallarken biri koşarak yanımıza geldi ve ne olduğunu

anlayamadan ikimizi de çekiştirmeye başladı. Beni az önceki rezillikten kurtardığı için ona minnettar olmalıydım.

“Hadi abi, neredesiniz siz? Başlayalım artık!”

Üzerinde Araf’inkiyle aynı kombin olan Kerem, eliyle bahçenin diğer tarafını işaret etti. Tek farkla, onun ayağında su yeşili kramponlar vardı. Evet, ayakkabının adını öğrenmiştim. Ne büyük başarı!

“Oğlum çekiştirmesene fino köpeği gibi! Geliyoruz işte!”

Adımlarımızı mecburen hızlandırarak bahçenin diğer tarafına geçerken, ben yine hayretle etrafı inceleme başladım. Bahçe benim hayal gücümün yettiğinden daha büyüktü. Arka kısma geçtiğimizde bizi etrafı tel örgülerle çevrilmiş bir saha karşıladı. Antrenman için neden bizim okulun sahasını seçtiklerini anlayabiliyordum, bu saha ondan çok daha küçüktü. Muhtemelen, normal şartlarda Araf bu sahada sadece kendisi çalışıyordu.

Kerem küçük çocuklar gibi heyecanla beni diğer yönde dans eden insan topluluğuna çekiştirirken, yaklaştıkça belirginleşen bir müzik sesi vardı. Bir dakika... Onlar horon mu tepiyordu? Aniden yaşadığım kültür şokunu atlatmak için kendime birkaç saniye tanıdım.

Araf önden giderek ortadaki masanın üzerinde duran telefonu aldı ve müziği kapattı. Birkaç kişi bunun için mızızlansa da beni fark ettiklerinde odakları tamamen değişti. Herkesin bakışları bana kaydığında, anksiyetem de yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu. Daha hiçbir şey yapmadan soğuk terler dökmeye başlamıştım bile. Yine de sakin görünmeye çalışarak yanlarına gittim.

“Selam, millet! Bu, Melodi.” Kerem, eliyle beni gösterdikten sonra aniden esen rüzgârın dağıttığı kahverengi saçlarını

düzeltilti. “Melodi, bu gördüğün erkek topluluğu çok önemli değil, zaten formalarında isimleri yazıyor. Savaş abiyi de biliyorsun.”

Arkadan biri öne çıktı. Mavi gözlerindeki bakışlarının alev aldığına yemin edebilirdim. Bir de dergi kapaklarından fırladığına... Altın rengi saçlarına özenle şekil verilmişti. Çoğu kadının bu tonu tutturmak için kuaförüne yalvardığına emindim. Boyu diğerleri kadar uzun olmasa da kısa sayılmazdı. Ayrıca aşırı yapılı vücuduyla bu açığı kapatıyordu. Onunla futbol oynayan erkeklerden biri olmak istemezdim, yanlışlıkla bana bir çarpsa buradan evime uçardım. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi.

“Kerem’e aldırma. Malın teki.” Ses tonu ve konuşma tarzı Araf’a kıyasla daha kabaydı. “Ben Aras, tanıştığıma memnun oldum.”

Ona bir gülümseme yollayıp ben de memnun olduğumu belirtecekken bu kez kızlardan biri araya girdi. Sarı saçları beline kadar uzanıyor, sevimli yüz hatları ve pembe elbisesiyle yerli *Barbie* gibi görünüyordu.

“Forma çok yakışmış!” Bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Araf abiyile aranızda bir şey var mı? Yani...”

Başımı şiddetle iki yana sallarken formayı giydiğime bir kez daha pişman oldum. Meraklı kızlardan nefret ediyordum ve şu an karşımda duranın da onlardan biri olduğuna emindim. Mavi gözleri merakla parlıyordu.

“Hayır, hayır! Biz sadece arkadaşız.”

Araf bocaladığımı fark etmiş olacaktı ki beni kurtarmak için bir hamle yaptı. Koca bedeni kızla benim aramda durdu ve ona bakabilmek için başımı kaldırmam gerekti. Sanırım Aras’tan sonra gözüme daha uzun görünmeye başlamıştı.

“Arya, biraz yavaşla istersen.” Konuşmasının devamı herkese hitabendi. “Melodi benim arkadaşım ve kimse onu rahatsız etmeyecek.”

“O zaman numarasını almamda bir sakın...”

“Hoşt ulan! Daha bana bile numarasını vermedi!” diyen Kerem, nazikçe(!) Aras’ı uyardı. Elimini uzatsam havadaki gerilimi tutabilirdim. İkisinin arasında ne geçtiğini bilmiyordum ama Kerem’in bakışlarından tiksinti akıyordu. Belki de sadece ezeli düşman olan takımlarda falan oynuyorlardı. Elçin, içinde olduğum ortamı yakından görse kalp krizi geçirirdi. Nereye geldiğimi zaten biliyor, gelişmeleri de heyecanla bekliyordu ve uzakta olsa dahi sevinç nidaları attığına emindim.

“Sen numara peşinde düşeceğine, birazdan yenildiğinde nereye saklanacağını düşün.”

Son günlerde neden herkes benim numaramı isteyip duruyordu? Umarım bugün, kimseye numaramı vermeden buradan ayrılmayı başarabilirdim.

“Biz kazandığımızda tekrar görüşürüz!”

Aras’ın yüzü hırsla aydınlandı.

“Gevşeklik yapmayın! Kimse kimseye numarasını vermeyecek. Ulan dişi sinek görseniz asılıyorsunuz.” Araf’ın kızgın bakışları, sarışın çocuğun üzerinde gezinirken Kerem keyiften dört köşe oluyordu. “Ayrıca, dünkü bok! Senin bizi yenmek için kırk fırın ekmek yemen lazım!”

“Abi, gençlerin önünü açmak zorundasın artık. Hem... boynuz kulağı geçer derler.”

Araf’ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Gerginliğini saklamayı o kadar iyi biliyordu ki neredeyse az önceki konuşmayı hayalimde yaptığımızı falan düşünecektim.

“Dikkat et de o boynuz başka yerlerine geçmesin.”

Arkadan başka biri atıldı. Onun üzerinde de siyah renkli forma vardı. Siyah saçları ve koyu renk gözlerinin yanı sıra komik bir bıyığı vardı. Bıyıklı futbolcu oluyor muydu?

“Kusura bakma, abim ama Aras haklı. Biz kesin alınız.” Bana el salladı. “Bu arada ben Erhan. Şuradaki esmer olan da benim kız kardeşim.”

Bakışlarımı işaret ettiği kıza çevirdim. Erhan’ın kız versiyonu gibiydi. Beyaz tenine çok yakışan simsiyah saçları ve aynı renk kocaman gözleri vardı.

“Ben Selin, memnun oldum.”

Tam konuşacakken yine biri sözümü kesti. Onun üzerinde beyaz forma vardı. Hiç konuşamayacak mıydım ben? O kadar çok insan vardı ki biri konuştuğunda diğeri de konuya dahil olmak istiyor, bu da karmaşa yaratıyordu. Beynim aşırı isim ve görünüş yüklemesinden kısa devre yapmak üzereydi.

“Siyahlı arkadaşları not et, Melodi. Çünkü birazdan kendileri ağlayacaklar. Bu arada ben Çağan.”

“Memnun oldum,” diyebildim sonunda.

“Siktir oradan.”

Başka biri daha konuya dahil olurken, Çağan’a doğru döndüğü için formasında yazan ismi görebildim. Nazım.

“Terbiyeli ol, pezevenk! Kızlar var burada, ne küfrediyorsun?”

Gözlerim bu kez konuşan Savaş’a döndü. Bunların takım kaptanı, aynı anda hepsini nasıl zapt ediyordu?

“Ulan, göt! Sen de küfrettin! Piçe bak ya!”

Arkasını dönen yeni kişinin ismini okudum. Peker.

“Herkes sussun, bir daha küfür duymak istemiyorum!” Bu kez Araf konuştu. “Başlayacaksak başlayalım!”

Arkadan diğerleriyle alakasız giyinmiş bir başkası çıktı. Üzerinde siyah şort ve fosforlu sarı bir tişört vardı. Boynunda mavi düdük asılıydı. Elindeki kartları gösterdi.

“Maç bana bağlı, bana iyi davranmanızı öneririm.”

“İnanamıyorum, skandal! Hakem rüşvet istiyor resmen!” Kerem yalandan dehşet dolu bir bakış attı. Demek ki bu adam da hakemdi. Ne kadar çok teferruat vardı. Hepsini nasıl akıllarında tutuyorlardı? “Araf abi, gidip kramponlarını giy de şunları gömelim sahaya!”

Araf yüzünde tehlikeli bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra ayakkabılarını giymek üzere gözden kayboldu. Kazanacaklarını biliyordum. İçimde böyle olacağına dair tuhaf bir his vardı ve genelde hislerimde yanılmazdım.

Erkekler sahaya doğru ilerleyip ısınmaya başlarken, birkaç dakika sonra Araf da koşarak onlara katıldı. Selin benimle konuşma zahmetine bile girmeden bizden en uzak noktaya geçtiğinde diğer iki kız benim yanıma geldi.

“O biraz sevimsizdir. Kim çağırdı bilmiyorum ama ne zaman bir araya gelsek tadımızı kaçırır. Bu arada, ben Toprak.”

“Memnun oldum,” derken yüzüme samimi olmasını umduğum bir gülümseme yerleştirdim.

Sanırım kimden hoşlanmamam gerektiğini artık biliyordum çünkü Selin, bana arada küçümseyici bakışlar atıyordu.

Kızlarla ufak bir tanışma faslı atlattıktan sonra onlar kendi aralarında dedikoduya daldıklarında, ben tamamen konuyla alakasızdım. Bahsettikleri kişileri tanıımıyordum, adını duyduğum markaların daha önce yanından bile geçmemiştim. Cana yakın olsalar dahi aramızdaki sınıf farkının kendini göstermesi imkânsızdı. Üzerlerindeki kombinlerden asalet ve marka akıyordu. Benim üzerimde ise sadece bir formayla siyah kot

şort vardı. İlgilenmediğimi belli etmemek için savaş vermek zorunda kalıyordum.

Yaklaşık yarım saat boyunca, arada beni de muhabbete dahil etmeye çalışarak konuştular. Bense başımı sallayarak sanki anlıyormuş gibi davrandım. Arada sırada da maçı izliyordum. Aslında, dürüst olmak gerekirse Araf'ı izliyordum. Hâlâ çok iyi oynuyor ve az önceki düşüncelerinin sadece kuruntu olduğunu kanıtlıyordu. Top onun ayağına geldiğinde kimse alamıyor, Araf sanki topla dans ediyordu. Terli vücuduna yapışan beyaz forması tüm kaslarını gözleri önüne seriyordu. Koştuğu için bacaklarındaki kasları daha da belirginleştiriyor, uzamaya başlayan siyah saçlarını arada arkaya atarak izleyenlere ufak bir şölen sunuyordu.

Beni bile büyülemek üzereydi.

Topu bu kez Savaş aldığında, Araf'ın takımının kalesine doğru koşmaya başladı. Onun üzerinde siyah forma olduğuna göre rakip olmalıydılar. Araf da şimşek hızında topun peşinden koşuyordu. Savaş kaleye yaklaştığında topa vurdu ve onu ağlarla buluşturmayı başardı. Tam yanımdaki kızlar sevinçle birkaç ufak çılgılık atmıştı ki Araf başta olmak üzere diğer oyuncular itiraz etmeye başladı.

“Ofsayt bu!”

“Abi ne ofsaytı, yapma gözünü seveyim!”

“Ofsayt, lan, delirtme beni!”

Araf sinirle alnından akan teri elinin tersiyle sildikten sonra hakemin yanına gitti. Hakemin ensesine bir tokat geçirdiğinde, o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki ağızımdan istemsiz bir kıkırdama kaçtı. Sanırım arkadaş oldukları için bu kadar rahat davranabiliyordu. Yine de hakem tokattan pek memnun gibi görünmüyordu. Araf'a doğru kırmızı kart tuttuğunda san-

ki boğaymış gibi deliye döndü. Burnundan duman çıkıyor bile olabilirdi.

“Bak, senin ağzına sıçarım, ne kırmızı kartı, lan? Sok onu cebine, yoksa bir daha evime nah gelirsin!”

Hakem kartı homurdanarak cebine sokarken herkes benim ne olduğunu bile bilmediğim o terim hakkında hararetli tartışmaya katıldı. Gerçekten bir el kitabına ihtiyacım vardı. Maç başladığından beri söyledikleri çoğu şeyi anlamamıştım. Köşe vuruşu dışında... Onda köşeye geçip vuruyorlardı. Futbol bilgim gözlerimi yaşartıyordu gerçekten.

On dakikalık hararetli bir tartışma sonunda, ofsayt olduğu konusunda anlaşma sağladılar. Sanırım bu olunca gol sayılmıyordu. Konuştuklarından bunu anlayabiliyordum.

Top tekrar Araf'ın ayağına geldiğinde çevredeki oyuncuları atlatmayı başardı. Ayrıca kaleye oldukça yakındı. Tam gol atabilme ihtimalini hesaplamaya çalışıyordum ki saniyeler içinde gol atarak takımını öne geçirdi. Onun takımı sevinirken yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşen Araf'la göz göze geldik. Ben de ona gülümsedikten sonra anlamasını umarak dudaklarımı oynattım.

“İyisin, iyi...”

Tam Araf arkasını dönüp oyuna tekrar dahil olacakken nereden geldiğini anlamadığım top hızla ona doğru ilerledi. Kaçmaya çalışsa da başarılı olamadı ve top yüzünün tam ortasına çarparak sendelemesine neden oldu. Normal şartlarda bu darbeye yerinden kıpırdayacak birine benzemiyordu ama topa kim vurduysa o kadar sert vurmuştu ki muhtemelen top, on katı ağırlığında falan hissediliyordu.

Araf sinirle bağırırken kıpkırmızı olan yüzünün ortasında top izi vardı. Herkes onun yanına koşarken acı içinde görün-

yordu. Aniden içimde filizlenen endişeyle ne olduğunu anlayamadan kendimi sahada, onun yanında buldum. Herkes bana imalı bakışlar atsa da görmezden gelmeyi başardım. Daha doğrusu erteledim, bunun için sonra krize girecektim.

“İsteyerek olmadı!”

Savaş kendini ele verdiğiğinde ona istemsizce birkaç kötü bakış attım. Karşı takımda diye arkadaşının suratına top atması mı gerekiyordu? Hayvan gibi bir şeydi zaten, top Araf’ın kafasını yarmadığı için şanslıydı.

“Bir de isteyerek olsaydı!” diyen Araf bana kaçamak bir bakış attı. “Ben çıkıyorum, yüzüme buz koymam lazım.”

O yüzünü tutarak sahanın çıkışına doğru ilerlerken, ben de annesini takip eden bir civciv gibi peşinden gidiyordum. Empati kurduğum için ne kadar kötü hissettiğini tahmin edebiliyordum ve birkaç dakika konuyla ilgili konuşmama kararı almıştım. Araf’ın evine açılan büyük kapıdan içeri girerken, Kerem’in sesi tüm bahçede yankılandı.

“Savaş abi, adamın karizmasını çizdin ya!”

11. Bölüm

İçinde bulunduğum ortam, bana o kadar yabancıydı ki normal şartlarda birinin beni buraya sokması için ellerimle ayaklarımı bağlaması gerekirdi. Şükürler olsun ki maç bitmiş, herkes üzerini değiştirmiş ve Araf'ın salonunda toplanmıştı. Ev sahibi, Kerem'i kibar(!) bir dille gereksiz kişileri yollaması için uyarmış, insan sayısı aniden yarıya düşmüştü. Herkes üzerini değiştirmiş, temiz ve deodorantla yıkanmış şekilde pizza yemeyi bekliyordu. Evde çok fazla eşya olmadığı için insanların yarısı da yerde oturuyordu.

Kocaman salonunda oturmak için sadece krem rengi bir köşe koltukla siyah, sallanan bir sandalye vardı. Krem rengi televizyon ünitesinin üzerindeki televizyon neredeyse sinema perdesi büyüklüğündeydi. Köşede büyük, cam bir yemek masası ve içkilerin olduğu cam kapaklı bir dolap vardı. Az eşya olduğu için oldukça ferah görünse de aynı zamanda boş görünüyordu. Araf, benim tıklım tıkış olan odama gelse klostrofobi geçirebilirdi.

“Tamam, ağlamayın, büyünce bizi yenersiniz.”

Kerem’in yüzü gururla aydınlanmıştı. Onların takımı, rakiplerini büyük bir farkla yenmişti. Kerem başta olmak üzere galip gelen takım, diğerleriyle dakikalardır dalga geçiyordu. Diğerleri gidince geriye kalan tek kız olan Toprak, Kerem ne söylerse söylesin gülüyor ve şüphelerimi üzerine çekiyordu. Ona bakarken kahverengi göz bebekleri kocaman oluyor, yüzünde tuhaf bir parıltı belirliyordu.

“Ya Kerem, kapat şu çeneni artık. Beni orada öpselerdi de senden o golü yemeseydik ya!”

Bugün tüm hayatım boyunca duyduğumun dört katı küfür ve argo duyuyordum. Beni rahatsız etmediğini söyleyemezdim ama artık kulağım alışmış olacaktı ki komik gelmeye başlamıştı.

“Tamam, benden yememek için kendini feda ettin diyelim. Geri kalan dört tane için kimi feda edecektin? Abi 5-0 yenildiniz!”

Yanımda oturan Araf, hâlâ yüzünde tuttuğu buzu indirip bıyık altından gülerken bana da kaçamak bir bakış attı. İlk defa böyle bir ortamda bulunduğumun ve bunun beni gereceğinin farkındaydı. Arada bakarak duygu durumumu kontrol ediyor, konuşmaya katılmam için çabalıyordu.

“Tüm takımın kendini feda etmesi gerekiyordu.” Adının Çağan olduğunu hatırladığım adam sinsice sırıtmaya başladı. “Oğlum, ayağınıza hiç top değmemiş gibi oynadınız. Lig başlayınca ne yapacaksınız? Savaş gibi fedakârlık yaparsınız artık.

Savaş, Çağan’a sinirli bir bakış atıp etrafı taradı. Gözüne kestirdiği ilk sert cismi eline alarak hedefine doğru fırlattı. Ancak ne yazık ki bu konuda da çok başarılı değildi. Kumanda olduğunu fark ettiğim cisim havalandı ve Çağan’ın tam tepesinden geçerek onun çaprazında oturan kişiye isabet etti. Yani...

bana! Zaten bende birazcık şans olsaydı, gerçek hayat yerine masallarda yaşıyor olurdum.

Tam alnıma çarpan kumandanın çıkardığı ses tüm beynimde yankılandı. Araf'la dalga geçmiş ve onun mızımız olduğunu düşünmüştüm ama haklıydı. Savaş'ın eli gerçekten ağırdı. Alnımı yarmıştı adam!

“Ah!”

Acı dolu bir ses çıkartırken elimi alnıma götürüp, kanıyor mu diye kontrol ettim. Eğer iyi terbiye almış biri olmasaydım ben bile Savaş'a küfredebilirdim. Sakin olmalı ve ağzımı bozmamalıydım. Neyse ki Araf benim yerine ağzını bozarak içime su serpti.

“Lan! Ağzına sıçayım, Savaş! Boğacağım lan seni!”

Hatta söylediğini yapmak için harekete bile geçmişti ama birkaç kişi onu durdurarak tekrar yerine oturttu.

“Bir şeyin var mı?”

Başıma nazik bir el dokundu. Sesin ya da elin sahibi Araf değildi. O yanımda ateş püsküren gözleriyle oturuyor ve Savaş'a ağız hareketleriyle bir şeyler söylüyordu. Kafamı kaldırıp elin sahibinin kim olduğuna baktım. Aras, kocaman açılmış mavi gözleriyle başımdaki olası hasarı görmeye çalışıyordu.

Araf bu kez bize dönüp Aras'ın elini sertçe ittirdi. Öldürücü bakışlarının yeni hedefi tepemde duran sarışın çocuktü. Acı içinde kıvranmakla meşgul olduğum için hiçbir tepki veremiyor, sadece onları izliyordum. Resmen darbe yüzünden başım ağrımaya başlamıştı. İnşallah Savaş'ın en önemli maçında migreni tutardı da görürdü. Hayır, kimse için kötü şeyler dilememeliydim. Beynimi çalkalasa bile!

“Şu teması bir keselim önce. Ayrıca burada soruları ben sorarım!” Araf bana döndüğünde bakışları yumuşadı. “İyi misin?”

Başımı olumlu anlamda sallamaya çalıştım. Sadece bir kumanda darbesi yüzünden ölmezdim, değil mi?

“İyiym ama biraz ağrıyor.”

“Hayvan bu çocuk. Laf anlatamıyorum ki! Öküz geldi, öküz gidecek!” Kendi elindeki buz torbasını benim başıma koydu. Torbayı tutmak için ellerimi uzatacakken beni nazik bir ses tonuyla durdurdu. “Ben tutarım.”

Midemin düğümlenmesine engel olamadım. Burası fazla sıcak olduğu için mi, yoksa acı çektiğim için mi bilmiyordum ama tüm vücudum yanmaya başlamıştı. İçimde bir heyecan yükselirken tepemde bir karaltı daha belirdi. Bu kez gelen Savaş’tı.

“Melodi, çok özür dilerim. Yemin ederim hedefim sen değildin.”

Koyu kahverengi gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordum. Normalde bembeyaz olan yüzü, pancar gibiydi. Onu daha fazla utandırmak istemiyordum çünkü etraftaki herkes ona onaylamayan bakışlarını yolluyordu.

“Önemli değ...”

Araf sözümü kesti.

“Önemli! Kızın suratı kıpkırmızı oldu, lan!”

O kadar kızarmış mıydım gerçekten? Eğer öyleyse bu rengin tüm sorumlusu başıma gelen kumanda değildi. Bu kadar ilgiye alışık değildim, daha doğrusu herhangi bir ilgiye alışık değildim. Hemen yanımda oturan, başıma buz tutan kişi de bana hiç yardımcı olmuyordu. Varlığı bile bana sıcak dalgalar yayıyordu. Ayrıca Toprak, tam karşımda oturmuş bana imalı bakışlar atıyordu.

“Melodi, ne kadar şanslısın. Araf abi sana çok değer veriyor, daha önce kimse için böyle davrandığını görmemiştim.”

Cevap olarak yutkunmakla yetindim ama o kadar utanmıştım ki onu bile beceremedim ve boğazıma kaçan tükürüğüm

sayesinde öksürmeye başladım. Evet, gün benim için harika devam ediyordu. Yerin yedi kat dibine girmek için emin adımlarla ilerliyordum.

Bu formayı giymemeliydim, diye geçirdim içimden. Bu yüzden insanlar yanlış anlıyordu. Bu beni rahatsız etse de içten içe, Araf'ın gerçekten bana değer verip vermediğini merak ediyordum. Saçma düşüncelere kapılmamalıyım. Toprak, ağzımı arıyor olabilirdi. Sonuçta Araf, kibar ve düşünceli biriydi. Yerimde kim olursa olsun aynı şekilde davranacağına emindim. Ayran gönüllülük yapmanın sırası değildi.

“Toprak,” diye azarladı Kerem onu. “Melodi, gel yüzünü yıkayalım istersen.”

Yerden kalkıp bana doğru ellerini uzattı. Bense nihayet öksürüklerimi biraz olsun azaltmayı başarabilmişim. Buradan uzaklaşmak ve yüzüme soğuk su çarpmak reddedebileceğim bir teklif değildi. Uzattığı elini tutmak için harekete geçmişim ki Araf bu kez Kerem'in elini ittirdi. Ellerle ne derdi vardı bu adamın?

“Ben onunla giderim,” diye homurdanarak kalktı ve buz torbasını Kerem'in kucığına fırlattı. “Şimdi sen de merdivenlerden falan itersin yanlışlıkla.”

Kalkmam için bu kez Araf'ın uzattığı elini tuttum. Avuç içlerimde başlayan karıncalanma yavaş yavaş tüm bedenime yayılıyordu. Kalbim son sürat atmaya devam ederken, Kerem'in homurdanışı dikkatimi biraz olsun dağıtmamıştı bile. Acilen Yellow'la dertleşmeye ihtiyacım vardı.

“Kabak yine bana patladı, anasını satayım!”

“Sağdaki kapı. Seni burada bekliyorum.”

Araf lavabonun yerini tarif ederken merdivenlerin başında durdu. İyi de sağda iki kapı vardı, hangisine girecektim? Büyük evin büyük derdi oluyordu cidden. İlk kapı olacağını ümit ederek içeri dalarken orası olmadığına dair bir uyarı aldım. Fakat her şey için çok geçti çünkü girmiştım bile!

“Orası değil!” Ayak seslerini duyabiliyordum. **“Ama oraya da bakabilirsin, sorun yok.”**

Girer girmez köşede gördüğüm şey tüm dikkatimi ona çektiğinde, emin olmak için gözlerimi kırpıttım. Ayaklarım kendi kendilerine birkaç adım ilerledi. Eğer gözlerim uzağı görme konusunda da sıkıntı yaşamıyorsa -ki bildiğim kadarıyla yaşamıyordu- odanın köşesindeki cisim bir koltuktu... Stattan sökülmüş bir koltuk! Üzerinde Beşiktaş amblemi olan beyaz koltuğu, Araf'ın attığı marşlardaki videolardan tanıyordum. Ancak bunun şu an ait olduğu yerde, yanı statta olması gerekmiyor muydu?

“Koltuğu mu söktün?” Gözlerimin kocaman açılmasına engel olamadım. O anda asıl girmem gereken kapıyı çoktan unutmuştum.

Peşimden gelen Araf umursamaz bir edayla omuz silkti. Adam resmen koltuk çalmıştı, nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

“Teknik olarak ben sökmedim. Birisi söküp son anda götürmekten vazgeçti ve ben de eve getirdim. Yalnızlığa mı terk etseydim?”

Bakış açısı beni dehşete düşürdü. Yaptığı şeye öyle bir kulp bulmuştu ki kendisi bile inanmıyordu. Yüzündeki muzır gülümsemeden bunu anlayabiliyordum. Bu odadan başka hangi tuhaf yollarla alınmış eşya çıkacağını merak ediyordum.

Odaya girdiğimde ilk bakışta giyinme odası olduğunu düşünmüştüm fakat değildi. Odanın iki duvarı cam kapaklı dolaplarla kaplıydı ve bir duvardaki dolap forma doluydu. Diğerinin de Beşiktaş'ın tişörtleriyle dolu olduğunu tahmin ediyordum çünkü her şey siyah beyazdı. Dolabın bir kısmı da aksesuarlar için ayrılmıştı. Sadece kıyafetler değil, odanın her bir santimi siyah beyazdı. Çizgili duvar kağıtları bile...

Ben hayretle etrafı süzmeye devam ederken, Araf tek kaşını kaldırmış merakla beni izliyordu. Vereceğim tepkiyi kestiremediğinin farkındaydım. Ben bile henüz ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Adamın resmen Beşiktaş odası vardı! Ancak dürüst olmak gerekirse, bu sevgi beni yavaş yavaş içine almaya başlıyordu. İnsanların bu renklere âşık olması, Beşiktaş'ı canı gönülden sevmesi beni çok etkiliyordu. Sanırım Araf daha önce söylediği şeyde haklıydı. Beşiktaş, kanıma tatlı bir zehir gibi yavaş yavaş işliyordu ve bu beni rahatsız etmiyordu.

Raflardan birinde gördüğüm pelüş oyuncaklar dikkatimi çektiğinde ona doğru yaklaştım. İkisi de üzerinde çizgili Beşiktaş forması giyen kartallardı. Tek farkla, biri elleriyle -pardon kanatlarıyla- kırmızı kalp tutuyordu. Pelüşleri seviyordum, küçüklüğümünden beri hep sevmiştim. Anneme, bana pelüş oyuncak alması için yalvardığım zamanları hatırlıyordum. Beni kırmamaya çalışırdı ama çoğunlukla paramızı bir sürü oyuncığa harcayamayacağımızı söylerdi. Çocuklu ve bekâr bir anne olup, ev geçindirmek yeterince zordu.

“Alabilirsin.” Araf yanımdaki dolaba yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “İstediğin herhangi bir şeye bakabilirsin, çekinme.”

İçimdeki küçük kız çocuğu heyecanla ellerini çırpırsa da bunu dışa vurmadım. Bakışlarımdan heyecanımın yeterince belli ol-

duğunu biliyordum. Araf'a kocaman bir gülümseme yollayıp dolabın kapağını açtım ve bana göz kırpan kartalları aldım.

Elimdeki pelüşleri incelerken aklımdan milyonlarca soru geçiyordu. Genelde hep böyle olurdu. Beynim herhangi bir şeye karşı sonsuz bir meraka düşebilir, milyonlarca soru üretebilirdi. İlgi duyduğum şeyler hakkında bilgi edinmeyi seviyordum. Sevdiğim şey ne olursa olsun, hakkında bilgi sahibi olmak ve onu tanımak isterdim.

Araf'ın da beni ilgiyle izlediğinin, konuşmak istediğinin farkındaydım. Arada bir ağzını açıp kapatıyor, gözlerini bir benim üzerimde bir odada gezdirip duruyordu. Elleriyle oynadığına bile şahit olmuşum. Bunlar bana anksiyeteli biri olarak çok tanıdık geliyordu. Bazen insanlara selam vermek için bile kendimle savaşmam gerekiyordu. Her gün böyle olmuyordu, tabii. Bazen de işler çok kolay oluyordu. Birazdan olacağı gibi... Bu kez yardım eden taraf olmaya karar verdim ve onu konuşmaya teşvik etmek için aklımdan geçen sorulardan birini sordum.

“Neden kartal? Yani... Neden Beşiktaş'ın sembolü kartal?”

Yüzü ilgiyle aydınlanırken boğazını temizledi. Beşiktaş hakkında konuşurken onu dinlemeyi seviyordum. Aklındaki tüm düşünceleri bir tarafa bırakıp, sadece kalbinden geçenleri söylüyordu ve bu onun aslında nasıl biri olduğunu anlamama yardımcı oluyordu. Muhtemelen bunları düşündüğüm için utançtan sabaha kadar tavanı izlemek zorunda kalacaktım.

“19 Ocak 1941 Pazar günü, Şeref Bey Stadi'ndaki maçta ortaya çıkmış. Beşiktaş her zamanki gibi çok iyi oynadığı için öndeymiş. Ama yine de rakip kaleye hücum gerçekleştirmeye devam ediyormuş. Sonra tribünden, ‘Haydi Kara Kartallar! Hücum edin Kara Kartallar!’ diye bir ses yükselmiş. Tüm tri-

bün bu tezahürata eşlik etmiş, maçı 6-0 kazanmışız. O maçtan sonra da sembolleri Kara Kartal olmuş.”

O hikâyesini anlatırken Beşiktaş’a olan ilgim ve merakım artıyordu. Artık kartallara farklı bir gözle bakacaktım. Onları gördüğümde aklıma onlara güvenen insanlar için mücadele eden Kara Kartallar gelecekti. Sembollerin altında yatan hikâyeler bana çok anlamlı gelmişti. Böylece ne kadar gerçek olduğunu hissedebiliyordum.

“Sana bir tanesini hediye etmek isterdim.” Elimdeki kartalları gösterdi. “Ama maalesef artık üretmiyorlar.”

Kimseden bir şey isteyecek karaktere sahip değildim. İnsanlardan yardım bile isteyemezdim. Sanki bir şey istersem insanlar beni ayıplayacakmış gibi gelirdi. Yine de bu hikâyeden sonra en azından pelüşlerden biriyle evime dönme düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. Hayır hayır, bu fikri aklımdan derhal çıkartmalıydım. Çocuk değildim, ağlayarak isteyecek hâlim yoktu!

“Ama beni ümitlendirdin!” Ne? *Kapat çeneni, Melodi!* “Hediye etme ihtimalinden bahsederek beni heyecanlandırdın!”

Araf’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bunları duymayı beklemiyordu. Ben de söylemeyi beklemiyordum. Onun yanında bana ne olduğunu bilmiyordum. Kendimi güvende falan hissettiğim için böyle davranıyor olabilir miydim? Ya da sadece patavatsızlık yapıyordum. Kafama yediğim kumanda bana hiç iyi gelmemişti.

“Bak, benim yanımdayken bu odadaki her şeye bakabilirsin. Ama dışarı çıkartamazsın. Bu kalbimi yerinden sökmekle aynı şey!”

Kabul etmeliydim. Kabul etmeli ve konuyu kapatmalıydım. Ancak var olduğunu bile bilmediğim bir yanıma inatlaşmak için

deliriyor ve keyifle bizi izliyordu. *Her neysen, derhal çık içimden!*

“Formanı giyiyorum!” Üzerimdeki formayı gösterdim. “Yanlış anlama, senden pelüş falan istemiyorum. Formanı da iade edeceğim, verdiğin için pişmansın belli ki!”

“Öncelikle,” dedi uyarır gibi. Ses tonu aniden ciddileştiği için gerilmeli miydim? “Kerem’in verdiği kanaryaya isimle hitap etmem için beni uyardıktan sonra kartallarına ‘pelüş’ diyemezsin. Onların adı var. Kara Kartal onlar!”

Sabır ister gibi yukarı baktığında dudağımı büzdüm. Tamam, haklılık payı olduğunu kabul ediyordum ama bu kadar ciddileşmeye gerek var mıydı?

“Kibarca da uyabiliridin.” Sesim sitem eder gibi çıktı. “Beni terslemene gerek yoktu.”

Yüzündeki ifade aniden yumuşasa da bakışlarında karmaşa vardı.

“Terslemedim. Yani... Ben... Eğer öyle algıladıysan özür dilerim.” Ellerini siyah saçlarından geçirirken sıkıntıyla nefes verdi. “Formayı sana hediye ettiğim için pişman değilim. Sadece... Gerildim çünkü burası benim özel alanım. Kişisel alanıma çok fazla giriyorsun.”

Evet, aniden odaya dalan bendim. Bu konuda ona karşı çıkmayacaktım. Ayrıca, buna rağmen özür bile dilemişti. Ben ne yapmıştım? Yüzsüz gibi ondan bana en değerli eşyalarından birini vermesini istemiştım.

Kim bilir hakkında neler düşünüyordu? İçim pişmanlıkla kavrulurken nefesim daralmaya başladı. Anksiyetem canlanıp karşıma geçmek için ellerini sıvazlıyordu.

“Hemen çıkıyorum,” deyip kapıya doğru yöneldim. Hatta direkt evden çıkmak benim için daha sağlıklı olacaktı. Rezil-

liğin yarattığı etkiyle yanaklarımdan alev fişkırıyordu. Yine Muhtemelen, güneşten sonra en çok alev saçan şey bendim.

Kapıdan çıkmak üzereyken kolumdan tutarak beni durdurdu. Harika, artık güneşle eşit seviyede alev saçıyordum. Biri yanaklarıma marşmelov tutmak istiyorsa yapabilirdi. Saniyeler içinde pişeceğine emindim.

“O anlamda söylemedim. Kastettiğim şey, duygusal alanıma girmen.” Boşta olan elini saçlarından geçirdi. “Bak, Beşiktaş benim yaşama sebebim. Bu sadece bir kulüp değil, bir yaşam biçimi. Ve sen gelip bana onunla ilgili sorular soruyorsun, beni dinlerken nasıl baktığının farkında değilsin! Gözlerin parlıyor, gerçekten ilgileniyorsun, gerçekten merak ediyorsun. Beni rahatsız etmemeye çalışıyorsun.”

İyi de bunda yanlış olan ne vardı ki? Söylediklerini anlayamıyordum. Daha birkaç dakika önce sorun yokken, şimdi ne olmuştu? Tek sorun Kara Kartallarından birini istemem miydi? Dilim kopsaydı da istemeseydim, diye geçirdim içimden.

“Araf... Ben özür dilerim, odana pat diye dalmamalıydim. Eşyalarını da istememeliydim. Yani... Bu sorunu çözecek mi bilmiyorum. Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

Toparlamaya çalıştıkça daha da batırıyordum. Araf hâlâ tuttuğu kolumu bırakıp, elleriyle yüzünü sıvazladı.

“Demek istediğim, ben... Ben sağlıklı düşünemiyorum. Geri zekalı Savaş'ın attığı top beynimi sarstı sanırım. Aşağı geri dönsek iyi olacak.”

Haklıydı. Aynı darbenin farklı bir versiyonunu ben de aldığım için onu çok iyi anlıyordum. Savaş ikimizi de dağıtmıştı resmen.

12. Bölüm

Araf

İki haftadır içim içimi yiyordu. Kara Kartallarımın birini Melodi'ye veremeyeceğimi söyledikten sadece birkaç saniye sonra pişman olmaya başlamıştım. O kadar saftı ki ona özel alanımı işgal ettiğini söylediğimde odadan çıkmaya çalışmıştı. Ben ise tam bir öküz gibi davranmıştım. Sıçayım! Duygularım karman çormandı. O benden bir şey istediğinde hemen vermeyi düşünen yanıma zorlukla bastırılmıştım. Bu gidişle istediği herhangi bir şeyi benden kolaylıkla alabilirdi. Formalarımı, Kara Kartallarımı, mutfağımdaki çaydanlığı ya da böbreğimin tekini... Ve bu beni dehşete düşürmüştü.

Daha önce hiçbir insana karşı bu şekilde bocalamamıştım. Her zaman net çizgilerim vardı ve kimsenin geçmesine izin vermezdim. Öyleyse neden Melodi bu çizgileri çok rahat ihlal edebiliyordu?

Kafam çok karıştı, ne yapacağımı bilemiyordum. Özellikle de uzun zaman sonra insanların önünde futbol oynamama

neden olan bir kızın varlığıyla... Kerem bu maç için bana defalarca kez yalvarmış ve her seferinde reddedilmişti. Buna hazır değildim, formumu kaybetmemek için düzenli olarak antrenman yapıyordum tabii ki ama bahsettiğim hazır olma durumu bununla alakalı değildi. Hayatımın tekrar yokuş aşağı gitmesini istemiyordum. Kerem piçi bana hain bir tuzak kurup Melodi'nin önünde emrivaki yapmasaydı bir sorun olmayacaktı da...

Melodi, onu istemediğimi düşündüğü için kabul etmek zorunda kalmıştım. Bu da başka bir sorundu. Kendi sınırlarımı zorlayacak gücü ona vermek üzereydim ve farkında bile değildi. Yine de ben oynarken orada olmasının işleri kolaylaştırmadığını söyleyemezdim. Beynimi olumsuz düşüncelerden uzaklaştırıp, sadece tek bir şeye odaklanmamı sağlamıştı.

"Altuğ abi! Bugün çok güzeldi, görüşürüz."

Kafamın içindeki uğultudan uzaklaşıp bana gülümseyen Umut'a aynı şekilde karşılık verdim. Bugün antrenmanımızın olması, biraz olsun nefes almamı sağlamıştı. Onlar evlerine dönmek üzere araca binmeden hemen önce herkese sarıldım. Bu kadar yorulmalarına rağmen, bir gram eksilmeyen neşelerini görmek beni de mutlu ediyordu.

Onlar gözden kaybolana kadar el salladım ve arabama ilerlemeden önce okula bir bakış attım. Sadece yaz okuluna kalan kişiler vardı. Sayıları az değildi fakat Melodi yokken okul oldukça boş görünüyordu. Sahanın anahtarlarını bana vermişti çünkü evi buraya uzaktı. Birkaç kez, evinin yakınlarında olduğum bahanesini uydurup onu kahve içmeye ikna etmiştim. Neden yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sadece nedensizce onu görmek istemişim.

Tepesinde topuz yaptığı dağınık, kızıl saçları ve gözündeki kocaman gözlükleriyle bana attığı sevimli bakışlar sürekli

gözümün önüne gelip duruyordu. İlgisini çeken bir şey anlat-
tığında yeşil gözleri kocaman oluyordu. Her buluşmamızda
bana Beşiktaş'la ilgili yeni şeyler soruyordu. Ona nasıl karşı
koyabilirdim ki?

Bu da yetmezmiş gibi içim sürekli eski günlere geri dönme-
nin özlemiyle dolup taşıyordu. Maçtan beri resmen beynime
bir şey enjekte edilmiş gibiydi. Tekrar büyük sahalarda, binler-
ce insanın önünde maç yapıyor olsam nasıl olurdu, diye düşü-
nüp duruyordum. Taraftarların yaptığı tezahüratlar beynimde
yankılanıyordu. O büyümlü atmosferde topun peşinde koşmayı
özlüyordum.

Eski günleri özlüyordum, duygularım çığırından çıkmış-
tı ve bunlara büyük oranda Melodi sebep olmuştu. Eğer onu
önemsiyor olmasaydım, o maçı yapmayı kabul etmeyecektim
ve eski günleri hatırlamayacaktım. Bunun için ona sinirlenme-
liydim ama lanet olsun ki yapamıyordum! Hatta onunla tanış-
madığımız ihtimalini düşünmeye çalıştığım da dahi başarısız
oluyordum.

Arabama binip çantamı arka koltuğa fırlattım. Dikiz ayna-
sından kendime bir bakış atarken içimde yeni bir savaş ver-
meye başlamıştım bile... Bir yanım aklımdaki malum kişiye
mesaj atmak istiyor, diğer yanım ise bunun için bir nedenim
olmadığını söylüyordu. Hah, sanki günlerdir mesaj atmıyor-
muşum gibi! Paranoyak bir ruh hastası olduğumu düşünmesini
istemiyordum, sürekli mesaj atarsam böyle düşünür müydü?
Düşünürdü, tabii! Mesajlaşmalarımız çoğunlukla şöyle oluyor-
du:

**Ben: *Kitap okurken en sık yaptığın şey ne? Hayal kurmak
dışında tabii.***

Melodi: *Bazı karakterleri hayatımdaki gerçek insanlarla ilişkilendiriyorum. Bu da onları daha çok sevmeme ve bağlanmama neden oluyor.*

Ben: *Mesela?*

Melodi: *Mesela geçen okuduğum kitaptaki ana kadın karakter bence Elçin'e benziyordu. Bu da okurken daha fazla merak ve heyecan duymama neden oldu.*

Ben: *Ben herhangi birine benziyor muyum?*

Melodi: *Evet.*

Şu an okuduğum kitaptaki erkek yan karaktere benziyordun. O da senin gibi düşünceli ve iyi biri ama bunu sert dış görünüşü ve çatık kaşlarıyla saklıyor. Ayrıca kızı uzaktan severek aşk acısı çekmeyi tercih ediyor. Bu yüzden de kız diğer karakteri seçecek.

Onu hiçbir zaman anlayamayacağım.

Ben: *Ben çatık kaşlı ve sevgisini itiraf edemeyecek biri miyim senin gözünde?*

Melodi: *Çoğunlukla suratın asık oluyor ve farkında olduğunu bile sanmıyorum.*

Ben: *Yani kızı kaybedeceğim ha? Sen hangisisin, diğer yanlış adama âşık olan kadın karakter mi?*

Melodi: *Hayır, ben üçüncü bölümde çıkan ve kimden hoşlandığının önemi olmayan bir karakterim.*

Ben: *O kimden hoşlanıyordu?*

Melodi: *Yan karakterden.*

Yani çoğunlukla ilgi alanıyla ilgili şeyler soruyor ve bunlardan yaptığım çıkarımlarla onu tanımaya çalışıyordum. Beni yan karakter olarak görmesi can sıkıcıydı ama en azından hoşlandığını söylemişti. Dolaylı olsa da onun hikâyesinde bir yere sahip olma ihtimali bile kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Sanki düşüncelerimizin arasında görünmez bir ip varmış gibi telefonuma mesaj geldiğinde, kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki olduğum yerde sıçradım. Son zamanlarda gelen mesajlar beni heyecanlandırmaya başlamıştı. Kerem, sonunda bir şeyler hissetmeye başladığımı söyleyerek beni kızdırıyordu. Biraz daha devam etseydim zombi olduğumu düşüneceğini söylemişti... Ah, şu çocuk!

Telefonumu şortumun cebinden çıkarıp mesajı açarken nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Neydim ben, liseli ergen falan mı? En son böyle hissettiğimde Beşiktaş'la tanışmış küçücük bir çocuktum. O günden beri Beşiktaş'la ilgili her şeyde aynı heyecanı hissediyordum ama bunu hep kendime saklamak istemişim. Sanki birileri, sevdiğim şeyleri benden çalacakmış gibi hissediyordum. Sanırım bu, hayalime çok yaklaşıp ona sahip olamamanın yan etkisiydi.

İçimde ufak bir kıvılcım belirmişti. Hayallerimi gerçekleştirmek için çok çabuk pes ettiğime dair çok küçük bir inançtı... Fakat çok yorgundum ve tekrar hayal kırıklığı yaşayacak gücüm yoktu.

Mesajı açarken nihayet derin bir nefes aldım.

Melodi: *Sana bir şey aldım. Çok büyük bir şey değil ama görünce aklıma geldin.*

Öylece aklıma ben mi gelmişim? Bu... beni düşündüğü anlamına mı geliyordu? Sakin olmalı ve yetişkin bir adam olarak güzelce düşünüp cevap vermeliydim. Oturduğum yerde sabırsızca kıpırdandım. Ne almıştı? Ne aldığıнын önemi yoktu, önemli olan beni düşünmesiydi.

Ben: *Tamam, hemen geliyorum. Her zamanki kafede buluşalım.*

Melodi: *NE? Bugün olmaz, işim var.*

Ne işi olabilirdi ki? Okul bitmişti, sınavı yoktu. Arkadaşlarının hepsi tatile gitmişti. Erkek arkadaşı yoktu. Yoksa... var mıydı? Olsa söylerdi. Yani bence söylemeliydi, biz de arkadaşlık sonuçta ve sıkça sohbet ediyorduk. Ya da ben sıkça onu sohbet etmek için arıyor olabilirdim... Erkek arkadaşı olma ihtimalini düşünmek bile çenemin kasılmasına neden oldu.

O çok iyi kalpliydi, bundan çok daha fazla değer görmeyi hak ediyordu. Ayrıca onu üzen biri olursa olaya müdahale etmek zorunda kalırdım. Arkadaşlarım konusunda fazla korumacıydım. Hayır hayır. Daha doğrusu, erkek arkadaşı olduğu anda kafasını koparmak için onu üzmesini beklemezdim. Nasreddin hocanın da dediği gibi testi kırılmadan müdahale etmeliydim.

Ben: ‘İş’ kısmını biraz açar mısın?

Ben hayalimde katil olmadan önce yaparsa sevinirdim.

Melodi: *Büyülü dünyasında beni bekleyen romantik bir adama vakit ayırmam gerekiyor.*

Gözlerimin karardığına yemin edebilirdim. O guguk kuşu her kimse -umarım tanıdığım biri değildir- derhal karşıma çıkmasını istedim. Arkaya attığım çantamdan suyumunu alıp kafama dikerken aklımda milyonlarca ihtimal dolanıyordu. Şişedeki su bittiğinde sinirle yan koltuğa fırlattım. Çenem böyle kasılmaya devam ederse birazdan kırılacaktı.

“Büyülü dünya,” diye mırıldandım kendi kendime. Midemden yukarı doğru yükselen ateş her an arabayı ateşe verebilirdi.

Kimdi bu piç kurusu? Bir de romantikmiş! Kim bilir kızın gözünü boyamak için ne yapmıştı? Her erkeğe güvenilmeyeceğini bilmiyor muydu? Kendini herkese kaptıramazdı!

On beş dakika boyunca boş boş ekrana baktıktan sonra ikinci mesaj geldiğinde cevap yazmadığımı fark ettim.

Melodi: *Orada mısın?*

Şaka yaptım, yani aslında yalan da değil. Kitap okuyacağım, çok heyecanlı yerde kaldım. Bugün bitirmem gerek.

İçimde oluşan rahatlamayla, arabadaki tüm oksijeni soludum. Uzun süredir nefesimi tutmaktan yüzüm kızarmaya başlamıştı. Bana sinir krizi geçirtmek üzere olan adam bir hayal ürünü olduğu için içime su serpilmişti. Tabii bu biraz daha tehlikeliydi. Onun hayallerinde mükemmelleştirdiği bir adamı -kim bilir yazar nasıl süslemişti- hiç kimse sollayamazdı. Dışlı bir rakip olacaktı.

Ben: Ama beni heyecanlandırdın! Ne olduğunu merak ediyorum!

Birkaç dakika sonra gelen mesajı okurken, Melodi'nin yüzündeki şeytani gülümseme hayalimde canlandı. Tam bir aptal gibi davranmış ve hak etmiştim.

Melodi: İşte şimdi ödeştik.

Keşke Kara Kartallarımdan birini verseydim, diye geçirdim içimden. Zira bu gidişle Melodi kalbimi komple yerinden sökecekti. Bildiğim tek şey, içimde giderek daha da büyüyen karmaşaydı. Duygularım, aklım ve sezilerim birbirine girmişti.

Ben: Lütfen biraz merhamet et. Tatlı da ısmarlarım.

Melodi: Düşünmem lazım. Sana iki saat içinde haber veririm.

Beni süründürmek istediğinin farkındaydım. Eğer bu kadar kırılacağını bilseydim kartalları ona ertesi gün götürürdüm. İki haftadır yaşadığım pişmanlık yetmiyormuş gibi bir de onu üzdüğüm için kendime küfrettim. Hepsi Kerem'in başının altından çıkıyordu. Geri zekalı çocuk! O devasa pelüşü hediye ederek çıtayı yükseltmişti. Arabamı çalıştırmadan hemen önce Kerem'e mesaj attım.

Ben: Başıma her gün yeni bir bela açıyorsun, velet!

Derhal eve gidip, kartallardan birini almalı ve yeni sahibine götürmeliydim.

Sakın Açma: Ya ben yine ne yaptım?

Karşı kaldırımda öylece bekliyordum. Melodi'nin daha önce yolladığı konum sayesinde evini bulmam zor olmamıştı. Gerçi konuma pek de ihtiyaç yoktu çünkü gittiğim adresleri kolay kolay unutmazdım. Eve uğradıktan sonra buraya geldiğim için Melodi'nin haber vermesi gereken süreyi çoktan geçmiştik. Sadece on beş dakika geçmiş olmamızın bir önemi yoktu, sonuçta bana belirli bir vakit vermişti.

Bana yapılmasını sevmediğim şeyleri kimseye yapmamak konusunda oldukça dikkatli biriydim ve böyle emrivaki yapmanın hoş olmayacağını biliyordum. Ancak olayı nihayete erdirmemiz gerekiyordu.

Ona biraz daha zaman vererek üzerimdeki beyaz tişörtü düzelttim. Tam kalbe denk gelen kısımda ufak bir Beşiktaş amblemi vardı. Normalde bende her tişörtten ikişer tane olurdu. Tekini geçen gün yaptığı başarısız maçtan sonra Melodi'ye vermek zorunda kaldığımı hatırladığımda yüzüme yarım bir gülümseme yerleşti.

Berbat futbol oynuyordu. Topun peşinde ne yapacağını bilmez hâlde koşturup duruyordu. Çoğunlukla topu denk getiremiyordu bile... Boşluğa vurduğu anlar gözümün önünde canlandı. Futbol hakkında bildiği tek şey, topun yuvarlak olduğu ve golün nasıl atıldığıydı. Diğer terimleri ona öğretmeye çalışmak bir insanın bu dünyada yapacağı son iş olabilirdi.

Yine de her şeye rağmen oynarken sevimli görünüyordu. Ayrıca takımdaki çocuklar onu çok seviyor, bana onun hakkın-

da sorular sorup duruyorlardı. İtiraf etmem gerekirse, o soruları cevaplamayı seviyordum.

Elimdeki telefon titrediğinde, beynimde koşturan ve takımımdaki özel bireylerle kahkaha atan Melodi toz bulutu gibi kayboldu. Arabanın kaputuna yaslandım ve geçirebileceğim olası sinir krizlerine kendimi hazırlayıp telefonu açtım.

“Abi ben yine ne yaptım? İki saattir düşünüyorum!”

Yaptığı şeylerin listesi o kadar kabarıktı ki yeni bir madde gerektiğini sanmıyordum. Yine de son tepkimin nedeninin Melodi’yle alakalı olduğunu ona söylemeyecektim. Zaten onun adını yeterince dile getiriyor, bazen sırf beni kızdırmak için üzerine basa basa ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Duygularımı kontrol etme konusunda başarılıydım fakat bu durum benim için bir istisnaydı. Neyse ki en azından kızdığımı saklamayı becerebiliyordum. Kerem’i boğmuyordum sonuçta, yeterince sakladığımı düşünüyordum.

“Son yaptığın emrivakıyı hâlâ atlatamadım,” diyerek onu geçiştirmeye çalıştım. Tabii ki bununla yetinmeyecekti. Cin gibi çocuktı. Başarılı olduğu tek şey futbol değildi, aynı zamanda oldukça zekiydi. Keşke zekâsını sadece beni sinirlendirmek için kullanmasaydı. Bazen o kadar saçma şeyler soruyordu ki o küçük bir çocuk, ben de babasıymışım gibi hissediyordum.

“Fena mı oldu?” Sesindeki tondan bile ne diyeceğini anlayabiliyordum. Genelde konuyu hep aynı yere getiriyordu. “Allah canımı alsın ki çok iyi oynuyorsun. Hiç geri dönmeyi düşünmediğini söyleme bana! Özlediğini biliyorum.”

Sıkıntıyla nefes verdim. Tabii ki özlemiştim. Maça çıkmadan birkaç dakika önceki heyecanı... Kamptaki günlerimi... Soyunma odasındaki o tatlı gerginliği... En önemlisi de gol attığımda sevinçten zıplayan insanları... Ancak bazı şeyler onun

sandığı kadar kolay olmuyordu. Her şeye yeniden başlamak, benim için ateşlerle dolu bir fıçıya atlamakla aynı şeydi. Şu anlık yapabileceğim tek şey, güzel günleri hatırlamak ve onlarla yetinmeye çalışmaktı.

“Alsın da ben de kurtulayım! Oğlum, sana kaç kere anlatacağım?”

“Tövbe de!”

Telefonun ucundan canhıraş bir bağırış gelince kaşlarımı çattım.

“Ne?”

“İki ay sonra maçım var, çabuk tövbe de! Senin yüzünden ölürsem arkamdan ağlarsın.”

İlk başta söyleyen oydu. Bir de suçu bana atarak duygu sömürüsü yapmaya çalışıyordu. Hem söylerken ciddi de değildim. Kerem benim kardeşim gibiydi, ona kötü bir şey olmasını asla istemezdim. Sinir bozucu bir kardeşti ama olsundu.

“Zaten sen söyledin!” Arkadan başka bir arama geldiğini görünce devam etmesine izin vermedim. “Kapatıyorum, telefon çalışıyor.”

Kalp atışlarımı hızlandıran diğer aramayı cevapladım.

“Evimin önünde ne yapıyorsun tam olarak?”

Gözlüğümü çıkartıp refleks olarak başımı yukarı kaldırdığımda, ikinci kattaki camdan bana bakan Melodi’yle göz göze geldik. Ne yaptığımı bilsem cevaplardım, ben bile bilmiyordum ki... Yapabildiğim tek şey ona el sallamak oldu. Aynı zamanda elimdeki kartalın da bir oraya bir buraya gittiğini görünce, Melodi’nin kaşları çatıldı.

“O elindeki ne? İnsanlar bize bakıyor, daha fazla dikkat çekmeyelim. Yukarı gel.”

İçeri girerken telefonu yüzüme kapattı. Kerem’in karması, bir şekilde beni bulmuş falan olmalıydı. Bir daha yüzüne tele-

fon kapatmamayı aklımın köşesine not ettim. Sokağın ortasında, kulağımda telefonla öylece durduğumu fark edince kendime gelmek için başımı iki yana salladım. Alt tarafı yukarı çıkıp kartalı verecek ve onun hediyesini alıp çıkacaktım. Çok basitti. Acaba ne almıştı?

Telefonu cebime koydum ve hızlı adımlarla apartmana girdim. İkinci kata çıktığımda Melodi, tam karşıdaki kapıda kollarını birleştirmiş beni bekliyordu. Üzerinde pembe, kısa kollu bir tişörtle gri eşofman altı vardı. Tepeden topuz yapılmış saçları her zamanki gibi dağılmıştı ve kaşları hâlâ çatıktı. Buraya geldiğim için kızmış olabilir miydi? Tabii ki kızmıştı! Haber vermeden evine gelmişim, ne yapacaktı? Kırmızı halı falan mı serecekti?

Girmem için kapıyı sonuna kadar açarken ayakkabılarımı gösterdi.

“Çıkarttıktan sonra içeri al, benimkileri daha önce çalmışlardı. Dış kapı bozuk olduğu için açık kalıyor.”

Ayakkabılarını çalmışlardı ve hâlâ burada mı oturuyordu? Yarın bir gün onu çalmayacakları ne malumdu? Kapıyı yaptırmak da mantıklı bir seçenek olabilirdi. Ona bunu önermeyecek ya da yaptırmayı teklif etmeyecektim. O kadar gururluydu ki onu biraz tanıdıysam asla kabul etmezdi. Buradan çıkar çıkmaz direkt tamirci bulup yaptıracaktım. Nereden bilecekti benim yaptırdığımı?

Çıkarttığım ayakkabıları elime alıp içeri girdiğimde kapıyı kapattı. Gösterdiği dolaba ayakkabılarımı koyarken içimi nedensiz bir gerginlik kaplamıştı. Panik atak bulaşıcı olabilir miydi?

Salon olduğunu tahmin ettiğim odaya giderken onu takip ettim. Oldukça küçük ama sevimli bir salonları vardı. Gri bir

koltuk takımının tam ortasında yine gri bir sehpa duruyordu. Duvara monte edilmiş çok da büyük olmayan televizyonun altındaki ünite, rengârenk çiçekleri olan saksılar vardı. Salonun kalanı da çiçeklerle doluydu.

Burası bana tuhaf bir şekilde sıcak ve huzur dolu gelmişti. Bir an için büyüdüğüm evi hatırladım. Bundan çok daha büyük olmasına rağmen içinde aynı duygular vardı. Ve aynı koku... Muhteşem bir koku tüm evi sarmalamıştı. O kadar tanıdık geliyordu ki koku hafızam beni yine çocukluğuma götürdü. Annemin çikolatalı kekinin kokusunu unutmam imkânsızdı.

“Kusura bakma, seni buraya çağırmak zorunda kaldım. Fırında kek var da... Bırakıp çıkamam.” Yanımızdaki koltuğu gösterirken çatık kaşları normale dönmüştü. “Otursana. Bu seferlik benim kahveme kaldın.”

Bir robot gibi emirlerine uyararak dediğini yaparken ona mahcup bir gülümseme yolladım.

“Emrivaki yapar gibi geldiğim için asıl sen kusura bakma. Ama bu kartalı sana vermem gerekiyordu.”

“Saçmalama.” Kocaman açılmış gözleriyle yanıma oturdu. Kek kokusu ikimizi de sarmalarken bana attığı bakışlar da koku hafızama kazınacaktı. “Şaka yapmıştım! Almayacağımı bilsen iyi edersin. Senin için değerli olduğunun farkındayım.”

Hem de çok değerliydi ve ben değerli şeylerimi herkese vermezdim. Bunun farkında değildi, olmasını istediğimden de emin değildim. Kafamda netleşmemiş çok şey vardı. Aynı anda hem benim için değerli olduğunu söylemek istiyordum hem de bunu hangi hakla söyleyeceğimi düşünerek kendimi azarlıyordum.

“Evet, hem de çok değerli. Benim için ifade ettiklerini anlatacak kelimeleri seçmek dahi benim için zor ama bunu sana vermek istiyorum. Çünkü...”

Söyle gitsin. En fazla seni kovar ya da kafanı sıcak fırına sokar. Söyle gitsin.

“Çünkü...” O beklentiyle bana bakarken konuşmak daha da zordu. “Değerli şeylerimi sadece önemseydiğim kişilere veririm.”

Yalvarırım al, diye geçirdim içimden. Sırtımdan soğuk terler akıyordu. Konuşmak benim için sadece birkaç kez bu kadar zor olmuştu. En azından bu kez kariyerim yerin dibine batmıyordu.

“Ben... teşekkür ederim.” Cebinden ufak bir hediye paketi çıkartıp bana uzattıktan hemen sonra kartalı aldı. “O zaman ben de sana bunu vereyim. Ama sakın beklentini yükseltme. Çok büyük bir şey değil.”

Üzerinde siyah beyaz çizgiler olan paketi alırken neredeyse ellerim titremek üzereydi. *Sakin ol, Altuğ.* Sadece bir hediyeydi, içinden füze çıkmayacaktı. Bu kadar heyecanlanmama gerek yoktu. Ona teşekkür edip derin bir nefes aldım.

Paketi açtığımda içinden siyah, deri bir bileklik çıktı. Tam ortasındaki gümüş rengi plakada küçük harflerle bir yazı yazıyordu, yanında da kara kartal vardı. Ne yazdığını okuyabilmek için bilekliği yüzüme yaklaştırdım. Yazıyı gördüğüm anda bir şeyler oldu. Tüm dünya sessizleşti. Boğazıma tatlı bir yumru otururken tüm duyabildiğim kendi kalp atışlarımdı.

Bu kız nasıl oluyor da kalbime ok saplamanın bir yolunu buluyordu? Yazıyı tekrar tekrar okurken, Melodi bana gözlerindeki heyecanla bakıyordu.

“İyi insan olmadan, iyi Beşiktaşlı olunmaz.”

Süleyman Seba

Süleyman Seba, herkes için olduğu gibi benim için de inanılmaz büyük bir değerdi. Onun izinden gidebilmek, bu sözü

gerçek hayatta uygulayabilmek için çaba sarf etmek çok önemliydi. Bu söz her daim aklımın bir köşesinde asla silinmeyecek şekilde yazıyordu. Şimdiyse bu bilekliği almak beni hem çok mutlu etmiş hem duygulandırmıştı.

Melodi sesindeki neşeli tonla konuşmaya başladığında, kendime gelmem birkaç saniyemi aldı.

“Bence sen çok iyi bir insansın. Bilekliğın de sana uğur getireceğine inanıyorum, yani maçlarda...”

Sözünü keserken sesim oldukça kırgındı. Aynı şeyleri duymaktan yorulmuştum. Ayrıca o günlere dönemeyeceğimi tekrar tekrar hatırlamak kalbimi kırıyordu. Kalp kırıklığı ise beni huysuz birine dönüştürüyordu.

“Maça çıkmayacağım. Benim kariyerim bir noktada sonlandı.”

“İyi de bunun için bir sebebin yok ki?” Masumca omuzlarını silktilti. “Bak, konu hakkında konuşmamak için çok çabaladım ve soru sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Sonuçta ben kimim, değil mi? Ama Elçin bana Beşiktaş’a gitmek üzere olduğunu, sonra da vazgeçtiğini söyledi. Beşiktaş’ı bu kadar severken bunu neden yapasın ki? Çok başarılısın, iyi oynuyorsun ve gençsin. Oynamamak için hiçbir sebebin yok!”

Onlar olmadığını sanıyordu. Çoğu kişi bana bunun saçma kaptislerden ibaret olduğunu söylemişti. Bu zamana kadar beni ilk defa gören insanlar bile neden bıraktığımı sormuştu. Benim isteğim dahilinde gelişmemişti ki... Hayatımdaki en mutlu ve en kötü anı aynı zamanda yaşamak kolay değildi.

Ben bitmişim. Dibe vurmuştum. Kalbimdeki o sızı, yıllar geçse dahi taptazeydi. Herkesten gizli, eski maçlarımı izliyordum. Hâlâ Beşiktaş’a transfer olacağım zaman yapılan haberlere bakıyor, çoğunlukla gözlerim doluyordu. Eğer bu takım

olmasaydı ve ona tutkuyla bağlanmasaydım, şu an ne hâlde olacağımı bilmek bile istemiyordum.

Geçmişe dönebilmeyi isterdim. Her şeye en başından başlamayı. O enerjiye ve güce sahip olup aslında gerçekleri herkese anlatmayı. Ancak o güce sahip değildim... Ben futbola küsmemiştim. Hayata küsmüştüm. Hayatı bundan ibaret olan bir insanın elinden alınırsa ne yapabilirdi ki?

“Çok fazla sebebim var.”

“O zaman anlat. Gerçekten geçerli bir sebebin varsa anlatmalısın.”

Daha önce kimseye anlatmamıştım. İnsanların beni anlamayacağını biliyordum. İçimde buna dair en ufak bir inanç bile yoktu. Fakat bunca zaman sonra karşımda duran bu kız, bana inanacakmış gibi bakıyordu. Kalbimi kırma ihtimali de vardı. Belki de amacı buydu, bilemezdim. Kalbimin kırılmasından korkuyordum. Anlatmaktan da korkuyordum. Eğer dillendirirsem o günleri tekrar yaşayacakmış gibi hissediyordum.

“Seni zorlamıyorum. Sadece anlatmak istersen dinlerim.”

Ona uzun uzun baktım. İçimde anlatmakla anlatmamak arasında başlayan savaş giderek büyüyordu. Ya gidip başkalarına anlatırsa? Peki kime anlatacaktı? Futbolla alakası bile yoktu.

Anlatırsam rahatlar mıydım? Uzun zamandır bir şeyleri içimde tutmak beni boğuyordu. Çoğu zaman düşüncelere dalmama, nefesimin boğazıma takılmasına neden oluyordu. Belki de konuyla hiç alakası olmayan birine anlatmak, içimdeki yükü bir nebze hafifletirdi.

Bilemiyordum. Ya ona saçma gelirse? Ya çocuk gibi davrandığımı düşünürse? Derin bir nefes aldım ve düşünmeyi kısa süreliğine bıraktım. Kalbimden geldiği gibi davranacaktım.

“Benim en büyük hayalim Beşiktaş’ta oynamaktı,” derken buldum kendimi. “Küçüklüğümde beri hep öyleydi. Futbolu

çok seviyordum, başka hiçbir şeye ilgim de yeteneğim de yoktu. Küçük bir takımın altyapısında başladım. Hocalar yetenekli olduğumu söylüyordu, bunları duydukça daha çok çalışıyordum.

“A takımına çıktıktan sonra aynı takımda iki yıl oynadım. Sonra yine başka bir küçük takıma transfer oldum. Şans ilk defa benden yana olacaktı ki orada yıldızım parladı. Medya benden bahsetmeye başladı, diğer takımların ilgisini çektim. Bir süre sonra tahmin edemeyeceğim kadar sevmeye başladım.

“Çok fazla teklif geldi ama hiçbirini kabul etmedim. Ben sadece tek bir takıma gitmek istiyordum, artık bunun için yaşamaya başlamıştım. Çoğu kişinin aksine sakin ve kaostan uzak bir hayatım vardı, Beşiktaş’a layık olacak bir oyuncu olmak istiyordum.

“Sonunda beklediğim teklif geldi. İki gün bulutların üzerinde yürüdüm, hayatım olabilecek en iyi noktaydı. Hayallerime yaklaştım.”

O mutluluğu tarif etmem imkânsızdı. Çok çalışmış, bazı zamanlar çok zorlanmıştım. Yıllarca emek vermiştim ve sonunda bunun karşılığını almak anlatılamayacak derecede güzeldi. Rüya gibiydi.

“B planı olarak seçilen biri daha vardı. Direkt olarak kendisiyle hiç konuşmadım ama onu destekleyenler vardı. Nüfuzlu kişiler... Eğer teklifi kabul edersem ve bu transfer gerçekleşirse adımı karalayacaklarını söylediler. Hatta bunu kanıtlamak için hakkımda birkaç yalan haber çıkarttılar. Büyük haberler değildi ama ciddi olduklarını belli ediyordu. Kimseye bundan bahsedemezdim. Söz konusu sadece ben değildim. Eğer gidersem, Beşiktaş’ın adı kötü bir futbolcuyla anılacaktı. Takımı lekelemek istemedim, hiçbir zaman onları üzecek bir şey yapmadım yapmam da.

“Son anda teklifi reddetmek zorunda kaldım. Hayalimin gerçekleşmesinin bir yolu yoktu, artık oynamamın da anlamı yoktu. Ya Beşiktaş ya da hiç. Benim hayallerimi bir başkası yaşadı. Ben de dibe battım, kendimi toparlamam çok zaman aldı. Hâlâ da tam olarak toparlamış değilim.”

“Neden bu kadar çabuk pes ettin?”

Başka çarem yoktu. Gençtim, ne yapacağımı bilemiyordum ve kimseye anlatamıyordum! Bu soruyu defalarca kez kendime sormadığımı mı sanıyordu?

“Hakkımda çalışanları dövdüğüme dair haberler çıkarttılar. Daha da çirkinleşeceklerine dair bir sürü tehdit aldım. Hakkımda taciz iddiaları çıkartacaklarını söylediler.”

Eğer her yerde insanları taciz ettiğim haberleri çıkarsa kendimi nasıl aklayabilirdim ki? Kalbimi parçalara ayırsa da kabul etmekten başka çarem yoktu.

O adama ilk başlarda kızgındım ama artık acıyordum. Hayatı boyunca hiçbir şey için çalışıp emek vererek elde etmenin ne demek olduğunu bilemeyecekti. Onun basit bir hevesi, benim hayatıma mal olmuştu. Başlarda birilerine bu durumu anlatmak istemiştım ama elimde kanıt yoktu. Bana inanmama ihtimalleri yüksekti. Her açıdan çaresiz bırakılmışım.

“Kimseye söylemedin mi? Takımdan birilerine söyleyemez miydin?”

O günleri tekrar hatırlamanın verdiği acıyla gülümsedim. O günkü çaresizliği tekrar iliklerime kadar yaşıyordum. Eğer tüm bunlar yaşanmasaydı, şu an nerede olacağımı düşünmek içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyordu.

“Elimde kanıt yoktu ki... Ayrıca takımdan herhangi birine söylersem beni bitireceklerini söylediler.”

Dolan gözlerini benden kaçırdı. Bir de onu üzdüğüm için vicdan azabı çekecektim. Anlatırken dinleyeceğini bile düşün-

memiştim ama beni şaşırmıştı. Beni anlıyordu, bana hak veriyordu. Bir şey söylemese de bunu görebiliyordum. İlk defa birinin desteğini hissetmek için kendime izin vermiştim. Bu zamana kadar çok fazla kişi bana destek olmak istemişti ama hepsini reddetmiştim. Belki de bu kendime verdiğim bir cezaydı. Başıma gelen kötü şeylerden yine kendimi sorumlu tutuyordum.

“Ama sen kendini bitirdin.”

Başımı sallayarak onu onayladım. En azından sadece kendimi bitirmiştim.

“Evet ama hiçbir zaman Beşiktaş için başarısız, sorumsuz bir oyuncu olarak anılmadım.”

Elini koltuğun üzerinde duran elime koyduğunda içimdeki ağırlık hafıfledi. Yüklerimin yarısını almış gibi hissediyordum. Bu delilikti.

“Sen iyi bir insansın. Tahmin ettiğimden çok daha iyi.” Boğazını temizledi. “Sana konuyla ilgili başka soru sormayacağım, bir şeyler yapman için ısrar da etmeyeceğim.”

Düşüncelerimi okuyor gibi konuşuyordu. Daha fazla konuşmaya devam edersem ben de ağlayabilirdim ve Melodi’nin gözünde yeterince güçsüz konumuna düşmüştüm. Kendi hayalleri için savaşmayan korkak bir adam olduğumu düşünecekti. Belki de öyleydim, kim bilir?

O an için sadece elini tutmak yeterli değildi. Sanki üzerimde tuhaf bir etkisi vardı ve sadece ona yakın olmak bile içimdeki tüm endişeyi, üzüntüyü azaltmaya yetiyordu. Bu duyguya daha fazla karşı koyamayacağımı fark ettiğimde Melodi’yi kendime doğru çekip ona sıkıca sarıldım. Bana ürkek bir şekilde karşılık verirken, huzur veren nefeslerini göğsümde hissediyordum.

“Bu beni korkak biri mi yapar?”

“Bence fedakârlık, korkakların yapabileceği bir şey değildir. Sen cesur bir adamsın.” Geri çekilip beni dolu gözlerinin parlamasına neden olacak kadar samimi bir gülümsemeyle ödüllendirdi. “Şimdi gidip fırından keki çıkartacağım. Annem bir dilim kekin her sıkıntıyı çözebileceğini söyler.”

Hayal kırıklığının verdiği acıyı birer dilim kek geçirmezdi belki ama Melodi’nin yeşil gözlerindeki bu bakışın ve kalbimde sebep olduğu sıcaklığın iyi geleceği kesindi.

Melodi yanımdan kalkarken telefonuma gelen mesaj sesi tüm salonda yankılandı.

Sakin Açma: Tövbe de!

13. Bölüm

Melodi

“İkiniz de hiç yardımcı olmuyorsunuz,” derken sitemle yatağımın başlığına yaslandım. Artık dertleşebileceğim iki sessiz arkadaşım vardı. Bu bir noktada iyiydi ama bazen konuşabilmelerini dilemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Yatağımın üzerinde ikisi de durmuş bana bakıyorlardı. Kartal, yırtıcı olmasına rağmen çok daha sakin ve anlayışlı görünüyordu. Yellow ise çatık kaşlarıyla sanki beni asla onaylamıyormuş gibi görünüyor, bana kendimi yanlış bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Aslında son zamanlarda yaptığım her şey yanlışmış gibi hissediyordum. Hayatımın son iki haftasını size şöyle özetleyebilirdim. Araf’la konuştuğumuzdan beri kendimi asla rahat hissedemiyordum. Her açıdan. Sürekli aklımı kurcalayan soru da şuydu: Neden bana anlatmıştı?

Sadece bana anlattığını söylediği sırtı, içimde kocaman bir kara delik açılmasına neden olmuştu. Beynim ona yardımcı olmak için çoktan alarm vermeye başlamıştı. Onu geri dönmeye ikna edebilmeyi dilerdim ama üzerinde böyle bir gücüm olduğunu sanmıyordum.

Kendimi özel hissedip boş ümitlere kapılmak istemiyordum. Belki de en yakın arkadaşlarına anlatmıştı. Ancak çıkmadan hemen önce hiç kimseyle paylaşmamam gerektiğini, bilen tek kişinin ben olduğumu söylemişti. Bu aklımı karıştırmak için ihtiyacım olandan çok daha fazlasıydı. Hatta tüm iç organlarımı karıştırmaya yetmişti.

O günden beri kalp ritmimde hızlanma olduğunun farkındaydım. Arada bir yoklayan ve çok yakında geleceğini haber veren panik atağımın eli kulağımdaydı. Bazen gaipten sesler duyuyor, saçma sapan rüyalar görüyordum. Bunlar da beni endişelendirmişti, tabii. Fakat asıl etken o değildi.

Kitap okurken her daim hayalimde mükemmel insanları canlandırır ve onlara inanılmaz bir hayranlık duyardım. Çoğunlukla da hiç var olmayan karakterlere âşık olurdum. Ancak son bir haftadır, okurken karakterler hayalimde sadece tek bir kişi olarak canlanıyordu. Araf olarak... Vampir, romantik bir sevgili, CEO, Elf kralı, takıntılı âşık... Karakterin nasıl biri olduğunun önemi bile yoktu. Düşünebildiğim tek yüz onunkiydi ve tehlike çanlarının çaldığını hissedebiliyordum.

İçimdeki hissin her gün biraz daha büyüyerek beni korkuttuğu yetmiyormuş gibi onunla sürekli iletişim hâlindeydik. Bana mesaj atıyor, arıyor ve yakınlarda olduğunda kahve içmek için dışarı çağırıyordu. Normal şartlarda insanları reddetmekle ilgili problemlerim yoktu. Hatta annemin bana öğrettiği en önemli şeylerden biri buydu.

Bana, “Her şeye ‘evet’ demek zorunda değilsin. İyi biri ol ama iyilik adı altında seni kullanmalarına izin verme,” derdi. Babasız büyüyen bir kız olarak erkeklerden gelecek sevginin ya da ilginin aklımı çelebileceğini düşünüyordu. Bazen sevimli olmaya ihtiyaç duymuyor değildim ama erkeklere olan güvenim o kadar azdı ki... Bu onlara karşı oldukça ön yargılı davranmamı sağlıyordu. En son güvendiğim kişiyle başka bir kızın arasını yaptığım da göz önünde bulundurulursa... bu konuda gittikçe daha fazla ders alıyor ve nasıl hareket etmem gerektiğini öğreniyordum.

“Özellikle sen.” İşaret parmağımı Kara Kartal’a yönelttim. “Senin daha fazla yardımcı olmanı beklerdim. Sonuçta onu daha iyi tanıyorsun.”

Telefonumdan gelen mesaj sesiyle gözlerimi devirdim. Mesajın kimden geldiğini görmüştüm ve şu an onunla konuşmak istemiyordum. Çünkü bana emrivaki yapıyordu. Emrivakilerden nefret ederdim. Beni para harcamaya teşvik edenlerinden ise daha fazla nefret ederdim.

Elçin: Her şeyi ayarladık, Melodi. Lütfen... Sadece iki güncük...

Elçin ve abisi, iki günlüğüne yapacakları ufak tatile benim de katılmamı istiyorlardı. Avşa’daki evleri boştu, çoğunlukla daha lüks tatilleri tercih ettikleri için ailesi oraya gitmiyordu. Elçin de bizim orada kafa dağıtabileceğimizi iddia ediyordu. Tamam, bunaltıcı sıcaklardan kaçmak, deniz ve kum ikilisinde vakit geçirmek kötü bir fikir değildi. Ancak oraya gidersem, yapacağım harcamalar beni iki ay zora sokabilirdi. Onların yemek yediği restoranları karşılayamayacağımı biliyordum.

Elçin’le telefonda konuşurken annem de bize kulak misafiri olmuş ve gitmenin bana iyi geleceğini söylemişti. Gitmediğim

için kendi kafasında bir sürü şey kurup üzüleceğini biliyordum ama iki günlük tatil için şımarıklık yapmak ve onun bütçesini zorlamak da istemiyordum. Keşke hayat daha kolay olsaydı... İhtiyacım olan şey ya Elçin'in ısrar etmeyi kesmesi ya da gökten para yağmasıydı.

Ben: Gelemem, Elçin. Durumu biliyorsun, ısrar etmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Elçin: Elini cebine bile attırmayacağımı biliyorsun.

Biliyordum ve kendimi yancı gibi hissetmek istemiyordum. Eğer her şeyi onlar karşılasa gururum kırılırdı. Diken üstünde ve kötü hissedeceğim bir tatildense evde oturup kitap okumayı yeğlerdim.

Ben: Evet ve bu, gelme ihtimalimi sıfıra indiriyor.

Elçin: Çok gıcıksın! Kabul etmezsen ajanlarımı yollarım ve seni kaçıırırlar.

Ben: Ajanlarına söyle, sakın denemesinler.

Elçin'e gülerken, odamın kapısı açılınca dikkatimi içeri giren anneme çevirdim. Muhtemelen işe gitmeden önce son kez beni görmek istiyordu. Bana kocaman, sıcak bir gülümseme yolladığında istemsizce benim dudaklarım da kıvrıldı.

“Çıkmadan önce biraz konuşabilir miyiz?”

Annem ne zaman böyle söylese geriliyordum çünkü çoğunlukla onunla konuşmak isteyen taraf ben olurdum.

“Tabii.” Kalp atışlarımın hızlanmasına engel olamadım. Annem yatağımın diğer ucuna otururken, korkulacak bir şey olmadığını fark ettim, gözlerinde muzip bir bakış vardı. “Ne hakkında?”

“Kirli sepetindeki forma ve tişört hakkında. İkisi de senin bedeninden çok daha büyük. Sanki...” Annem benimkiyle aynı renk saçlarını arkaya atarken, gözlerimi kaçırdım. Onları kirli sepetine atmamalıydım. “Bir erkeğe ait gibiler.”

Kalp atışlarım sanki mümkünmüş gibi daha da hızlanırken, avuç içlerim yanmaya başladı. Annem dünyanın en dikkatli insanı olabilirdi. Bunu bilmeme rağmen, aptalca davranarak ona yakalanmıştım. Tabii, evde sarhoş gibi gezindiğimin farkına varmadığını da sanmıyordum.

“Şey... Açıklayabilirim!”

Hayır, açıklayamazdım. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Telaşla yerimde kıpırdanırken annem bir el hareketiyle beni durdurdu. Benim aksime çok sakindi. Bakışlarını kolaylıkla çözebilirdim ve sinirli ya da yargılayıcı değillerdi. Hiçbir zaman beni direkt yargılamazdı, önce dinlemeyi tercih ederdi.

“Sakin ol, kızım. Öncelikle, sana kızmadığımı bilmeni istiyorum. Seninle konuşmak istememin nedeni bu değil. Seni tanıyorum ve hareketlerinden bazı şeyleri anlayabiliyorum.”

Derin bir nefes aldım. Anneme yalan söylemeyi sevmezdim, zaten hemen anlardı. Ayrıca yalan söylememi gerektirecek bir durum yoktu. Bilemiyordum, belki de tamamen olmasa bile olayların bir kısmını anlatmak iyi gelebilirdi. Yine de emin olamıyordum, daha önce böyle bir konu hakkında konuşmamıştık.

“Utanmana gerek yok, Melodi. Yüzün kıpkırmızı oldu. Duygularından utanmamalısın.”

Duygularımın ne olduğunu bilmiyordum ki... Beni en çok geren ve korkutan da bu bilinmezlikti. Bilmediğim bir şeyle başa çıkmam imkânsızdı. Ayrıca bilsem dahi karşılığı olmadığına üzülecektim. Üzülmek istemiyordum. Kendimi bu duygudan sonsuza kadar koruyamayacağımı da biliyordum ama en azından şimdilik hazır değildim.

“Ne hissettiğimi bilmiyorum ki,” diye itiraf ettim. “Nasıl hissetmem gerektiğini de bilmiyorum.”

Annem yüzüne bilmiş bir ifade yerleştirdi. Burası tam olarak onun bana öğüt vererek içimi rahatlatması gereken kısımdı. İşler karıştığında hisseder ve beni rahatlatırdı. Bu onun sihirli gücü gibi bir şeydi.

“Bilmiyor musun, yoksa bilmek istemiyor musun? Daha önce futbolla ilgili herhangi bir şeyin ilgini çektiğini sanmıyorum. Bu şanslı kişi her kimse, eğer onu hiç bilmediğin bir alanla ilgilenecek kadar önemsiyorsan... ona karşı ne hissettiğini içten içe bildiğin anlamına gelir.”

Dudaklarımı yemeye başladım. Konuşma ilerledikçe vücudumun sıcaklığı ve sırtımdan akan terin oranı artıyordu. Bunları duymaya hazır değildim. Hiçbir şey bilmiyorken hayatım daha kolaydı.

“Kendini zorlama. Bazen sadece akışına bırakmak gerekir.”

“Ama... Ya üzülürsem?”

Annem başını yana yatırdı.

“Korktuğunu biliyorum. Üzülmeceğinin garantisini veremem ama bazen, bazı kişiler tarafından üzülmeye değer. Tamamen izole bir hayat yaşayamazsın. Duyguların üzerinde fazla düşünme ya da kendine baskı kurma. Sadece bırak... Biraz zaman geçtiğinde anlayacaksın.”

Bu hayatta uğruna üzülmeye değecek kişiler var mıydı gerçekten? Öyleyse annem neden babam hakkında hiç konuşmuyordu? Üzülmeye değmeyecek biriyle evlenmiş ve pişman olmuş olabilirdi. İçten içte korktuğum şey buydu. Ya değmezse ve onu hafızamdan silmek istersem?

“Geç kalmadan gitmeliyim.” Annem ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Çıkmadan önce son kez bakıp göz kırptı. “Unutma; uğruna üzülmeye değer biri, doğru kişidir.”

Bunun beni rahatlatması gerekiyordu ama daha çok korkmama neden olmuştu. Kimseye karşı, ona beni üzmesine izin

verecek kadar büyük duygular beslemek istemiyordum. Bu resmen duygularıma karşı işlediğim bir cinayet olurdu. Tüm kontrolü birinin eline verecek karakterde değildim. İpler başkasına geçtiğinde olaylar hep karıştırdı.

Aklımda uçuşan başı boş düşünceleri dağıtmalıyım. Aksi takdirde anksiyeteden fenalık geçirecektim. Sanki yeterince düşünmüyormuşum gibi... Pelüşleri kaldırıp yatağıma uzandım. Korkularımdan kaçmak için yapabileceğim tek şey uymaktı. Küçüklüğümünden beri bu yöntemi uyguluyordum.

Telefonumu çıkarttım ve son zamanlarda düşüncelerimi tuhaf bir şekilde dizginleyen o şeyi açtım. Marş tüm odada yankılanırken gözlerimi kapattım ve bu yöntemi öğrenmemi sağlayan kişiyi düşünerek uykuya dalarken biraz olsun rahatladığımı hissediyordum. *Şimdilik.*

“Biz ne baharlar gördük, senle ne kışlar...”

Hiçbir şeyi sevmedik inan senin kadar,

Söyle bize ey hayat, var mı böyle aşk?

Durursa burada dursun kalbim Beşiktaş.*”

Son ses çalan müziğe eşlik etmemek imkânsızdı. Serdar Ortaç'a kim karşı koyabilirdi ki? Hareketli şarkı resmen tüm hücrelerimin bile kıpır kıpır olmasına neden olmuştu. Kerem, umursamazca şarkıya eşlik ederken ben kendimi zor tutuyordum. Onun kadar rahat olmayı ve içimden geldiği gibi davranmayı dilerdim ama ne yazık ki, dışarıdan nasıl göründüğümü çok fazla umursamak gibi sorunlarım vardı.

* Birol Can'ın seslendirdiği Şeref Bey Stadı Açılış Marşı.

Spor arabası, hakkını verecek hız seviyesine ulaştığında gözlerim dehşetle açıldı. Tek istediğim, bu yolculuktan canlı ve mümkünse tek parça çıkmaktı. Bu çocuk gerçekten tam bir ergendi. Ancak şu her şeye trip atıp hayattan nefret edenlerden değildi. Hayatının ve sahip olduklarının farkındaydı. Değerlerini biliyor, her anın tadını çıkarıyordu. Onun her daim neşeli ve biraz da şapşal olması, benim de dertlerimi birkaç saatliğine köşeye atmama neden oluyordu.

Peki ben nasıl mı Kerem'in son model, can yakıcı derecede kırmızı ve spor arabasında onunla müzik dinleyerek yolculuk yapıyordum?

Pekâlâ, her şey şöyle başlamıştı: Ben yine bunaltıcı derecede sıcak olan evimde buharlaşmamak için dolapta bulduğum her türlü soğuk içeceği içiyordum ve bir yandan da karnımı doyurabilmek için yemek pişiriyordum. Öyle makarna tarzı, hemen hazır olacak ve kalçalarımnda depolanacak şeyleri seviyordum. Bu makarnayı sevmediğim anlamına gelmiyordu, tabii... Sadece her zaman yiyeceğim kadar favorim değildi. Ben daha çok kendime uzun uzun yemek pişirmeyi severdim. Canım çektiği için karnıyarık yapıyordum, bunun için bir maddalya alsam fena olmazdı aslında.

Araf ise tam o sırada beni aramıştı. Eğer numarası kayıtlı olmasa o sesin sahibinin başkası olduğunu düşünürdüm. Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu, sürekli burnunu çekiyor, iki kelimedede bir hapsiriyordu. Tamam, bunlar basit soğuk algınlığı belirtileriydi. Birkaç gün dinlendiğinde geçebilirdi. Fakat öksürdüğünü duyduğumda, bunun sadece basit bir soğuk algınlığı olmadığını anladım. Ciğerleri telefonda çıkıp önüme düşecekmiş gibi öksürüyordu.

Bunun üzerine ona geçmiş olsun dileklerimi iletmeli ve arada mesaj atarak nasıl olduğunu sormalıydim. İyi bir arkadaş

böyle yapardı sonuçta. Ancak ailesinin yurt dışında olduğunu, ablası da tatile çıktığı için ona bakacak kimsesi olmadığını söylediğinde bu kadar vurdumduymaz olamadım. Kahrolası vicdanım, resmen yakama yapıştı. Eğer ona bakacak birinin olmadığını bildiğim hâlde yardımcı olmazsam ve hastalığı ilerlerse, vicdanımın alevleri hayatımın geri kalanında beni küle çevirirdi.

Yapacak bir şey yoktu. Annem beni iyi biri olarak yetiştirmişti. Ona bakmayı teklif etsem de reddettiği için konumunu yollamamıştı. Ben de en son yaptığımız yolculukta pek dikkat etmediğim için yolu hatırlamıyordum. Çaresizdim... Kerem'den yardım istemek zorundaydım... Tabii, o kadar takipçi arasından benim mesajımı göreceği muammaydı ama Araf, Allah'ın sevgili kulu olacaktı ki bir mucize oldu ve Kerem dakikalar içinde mesajımı gördü.

Sonuç olarak, arka koltuktaki kocaman Araf İyileştirme Kiti ve ben, Kerem'le yolculuk yapıyorduk. Annemden öğrendiğim tüm iyileştirme yöntemlerini uygulamak için yeterli her şeyi yanıma almıştım. Çorba, karnıyarık -bu opsiyoneldi-, pilav, soğuk algınlığı ilaçları, birkaç limon, ateş düşürücü... Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için hazırlıklı olmalıydım. Erkeklerin hasta olduğunda çok mızımız olduklarını biliyordum, bunun için kullanmayacak olsam bile yanıma koli bandı bile almıştım. Fazla konuşan ağızları bantlamak benim psikolojim açısından faydalı olabilirdi.

“Of, Melodi! Yarım saattir dudaklarını birbirine bastırıyor-sun. Artık şu ağzını rahat bırak da şarkıyı söyle!”

Kerem'in kibar uyarısını dikkate almamam imkânsızdı. Serdar Ortaç bir başka hareketli şarkıya geçmişti. 2000'ler pop beni çağırıyordu. İçimdeki haşin disko kızını serbest bırakmamla birlikte, sanki yıllardır bunu bekliyormuş gibi tüm şarkı

sözleri ağzımdan resmen fişkırmaya başladı. Büyülü bir şeydi bu... Şarkıyı söylediğim an, otomatik olarak vücudum da ritme ayak uyduruyordu. Kerem'den daha rezil görünemeyeceğimi düşünüp içimi rahatlattıktan sonra saçma sapan dans hareketlerimi yapmaya devam ettim.

Normal şartlarda şu an anksiyete krizinden bayılmış olmam gerekirdi. Anlaşılan o ki anksiyetem, Kerem'i seviyordu.

Kucağımda duran telefonum titrediğinde, küçük eğlencemize ara vermek zorunda kaldığım için dudaklarımı büzdüm. Mesajın kimden olduğunu görmek bile yanaklarımda çakmaya başlayan şimşekleri açıklıyordu. *Harika! Avuç içlerim çoktan terlemeye başlamıştı. Sakin ol, Melodi. Sadece bir mesaj, heyecanlanmana gerek yok.*

Araf: *Bildiğin bir imam var mı? Çünkü burada ölüyorum da!*

Hayatımda ilk kez hasta erkeğe maruz kaldığım için bir an ne tepki vereceğimi bilemedim. Sitem mi ediyordu o?

Tüm saflığımı ve bilgisizliğimle cevap verdim.

Ben: *İlaç içtin mi?*

Araf: *İçtim ama muhtemelen midem delinecek. Yemek yapacak hâlim yok, midem bozuk olduğu için dışarıdan da yiyemiyorum ve aç karnına ilaç içiyorum.*

Darbeler çok hızlı ve sert geldiği için yardım almak zorundaydım. Bunu daha sonra aleyhime kullanacağını bilmeme rağmen, hâlâ şarkıya eşlik eden Kerem'e döndüm.

“Kerem, acil yardım etmen lazım! Hasta Erkek Dili ve Edebiyatı bilmiyorum!”

Kerem kocaman bir kahkaha attıktan sonra müziğin sesini kısıtı ve tam zamanında yanan kırmızı ışıktaki durdu. Bir çocuktan yardım istediğime inanamıyordum. Ne diyordum ben? Benden sadece bir yaş küçüktü!

“Şu mesaja bakabilir miyim?” dediğinde telefonu tam olarak suratına tuttum. Mesajları okuyup sanki önemli bir matematik problemi çözüyormuş gibi kaşlarını çattı. Dudakları tek bir çizgi hâline gelirken bir yandan da başını sallıyordu. “Öncelikle sana Allah’tan sabır, Araf abiye de biraz merhamet diliyorum. Hastayken çekilmez biri oluyor.”

Gözlerim kocaman açılırken telefonumu gözünün önünden çektim.

“Bunu şimdi mi söylüyorsun? En başından söyleseydin evimde kalmayı tercih ederdim!”

Yakışıklı yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti. Diğer kızlar için çok yakışıklı görünüyor olabilirdi ama son verdiği detaydan sonra benim için sadece sinir bozucuydu.

“Onun için söylemedim zaten. Bazen deplasmanda da oynaman gerekir.”

“Ya şifreli konuşmasana! Futbol terimlerinde o kadar gelişmedim.”

Tekrar yeşil ışık yandığında araba hareket etti. Onun benden küçük olduğu hâlde araba sürdüğü ama benim daha ehliyetimin bile olmadığı gerçeğini göz ardı ederek konumuza döndüm. Ehliyetim olsa da sürececek bir arabam yoktu nasıl olsa...

“Eğer bugün oradan saçını yolmadan çıkmayı başarabilirsen...”

O kadar kötü müydü yani? İçimde yükselen gerginlik sayesinde midem çalkalanmaya başladı. Araf’a karşı hissettiğim tüm duygular olumluydu. Ya bugünden sonra ondan nefret edersem? Gerçi eğer hastayken huysuzluk yaptı diye nefret edersem tüm duygularım gerçekten olumlu sayılmazdı. Ayrıca bu beni kötü ve bencil yapardı.

Bir mesaj daha geldi.

Araf: Cevap bile vermedin! Beni ölüme mi terk ediyorsun?

Elim ayağım birbirine dolaşırken yerimde kıpırdandım.

“Sitem etmeye devam ediyor, çabuk yardım et.”

“Cevap verme, zaten on dakika sonra varmış oluruz.”

Çaresiz ve gergin geçen on dakika sonunda Araf’ın evinin yoluna girdik. Hâlâ tereddütlüydüm fakat buradan geri döne-mezdim. Dürüst olmak gerekirse, geri dönmek de istemiyordum. Zor durumdayken onu yüzüstü bırakmak istemiyordum. Nedenini bilmiyordum, içimde hâlâ adlandıramadığım çok fazla duygu vardı. Emin olduğum tek şey, huysuzluk yapsa dahi onu biraz olsun iyileştirmek istediğimdi.

Umarım daha önce annem hastalandığında uyguladığım yöntemler işe yarardı. Annem çok sık hasta olmazdı ama eğer hastalandıysa bir hafta yataktan çıkamazdı. Bu durumda ona bakan tek kişi ben olduğumdan, zaman içinde bir şeyler öğrenmişim. Yine de içimdeki tuhaf heyecan ve gerginlik tüm bildiklerimin aklımdan uçup gitmesine neden oluyordu.

Araba tam evin önünde durduğunda Kerem bana döndü. Yüzünde ilk defa gördüğüm ciddi ifade beni afallatsa da belli etmedim. Bir şeyler söylemeye hazırlandığı belliydi, onu bölmek istemiyordum.

“Bak, Melodi. Yaşım küçük olabilir ama kör değilim. Aptal hiç değilim. Araf abi sana değer veriyor. Arkadaki ufak bavuldan anladığım kadarıyla sen de ona değer veriyorsun. Bence bugün bir şeyler için başlangıç olabilir.” İlk defa düzgün konuştuğu için ufak çaplı bir şok yaşadığımı söyleyebilirdim. Ancak Araf’ın bana değer verdiğini söylemesi beni daha çok şaşırttığı için bu ikinci planda kalmıştı. Kalp atışlarım hızlanırken Kerem’in yüzündeki ciddi ifade aniden kayboldu. “Ona

kalsa sen başkasıyla evlenene kadar açılmayacak! Yeter, yordunuz beni!”

Aniden değişen ruh hâli ürkütücüydü. Bence Araf’ın benimle ilgili düşüncelerini yanlış anlamıştı. O herkesi önemsiyordu, sadece bana biraz daha kibar davranıyordu, hepsi buydu. Benden hoşlandığını düşünmüyordum, öyle birinin benden hoşlanmasının imkânı yoktu. Bu düşünce, midemde milyonlarca kelebek uçuşturmadığından değildi. Sadece ben oldukça normal ve ortalama görünen bir kızdım. Hem aramızda göz ardı edilemeyecek bir sınıf farkı vardı.

Araf dünyanın en yakışıklı erkeği değildi belki ama oldukça karizmatikti. Ayrıca söylemeli miydim emin değilim ama zamanla gözüme daha da yakışıklı gelmeye başlıyordu. Onda insanları çeken tuhaf bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Üstelik göz önünde bir isimdi, peşinde tonlarca güzel kız vardı. Yani... öyle olduğunu tahmin ediyordum.

Durum göz önüne alındığında benim duygularımın pek de önemi kalmıyordu. Eğer Kerem’in söylediklerinin aklımı biraz olsun çelmesine izin verirsem kalbim fena hâlde kırılırdı. İmkânsız bir şeyin gerçekleşebileceğine inanarak kendimi boş yere umutlandırmak istemiyordum. Belki de bu, benim kendimi koruma yöntemim falandı. Mucizevi aşklar sadece okuduğum kitaplardaki karakterlerin başına gelirdi. Hoş, ben kitaplarda yaşasam dahi muhtemelen hemen öldürülen yan karakter olurdum. Silik ve sayfalar ilerledikçe adı bile hatırlanmayan bir karakter...

“Saçmalama, sen yanlış anlamışsın. Bana bir baksana,” dedim dudaklarımı büzerken. Yine de hızlanan kalp atışlarımın bana ettiği ihaneti görmezden gelemiyordum. “Ben oldukça sıradan bir kıyım.”

“Ya yemin ederim kafamı direksiyona vuracağım ama! Aynı cümlelerin farklı versiyonlarını duymaktan bıktım. Doğal kızılsın, kocaman yeşil gözlerinle çillerin var ve bence çil önemli bir detay. Ayrıca çok iyi kalplisin. Bu biraz can sıkıcı, seni çok kolay kandırırlar. Her neyse, demek istediğim şu ki Araf abi senden iyisini hayatta bulamaz! Ayrıca burnu büyük!”

Kalbim göğüs kafesime meydan okumaya başladı. Allah’ım bu velet gerçekten çok ikna edici konuşuyordu! Hayır hayır, ona kanmamalıydım. Benimle eğleniyor bile olabilirdi. Erkeklerle güven olmazdı, hele ki o erkek Kerem’sen! Eğlence için bizi bir odaya kilitleyip Açlık Oyunları bile oynatırdı o! Zavallı kalbim... Bir anlığına öyle heyecanlanmıştı ki bir mucize olabileceğine ikna olmak üzereydim.

Ellerim heyecandan karıncalandığında kendime gelmek için derin bir nefes aldım. İnanmak yoktu, duygularını belli etmek yoktu, üzölmek yoktu... Tamam, belki ben Araf’a karşı simpati duyuyor olabilirdim ama bunu belli etmeyecektim çünkü Kerem, atmaca gibi en ufak kelimemi yakalamak için hazırda bekliyormuş gibi bakıyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum, kekelemeden ve heyecanlanmadan konuşmak için aklımı toparlamaya ihtiyacım vardı. Açık vermek istemiyordum. Sanki evren ilk defa beni duymuş gibi imdadıma yetişti ve Kerem acıyla haykırdı.

“Ah! Arı mı soktu beni?!” Abarttığını söylemek isterdim ama abartmıyordu. Nasıl olduysa açık olan camdan giren arı tam da sağ elinin üzerini sokmuştu. “İmdat, ölüyorum! Acil beni arabadan indirin!”

Telaşla ne yapacağımı bilemez hâlde arabadan indim. Sanki arı onu felç etmiş gibi davrandığı için aklım karışmıştı. Onun kapısını açıp arabadan inmesine yardım ederken bunun pek de

iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Yaşı benden küçük olabildi ama cüssesi hiç de öyle değildi, kaslı vücudunu taşımam imkânsızdı. Altında böcek gibi ezilirdim.

“Kerem, eve kadar yürümen lazım! Seni nasıl taşıyayım?”

“Haklısın,” deyip evin kapısına doğru ilerlerken hâlâ söyleliyordu. “Biri ambulans çağırsın!”

Yok artık. Küçükken beni de arı sokmuştu ve çok daha az tepki vermiştim, hatta hiç ağlamamıştım. Annem elime bir şeyler sürmüş ve kısa sürede geçmişti. Elini falan kesmeyeceklerdi yani! Bıkkın bir nefes verip arka tarafta duran çantamı aldım ve Kerem’in peşinden gittim.

Ben yanlarına vardığımda Araf çoktan kapıyı açmıştı. Ya Kerem zile basmıştı ya da bağırırları içeriden bile duyuluyordu. İkinci ihtimal daha muhtemeldi.

Kapıda duran Araf’ı görünce sanki mümkünmüş gibi kalp atışlarım daha da hızlandı. Ateşi olduğundan olsa gerek, esmer yüzü kıpkırmızıydı. Sakalları her zamankinden biraz daha uzun, saçları dağınıktı. Üzerinde sadece beyaz bir şort vardı. Dövmelerle kaplı, kaslı gövdesine bakmamak için gözlerimi yüzünde tutmaya çalışıyordum. Beni sapık sanmasını istemezdim. Yüzü oldukça yorgun görünüyordu. Açmakta zorlandığı gözlerinin beyazı bile kırmızıydı. Ateşi acilen düşürülmeliydi. Beni fark ettiğinde gözlerinden ufak bir parlama geçti. Bu parlama düşüncelerimin kıvılcımını başlatmak için yeterliydi. *Hayır*, diye geçirdim içimden. *Beni gördüğü için sevinmiyordu.*

“Seni iyileş...”

Kerem, cümlemi tamamlamama izin vermediğinde gözlerimi devirdim. Elini Araf’a uzatmış bağıırıyordu.

“Beni arı soktu! Çıkarın bu iğneyi! İmdat, ambulans!”

Bu çocuk, az önce Araf’ın hastalanınca nazlı olduğunu mu söylemişti? Eğer Araf’ın naz ortalaması on üzerinden dört ise Kerem’inki on birdi!

“Ya Kerem...” Araf’ın sesi telefondakinden daha bitkin çıkıyordu. “Allah senin belanı vermesin ya... Başımın belası, bir kere de rol çalma...”

Sonra bakışları bana döndü. Yüzünde beliren bitkin gülümsemeyi görünce ellerim tekrar karıncalandı.

“Beni görmezden geliyorsun sanmıştım.” Kapıyı sonuna kadar açtı. “İçeri gelsene.”

Yüzümde oluşan kocaman sırtışı engel olamıyordum. Kerem’in söyledikleri, arı macerası yüzünden o an için aklımdan çıkmış olabilirdi ama yavaş yavaş geri geliyorlardı. Düşündükçe midem çalkalanıyor, tüm bedenimden alevler yayılıyordu. Onun bana karşı bir şeyler hissetme ihtimalinin üzerimde bıraktığı etki beni dehşete düşürüyordu. Acilen dikkatimi dağıtmalıydım, yoksa bugün hayatta kalamazdım. Neyse ki Kerem buradaydı, çok zor olmayacaktı.

“Ben?”

Ben içeri girerken gelmek için o da özel davet bekliyordu. Ah şu çocuk! Sevimliydi ama gerçekten de baş belasıydı...

“Sen de gel. Gel de şu elindekini çıkartalım.”

Hepimiz Araf’ın büyük salonunda yerimizi aldığımızda Kerem söylenmeye ve bağırmaya devam etti. Araf, hasta olmasına rağmen söylenmeden Kerem’in elindeki iğneyi çıkartırken ben internette arı sokmasıyla ilgili araştırma yapıyordum. Neyin iyi geldiğini bulup uygulamadığımız takdirde Kerem canımıza okuyacak gibi duruyordu. Keşke ambulans çağırsaydık... O zaman her şey daha kolay olurdu.

“Önce sabunla yıkamak gerekiyormuş,” derken bulduğum yazıyı okumaya devam ediyordum.

“Elime işemeyeceksiniz, değil mi?”

Elindeki iğne çıkartılan Kerem’in kahverengi gözleri dehşetle açıldı. Niye işeyelim yahu?

“Kerem saçmalama, git şu elini yıka! Dayak yiyeceksin şimdi!”

Kerem küçük bir çocuk gibi dudak büzerek gözden kaybolurken Araf kendini koltuğa attı. Bir şeyler mırıldandığını duydum. Sanırım cümleleri Kerem’e küfür içeriyordu.

“Yorulmana gerek yoktu. Hele ki Kerem’le geldiysen benim yüzümden ona maruz kaldığın için üzüldüm.”

Kıkırdadım. Başlarda o kadar kötü değildi ama sonları zor geçen bir yolculuktu... Yine de bunu ona söylemedim, Kerem’i daha fazla azarlamasını istemiyordum.

“Seni merak ettim, sesin iyi gelmiyordu.” Ateşini kontrol etmek için elimi alına koyduğumda sanki biri elektrik akımı vermiş gibi çarpıldığımı hissettim. Bunu umursamadım çünkü vücudu biraz daha durursa alev alabilirdi. Ateş konusu beni hep tedirgin ederdi. Bu yüzden paniklememe engel olamadım. “Çok ateşin var! Hemen ılık duş almak lazım, doktora gitmedin mi?”

“Gittim ama ilaçlar henüz etki etmedi. Ayrıca duşa girecek hâlim yok.”

Başını koltuğun koluna yasladığında, ellerimi belime koyup yüzüme bilmiş ifademi yerleştirdim ve ona kötü bakışlar attım. Bu bakışlara azarlarım da eşlik ettiğinde, Araf daha fazla dayanamadı ve duş almayı kabul etti.

Sonraki bir saat çok hızlı geçti. Öyle ki zamanın hızına ben bile yetişemedim. Araf duş alıp üzerini giyindikten sonra yine benim ısrarlarımla yatağındaki yerini almıştı. Bu kez beyaz bir tişört de giydiği için şanslıydım. Böylece kalp atışlarım daha kontrol edilebilir hâldeydi. O, alına koyduğum ıslak bezlerle yatarken iki kişilik yatağında maalesef yalnız değildi.

Elindeki ufak şişliğe buz tutan Kerem de yanında yatıyordu. Bu noktaya nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kerem, kendisinin de hasta olduğunu iddia edip durmuştu. Ben yiyecek bir şeyler getirdiğimde ise onu Araf'ın yanında yatar-ken bulmuştum. Tepsileri teker teker ikisinin de kucağına bırakırken aynı anda mızımızlanıyorlardı.

Bir hasta erkekten daha kötü bir şey varsa... o da iki hasta erkekti. Bugün buradan akli dengem yerinde çıkmayı ümit ediyordum.

“Ben yiyemeyeceğim. Boğazım çok ağrıyor. Ayrıca elimi kaldıramıyorum.”

Araf doğruyu söylüyordu. Zorla içirdiğim ilaçlar yüzünden olacaktı ki daha da hâlsiz görünüyordu. Fakat yemek yemezse toparlanamazdı. En azından annem, her zaman bunu savunurdu. Bir bildiği olmalıydı.

“Benim yedirmemi ister misin?”

O cevap veremedi Kerem atladı.

“Bana da yedir o zaman. Ben tek elimi kullanamıyorum!”

Araf zorlukla tek gözünü açıp yan tarafa öldürücü bir bakış attı.

“Oğlum, sen ruh hastası mısın? Ayrıca neden burada yatıyorsun?”

Kerem omuz silkti.

“Bana ne? Ben de hastayım, ilgi bekliyorum!”

“Ya sabır! Kalk kendin zıkkımlan, delirtme beni.” Tek gözü bu kez beni buldu. “Melodi çok kötüyüm. Bana sen yedir.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ben Araf'a çorbasını içirirken ikisi atışmaya devam ettiler. Sürekli didişmelerini dinlemek ilk başta kulağa komik geliyordu, evet. Fakat ilerledikçe kendimi iki çocuklu bir anne gibi hissetmeme neden olmaya başlamıştı. Yine de bu, korktuğum gibi Araf'tan nefret etmeme ya da çok huysuz olduğunu düşünmeme neden olmadı.

Elimde olsa sabaha kadar ona bakabileceğimi ve iyi olduğunu görmeden gitmeyeceğimi biliyordum. İşte beni korkutan asıl şeyin bu olduğunu fark ettim.

Bundan sonra ne yapacağım ile ilgili bir fikrim yoktu, yalnız kaldığım an aklıma doluşup beni günlerce uykusuz bırakacak düşünceler pusuda bekliyordu.

Hayatım boyunca bana sorulan soruları cevaplamak konusunda başarılıydım. İlkokulda, lisede ya da üniversitede bana sorulan herhangi bir soruya hızla doğru cevabı verirdim. Ezber yapmak ve ders çalışmak benim için çok kolaydı. Hiçbir zaman ‘*Bunları gerçek hayatta nasıl kullanacağız?*’ diyen biri olmamıştım. Belki de dışarıdaki hayattan kaçma yöntemim buydu. Gerçek hayatı düşünmezsem var olması beni üzmez sanıyordum.

Ancak sorularını cevaplayamadığım tek kişiyi göz ardı ediyordum. Kendimi... Ne zaman kendime bir soru sorsam bocalar, düşünmekten nefes alamayacak duruma gelirdim çünkü benimkiler asla dersle ilgili olmazdı. Birkaç tanesi aklımdan geçerken hâlâ cevaplarını bulamadığımı fark ettim. Muhtemelen bundan sonra da bulamayacaktım.

Babam ile görüşseydim hayatımız nasıl olurdu?

Annem bir kez daha evlenseydi mutlu olur muydu?

Annemin hayatını yaşamasını engelleyen şey ben miyim?

Şimdiyse aklımda bambaşka bir soru vardı. Henüz bunlar kadar canımı yakmıyordu. Fakat ileride çok daha fazla acıtacak, hatta kalbimi moleküllerine ayıracak güçteydi. Beni çok mutlu edebilir ya da hayatımı yerin dibine batırabilirdi.

Aşk her zaman böyleydi. Kitaplarda da gerçekte de... Eğer doğru kişinin eline geçerse gerçekten şanslıydınız ama sizin

doğru olduğunu düşündüğünüz kişinin eline geçerse... Muh-temelen yanılıyor olurdunuz çünkü hiçbir zaman doğru sandığınız kişi aslında doğru olmazdı. Bilemiyordum, sanırım bu da karşılığında kalbinizi ve duygularınızı kaybettiğiniz bir çeşit kumardı.

Peki benim bunlarla ne alakam vardı? İşte açıklaması en zor kısım da buydu. Karşımdaki kocaman yatakta, siyah çarşaflara sarılmış uyuyan adama karşı ne hissediyordum? Daha önce bunun hakkında düşünmekten kaçınmışım, kendime sorduğum sorulardan genelde kaçardım. Ne yazık ki artık kaçamıyordum.

Annemle olan konuşmamızı da düşünmüştüm ve bir sonuca varmam gerekiyordu. Hislerimin adını koymazsam daha da büyüyerek beni sonunu tahmin edemediğim bir hiçliğe sürükleyebilirdi. Belki de ona hayranlık duyuyordum ve boşuna paranoyak davranıyordum. Öyle olmalıydı, değil mi?

Değildi.

Araf'a bir bakış daha attım. Siyah saçları, aynı renk yastık kılıfının üzerine dağılmıştı ve tek elini başının altına koymuştu. Bu odada sadece ikimizin olduğunu bilmek bile nabzımın yerinden çıkmak için bileklerimi parçalamasına neden oluyordu. Midem boş olduğu için şanslıydım. Sanki bir şey içindekileri vakumla yukarı çekmeye çalışıyor gibiydi.

Kerem'i gönderdiğim için pişman olmaya başlamak üzereydim ama başka ne yapabilirdim? Dakika başı söyleniyor ve sürekli bir şeyler istiyordu. Onu gitmeye ikna etmem bile iki saatimi almıştı. Giderken bana bir iş birliği yapacağımızı söyleyerek beni merakta bırakmıştı. Onunla nasıl bir iş birliği yapabilirdik ki? Dünyanın iki ayrı kutbu gibiydik.

Sanki burada durmak zorundaymışım gibi ayakta dikildiğimi biraz geç fark ettim. O kadar geç fark etmişim ki ayakla-

rımın altı ağrımaya başlamıştı. Aslında dürüst olmak gerekirse çoktan evime gitmiş olmalıydım. Hava kararmıştı, zaman da ilerlemeye devam ettiği için çok yakında toplu taşıma saatleri bitecekti. Burada mahsur kalarak anneme ufak çaplı bir kalp krizi geçirtmek istemiyordum. Ayrıca durup Araf'ı izlemeye devam edersem kriz geçiren tek kişi annem olmayacaktı.

Yine de onu böyle bırakıp gitmek de içime sinmiyordu. Onu bu kadar önemseydiğim için hoşlanma ihtimalimin yanına bir artı mı koymalıydım?

-İhtimaller-

Ondan hoşlanıyorum: +

Ondan hoşlanmıyorum:

Daha fazla orada dikilmemek için odasından çıktım. Salona gidip kendimi koltuğa atarken telefonumu cebimden çıkarttım. Okul kapandığından beri Elçin dışında tek bir insan dahi benimle iletişime geçmemişti. Okul varken ders notları için sürekli bana mesaj atan kişiler aniden ortalıktan kaybolmuştu. Menfaatçi insanlardan nefret ediyordum. Her defasında onlara kandiğim için bu huyumdan da nefret ediyordum.

Arama motoruna girdim ve daha sonra bundan utanacağıma emin olduğum o soruyu arattım. Daha şimdiden duvara kafa atmak istiyordum. Akli başında, yetişkin bir insandım ben... Neden böyle şeyler yapıyordum?

Birinden hoşlandığınızı nasıl anlarsınız?

Sonraki yarım saatimi bir sürü saçma sapan teori okuyarak geçirdim. Bilimsel olmanın yakınından bile geçmedikleri yetmiyormuş gibi bir de sürekli dış görünüşler ilgili örnekler verilmişti. Birinden sırf dış görünüşü için hoşlanacak kadar sığ

değildim. Elçin olsa insanı ilk çeken şeyin dış görünüş olduğunu söylerdi. Sonuçta ilk görüşte ilgimizi çekmiyorsa muhabbet de etmeyeceğimizi ve kişiliğini asla bilemeyeceğimizi savunuyordu.

“Gittiğini sandım.”

Düşüncelerimin içinde boğulmak üzere olduğumdan aniden Araf’ın uykulu sesini duyunca sıçradım. Dilimin ucuna gelen küçük çılgılığı bastırabildiğim için şanslıydım. Çoktan gitmiş olmam gerekiyordu ama nedense ayaklarımı buna bir türlü ikna edememiştim.

“Ben de tam gidecektim,” diyerek geçiştirmeye çalıştım. Zihnim, mantıklı bir bahane üretemeyecek kadar yorgun ve meşguldü. O, yanıma otururken bir kez daha saati kontrol ettim. “Daha iyi misin?”

“Boğazım hâlâ ağrıyor ama mucizevi bir şekilde ateşimi düşürdün.” Yüzündeki gülümseme, biraz olsun iyileştiğini doğruluyordu. Sesi hâlâ kısık olsa da ilk hâline göre çok daha iyiydi. “Biraz daha kal, seni ben bırakırım.”

Teklifini kabul etmemin imkânı yoktu. Hasta hâliyle araba sürmesini isteyecek kadar bencil değildim. Ayrıca evime kendim gidebilirdim. Tabii tam da şu an kalkmazsam koşarak gitmem gerekecekti, orası ayrı...

“Kendim gidebilirim, sen uyuyup dinlen.”

“Ben iyiyim ve seni tek başına yollamayacağım. Ateşim düştü.” Birkaç saniye ellerine baktı. Sanki söylemesi gereken bir şey varmış ama emin değilmiş gibi görünüyordu. “Seninle biraz sohbet etmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Kal.”

Damarımda kan yerine çılgınca kanat çırpın keleklerin dolaşmaya başladığına yemin edebilirdim. Tuhaf bir heyecan tüm midemi kaplamıştı. Karıncalanan dudaklarımı zorlukla aralarken az önceki tabloya bir artı daha eklendi.

-İhtimaller-

Ondan hoşlanıyorum: + +

Ondan hoşlanmıyorum:

“B-beni tanıyorsun zaten.”

Harika, bir kekelemem eksikti! Heyecanlandığımı daha fazla belli etmemek için titreyen ellerimi saklamaya çalıştım. Hain bedenim bana ihanet ediyordu. Kontrol tamamen benden çıkmıştı.

“Hayır, tanımıyorum. Sen bana sadece seni tanıdığımı düşünmeme yetecek kadar bilgi veriyorsun.” Parlayan ela gözleri, benimkileri buldu. Akıllıydı, genelde çoğu kişi bunu anlamazdı. İnsanlara kendim hakkında her şeyi anlatmayı, kullanabilecekleri zayıf yönlerimi göstermeyi sevmiyordum. Hakkını vermeliydim, Araf’a buna rağmen fazla bilgi vermiştim. “Seni gerçekten tanımak istiyorum.”

Beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığının farkındaydım. Ancak bunu yapamazdı çünkü zaman içinde kendimi insanlara açmama konusunda ustalaşmışım. İşin tuhaf yanı şu ki kendi irademle anlatmak istiyordum. Çok uzun zamandır biriyle gerçekten dertleşmemiştim. Her ne kadar güçlü olduğuma kendimi ikna etmeye çalışsam da biriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordum. Yine de herkese güvenilebileceğimi sanmıyordum.

Lütfen aptalca bir şey yapma, lütfen aptalca bir şey yapma...

“Ne bilmek istiyorsun?”

Konuşurken tedirgindim, ne soracağını kestiremiyordum. Gerginlikten dudaklarımı yemeye başladığımı ağzıma kan tadı geldiğinde fark ettim. Araf, küçük bir çocuk gibi gülümsediğinde kimlik numaramı istese bile verebilirdim. Evet, harika bir iradem vardı.

İhtimaller

Ondan hoşlanıyorum: + + +

Ondan hoşlanmıyorum:

“Bana kimsenin senin hakkında bilmediği bir şeyi anlat. Bir sır da olabilir.”

Onunkiler merakla bakarken benim gözlerim dehşetle açıldı. Direkt en üstten başlamasını değil, en azından beklentisini yavaş yavaş yükseltmesini beklerdim. Böyle bir şeyi anlatıp anlatmamam gerektiğiyle ilgili tereddütlüydüm.

“Neden bilmek istiyorsun?”

Ela gözleri karardı.

“Çünkü seni önemsiyorum.”

İhtimaller

Ondan hoşlanıyorum: + + + +

Ondan hoşlanmıyorum:

Boğazıma kocaman bir kelebek takıldı. Hatta duyduğum şeyin hayal dünyamın bir ürünü olmadığını doğrulamak için birkaç saniye bekledim. Eğer oturuyor olmasam elim ayağım boşalırdı. Bir anlığına kendimi kaptırdım ve anlatmanın çok yakınına geldim. Kimliğimle birlikte tüm hayat hikâyemi önüne sermemek için derin nefesler almam gerekiyordu. Basit bir şeylerden bahsetmeliydim.

“Çillerimden nefret ederek büyüdüm, çocuklar sürekli dalga geçerlerdi.”

Sesim fısıltı gibi çıktı. Küçük çocuklar çok acımasız olabiliyordu. Büyüdüğüm mahalledeki çocuklar da öyleydi. Sürekli suratımdaki noktaların beni palyaço gibi gösterdiğini, saçımın

da peruk olduğunu söyleyerek gülerlerdi. Birkaç yıl boyunca normal olmak ve bir sabah siyah saçlarla uyanmak için ağlayarak dua ettiğimi hatırlıyordum. Şimdiyse durumdan o kadar da şikâyetçi değildim. Çillerim dışında... Kahverengi noktalar hâlâ çok sevdiğim şeyler değillerdi ama bana bir zararları da yoktu.

Araf'ın dokunuşlarını yanağımda hissettiğimde donup kaldım. Çillerimin izlediği yolu takip edip parmaklarını yüzümde gezdirirken tüm bedenim alev alıyordu. Yüzüm kırmızının yepyeni bir tonuna bürünürken nefesimi tuttum. Ne tepki vermeliydim? Bilmiyordum, daha önce hiçbir erkek yüzüme dokunmamıştı. Etrafımdaki hava resmen uğulduyordu.

“Sahte olup olmadıklarını mı kontrol ediyorsun?”

Ağzımdan bu kelimelerin çıktığına inanamıyordum. Tarih beni olmayan romantizmin katili diye yazabilirdi. Hak etmiştim.

Araf kocaman bir kahkaha atarken elini çekti. Uğuldama kesilirken, kendimi dünyanın en rezil insanıymış gibi hissettim.

“Komik mi?” diye azarladım onu. Ela gözlerindeki muzip bakış rencide ediciydi. Aklından neler geçtiğini tahmin etmek bile istemiyordum. “Neden gülüyorsun?”

“Çillerin değil, senin gerçek olup olmadığını kontrol ediyordumdur belki de...”

Kaşlarımı çattım.

“Neden?”

“Gerçek olamayacak kadar güzelsin de ondan.”

Hiç beklemediğim bir darbe yediğimde üzerimden tır geçmiş gibi hissettim. Gözlerindeki yoğun bakışla desteklediği bu iltifat, kalp krizi geçirmem için yeter de artardı. Hatta kalbimin

artık yerinde olduğundan bile emin değildim. Nefesim daralmaya başladığında, panik atağın çok yakın olduğunu biliyordum. Karnıma giren krampları görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi Araf'tan kaçırdım.

“Ben... eve gitsem iyi olacak.”

Telaşla yerimden kalkmaya çalışırken kolumdan tutarak beni durdurdu. Evet, bu şekilde daha hızlı ölebilirdim. Bu adamın amacının benim canımı almak olduğunu düşünmek üzereydim.

“Melodi, lütfen kaçma. Buraya geldin, benimle ilgilendin. Başımda beklemiştin.” Çoğunlukla uyuduğundan bunu bilen sadece bir kişi vardı. Kerem... Onu öldürecektim. Pis muhbir, gider gitmez beni ispiyonlamıştı demek! “Bak, ben dümdüz bir adamım. Neden yaptığım söylemene ihtiyacım var. Yoksa uykusuz gecelerim asla bitmeyecek. Düşünmekten delireceğim...”

Sertçe yutkundum. Kurduğu cümledeki pek çok noktaya takılabilirdim. Eğer panik atak beni tam da o an yakalamasaydı! Nefesim bıçak gibi kesildi. Kalp atışlarım tahmin bile edemeyeceğim kadar hızlanırken sırtımdan akan soğuk terleri hissedebiliyordum. Araf da bir terslik olduğunu hemen fark etti çünkü tüm vücudum titremeye başlamıştı.

Panik atak geçirmekten nefret ediyordum.

“Melodi... İyi misin?” Nefes bile alamadığım için cevap vermem imkânsızdı. Çaresizce birazcık oksijen soluyabilmek için çırpınıyordum. “Nefes al!”

Komutunun işe yaramadığını fark ettiğinde panikledi. Ne yapacağını bilemez bir şekilde etrafına bakındı. Maalesef çevrede bana şu an yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu. Nefes alamadıkça daha çok çırpındım. Çırpındıkça nefesim daha da

tıkandı. Bir yandan da sonu gelmeyen felaket dolu düşünceler beynime akın ediyordu. Her açıdan bozguna uğruyordum.

“Nefes al!”

Onunki dışında tüm sesler kulağıma tuhaf bir uğuldama gibi geliyordu. Etraftaki havanın sesini bile duyabiliyordum. Araf'ın gözlerindeki korku gözle görülebiliyordu. Belki de saçmaydı ama bu hâldeyken bile benim için endişelendiğini görmek içime küçücük bir mutluluk tohumu serpti. Bu sayede bir anlığına ufak da olsa nefes alabildim. En azından ölmemem için yeterliydi.

“Sakin ol, iyisin... Buradayım...”

Giderek daha şiddetli titreyen bedenimin, iki kaslı kol tarafından sarıldığını hissettim. Bu beni daha da fazla dehşete düşürmeliydi. Zaten bu atağın sebebi olan kişinin kollarındaydım ama öyle olmadı. Onun kendine has kokusu burnuma dolup tüm bedenimi ele geçirdi.

“Seni bırakmıyorum, buradayım...”

Sesindeki paniği saklamaya, sakın bir tonda konuşmaya çalışıyordu. İşe yarıyordu da... Kulaklarındaki uğuldamaya azalmıştı.

Birkaç kâbus dolu dakika sonunda nihayet yavaş yavaş solunum yapmaya başlarken alnımı sert göğsüne yasladım. Muhtemelen bunu yapmamalıydım ama bedenim kesinlikle beni dinlemiyordu. Tuhaf bir şekilde kendimi güvende hissettiğim için çıldırmış olmalıydım. Malum tablo da çığırından çıkmıştı.

Intimaller

Ondan hoşlanıyorum: + + + + +

+++++

*Ondan hoşlanmıyorum: Aptık bu ihtimal, seçenekler dahi-
linde değil.*

“İyiyim...”

Konuşurken nefes nefeseydim. Artık kendime geldiğim için beni bırakmasını bekledim ama kolları daha da sıkılaştı. Ne halt ediyorduk biz? Ben bu adama neden sarılıyordum? O neden bana öyle sorular soruyordu?

Aptal değildim, neden sorduğunu anlayabiliyordum. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmek istiyordu. Bunu bilmek istediğine göre... o da benden hoşlanıyor olabilir miydi? Kerem de bununla ilgili bir şeyler söylemişti. İyi de imkânsız gibi bir şeydi. İkimizin aynı şeyleri hissediyor olması benim gururumu nihayet bir köşeye bırakmamdan daha büyük mucize olurdu. Böyle birinin benden hoşlanabileceğini sanmıyordum. İsteddiği herhangi bir kadını hiç çaba sarf etmeden elde edebilirdi. Ben ona diğerlerinin vereceği hiçbir şeyi veremezdim.

Yine de cevap vermeliydim. Bugün kaçabilirdim belki ama ileride konu mutlaka tekrar açılacaktı. Bununla ilgili konuşmanın tek yolu, bir daha görüşmemektir. Araf, çatılan kaşlarımı görmediği için şanslıyım. Onu hayatımın geri kalanında görmek istiyordum.

Aklım karman çorman olmuştu. Hislerim birbirine karışmış, düşüncelerim tepetaklak hâle gelmişti. Evime gitmeli ve sakince düşünmeliydim. Ne yazık ki hislerimden kaçamayacak kadar yetişkindim ama kimseye aşkımı ilan edecek hâlim de yoktu. Mantıklı düşünmeli ve akliselim şekilde karar vermeliydim. Bunu şu anki kafamla yapmam imkânsızdı.

“Ödümü koparttın. Sana bir şey oluyor sandım!” derken sesi korku içindeydi.

Oluyordu zaten. Ölecekmiş gibi hissetmiştim.

“Eve gitmek istiyorum,” derken geri çekilmeye çalıştım ama kollarını biraz olsun gevşetmedi. Böyle devam ederse birazdan kalpten gidecektim. “Sana cevabımı mesaj atacağım.”

Muhtemelen zırdeli olduğumu düşünüyordu ama ne yapabilirdim ki? Yüzünü görmeden konuşmak çok daha kolaydı. Yüz yüzeyken dikkatimi dağıtıyordu. Kararımı vermiştim. Eve gidip, saatlerce anksiyete krizine girsem bile hislerimi adlandıracak ve noktayı koyacaktım. Ne kadar zaman alacağını bilmiyordum. Bir gün de olabilirdi, bir ay da...

“Telgraf bile çekebilirsin, yeter ki iyi ol.”

14. Bölüm

Her şeyi toparlamaya ve duygularımı dizginlemeye karar vermemin üzerinden bir hafta geçmişti. Yedi koca gün... Korkunç saatler yaşamış, düşüncelerim beynime birer çivi gibi batmıştı. Çok az uyumam yetmiyormuş gibi gözlerim açık olduğu her saniye tek bir yüzü görüyordum. Çıldırarak üzereydim. Bazen odamdaki pelüşlerin yüzü bile, günlerdir beynime rahat vermeyen o kişi gibi görünmeye başlamıştı.

Ben duygularımı dizginleyemiyordum. Duygularım beni dizginliyordu.

Saçma sapan birine dönüşmek üzereydim. Utanarak itiraf etmem gerekirse, Araf'ın ilgi alanına girebilmek için maç terimlerini öğrenmeye bile başlamıştım. Şu anlık sadece üç terim biliyor olabilirdim ama bir yerden başlamıştım sonuçta.

“Mesaj at.”

Pelüşlerden biri konuştuğunda çığlık atarak yatağımdan fırladım. Al işte, olacağı buydu! O kadar çaresizdim ki pelüşler dile gelmişti. Hem de Elçin gibi konuşuyorlardı.

“Hanginiz konuştunuz?”

Şüpheyle kartala bakarken gözlerimi kıstım. O bana sanki “*ondan hoşlanıyorsun,*” dermiş gibi bakıyordu. Ya da düpedüz deliriyordum...

“Ben konuştum! Telefondayım!”

Tabii ya! Sadece akli dengemi değil, B12’mi de yavaş yavaş kaybediyordum. Bu geceki yedi saatlik düşünce maratonum biter bitmez Elçin’i aramıştım. Destek güçlere ihtiyacım vardı, bu işin içinden tek başıma çıkamıyordum. Her şeyi detaylı bir şekilde ona anlatmanın doğru karar olmadığını biliyordum. Dinlerken iki kere bayılmanın eşiğine gelmiş, dört kez falan çığlık atmıştı. Bana yardım edecek kadar uyanık kalacağını sanmıyordum. Ancak çaresizdim, Kerem’i arayacak hâlim yoktu ya!

Hoparlöre aldığımı yeni hatırladığım telefonumu komodinin üzerinden aldım. Gözümün önünde olması çok daha iyiydi.

“Mesaj at! Çok heyecanlıyım! Yaşasın! Onunla istediğim kadar fotoğraf çekileceğim!”

Gözlerimi devirdim. Tek derdimiz fotoğraf mıydı ciddi?

“Saçmalama, Elçin! Mesaj falan atamam. Ya anlarsa?”

“Neyi? Ondan hoşlandığını mı?”

Yüzünde şeytani bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdim. Hâlâ bunu kendime itiraf etme kısmında zorluk çektiğim için asla böyle bir şeyi sesli olarak dile getirmemiştim. Ancak Elçin’in anlamaması için aptal olması gerekiyordu. Yine de sesli olarak duymak yüzüme *Hulk**’tan yumruk yemişim gibi hissettirmişti ama dağılan şey yüzüm değil, kalbimdi.

“Neden ben?” diye geçirdim içimden. Neden ben olmak zorundaydım? Yerimde bir başkası olsa işler çok daha kolay

* Marvel Comics tarafından ortaya çıkarılan, Stan Lee ve Jack Kirby tarafından oluşturulan fantastik kahramandır. –e.n.

ilerlerdi. Belki de bir başkası Araf'la konuşur, duygularına karşılık alamama ihtimalini düşündükçe dünyadan yok olmak istemezdi. Ona mesaj atacağımı söylemiştim ama konuyla ilgili asla konuşmamıştım. Arada onun bana attığı günlük mesajlara cevap vermek dışında bir şey yapmamıştım.

Mesajı ne zaman atacağımı söylememiştim sonuçta. Ayrıca, bu gidişle benim kendimi mental ve duygusal olarak hazırlamam iki buçuk yılımı falan alacaktı. Araf çoluk çocuğa karıştığında söylerdim artık... Karışır mıydı? Boş yere paranoya yapıyordum, kız arkadaşının olmadığını söylemişti. Yine de bu durum, ileride olma ihtimalini değiştirmiyordu. Bir an beni düşünlerine çağırdıklarını hayal ettim. Sıkışan kalbim ve içimde oluşan henüz kim olduğunu bile bilmediğim birinin saçlarını yolma isteği bana hiç de yardımcı olmuyordu.

“Şunu sesli söylemesene!”

“Of, Melodi.” Ses tonu ciddileşti. “Daha kendine bile söyleyemiyorsun, ona nasıl söyleyeceksin?”

Söyleyeceğimden emin değildim. Asla bu kadar cesaretli değildim. Olası bir reddedilme durumunda gururumun geleceği hâli düşünemiyordum bile... Üstelik dürüst olmak gerekirse, pek de şansım olduğunu sanmıyordum. Basit bir üniversite öğrencisiyle ne işi olacaktı ki?

Bunları düşününce bile tarifsiz bir hayal kırıklığına uğruyordum, canlı canlı yaşarsam mahvolurdum.

“Söylemeyeceğim ve sonsuza kadar huzur içinde yaşayacağım.”

“Huzurlu musun sence? En fazla ne olabilir ki?” Telefonun diğer ucundan oflama sesi geldi. “Sana git aşkını ilan et demiyorum. Nasıl olduğunu falan sor.”

Sanki beni görebilecekmiş gibi omuz silktim. Kendimi huysuz bir çocuk gibi hissediyordum. Açıkçası bu belirsizlik beni biraz huysuzlaştırıyordu da... Kontrol edemediğim şeylerden nefret ediyordum.

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Uzak durmak daha mantıklı.”

Korkuyordum çünkü o, arkadaşlığını kaybetmek istediğim biri değildi. Birlikte gerçekten eğleniyor, uzun sohbetler edebiliyorduk. Bir anda her şey altüst olabilirdi.

“Hayır, mantıklı değil. O zaman şöyle yapacağız... Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini öğreneceğiz. Böylelikle o çok sevdiğin gururunu koruyabiliriz.”

Panik vücudumda yükseliyordu. Birden tüm vücudumu ateş bastı. Böyle işler çevirmek istemiyordum, ucunda sonsuz ihtimal vardı.

“Saçmalama! Nasıl yapacağız onu?”

“Sen bana bırak. Her şeyi halledeceğim, sadece...” Bu duraksamanın altından iyi şeyler çıkmayacağını biliyordum. “Ne kadar iyi sarhoş taklidi yapabilirsin?”

Üç yıllık arkadaşlık tecrübeme dayanarak şunu söyleyebilirdim: Arkadaşım kesinlikle çatlaktı. Benden sarhoş numarası yapmamı ve Araf’a mesaj atmamı istemişti. Ben de asla yapamayacağımı yaklaşık iki saat boyunca anlatmak zorunda kalmıştım. Böylelikle karşı tarafın benden hoşlandığını anlayabileceğini düşünüyordu. Eğer gelirse, bunun benden hoşlandığı anlamına geleceği fikrinde ısrar ediyordu.

Tamam, o uzun uzun açıkladığında sadece bir anlığına o kadar da saçma olmadığını düşünmüştüm. Ancak daha sonra tekrar mantığım devreye girmişti. Her şeyi bir kenara bırakırsak, ben oyuncu olabilecek en son kişiydim. Değil sarhoş taklidi yapmayı, annemin doğum gününü unutmuş gibi bile yapamıyordum. Yetenekli olmamam benim suçum değildi.

Her neyse, konumuza dönecek olursak, Elçin kesinlikle ‘hayır’ kelimesini kabul etmemiş ve eğer yapmazsam bir yıl sonra Araf’ın düğününe katılacağımı söyleyerek beni şüpheyeye düşürmüştü. Yetmezmiş gibi olmayan düğünü planlayarak hayalimde resmetmeme neden olmuştu. Resmen beni zayıf noktamdan vurmuştu. Buna rağmen reddetmiştim.

Emrivaki yapmak için evime bile gelmişti. Şimdiyse yatağında oturuyordu. Ellerini göğsünde birleştirmiş, son derece şık olan kombini boşa harcamayacağım söylüyordu. Bembeyaz tenine yakışan siyah deri bir pantolon ve siyah askılı bir bluz giymişti. Doğal tonlarda yaptığı makyajı, masmavi gözlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Çok güzeldi ve çoğunlukla bunun farkında bile değildi.

Gözlerini etrafta gezdirdi. Muhtemelen, benim odam onun odasının sadece banyosu kadar olduğundan klostrofobi falan geçirecekti. Yine de odamla ilgili tek kelime etmemeye özen gösteriyordu.

“Mesaj atmak zorundasın. Konuşma bir noktada başlamalı ki devamını getirebilelim.”

Gözlerimi devirip sırtımı yatağımın başlığına yasladım. Sanki kabul etmişim gibi bir de plan yapıyordu.

“Elçin, sarhoş taklidi falan yapamam. Beceremem ben!”

“O zaman gerçekten sarhoş olursun.”

O kadar rahatça söylüyordu ki şimdi sinirden saçımı başımı yolacaktım.

“Saçmalama!”

Resmen delirmişti. Ben daha önce likörlü çikolata bile yememiştim. Beynimi bulandırıp saçma sapan hareketler yapmama neden olacak hiçbir şeyi de içmeyecektim. Ayrıca onun beni götüreceği herhangi bir mekâna zaten benim param yetmezdi. Kısacası plan daha hayata geçirilmeden iptal olmak zorundaydı.

Tam Elçin beni ikna etmek için ağzını tekrar açtığı anda telefonumdan gelen mesaj sesi onu susturdu. Nihayet onu susturmayı başaran bir şey çıkmıştı. Kimden geldiğine bakmak için ekranı açtığımda o tanıdık heyecan yine belirdi. Sadece bir mesajla bile yüzüm kızarmaya başlamış, elim ayağım boşalmıştı. Ne oluyordu bana? Bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Kalp krizinin eşiğinde mi yaşayacaktım?

Elçin fırsatı değerlendirip boşluğumdan yararlandı ve telefonumu hızla titreyen ellerimin arasından çekti. Bense dehşet dolu bir ifadeyle ona bakıyordum. Telefonum tehlikeli ellerdeydi! Hayatımı birkaç saniye içinde yerin dibine sokabilirdi! *Sanki çok da üzerindeymiş gibi...*

“Ver şunu!” Telefonumu almak için davransam da benden çok daha hızlı olduğu için başaramadım. Aniden zaten fazla alan olmayan odamın öbür ucunda belirivermişti. “Elçin saçmalama!”

Şimdi oracıkta bayılacaktım. Hem heyecandan hem de gerginlikten kalbim ağzımda atıyordu.

“Hayır, vermeyeceğim ama anlaşmaya varabiliriz.” Devam etmesi için kaşlarımı kaldırdım. Beni resmen parmağında oynatıyordu. “Yanına tekrar oturacağım ve birlikte okuyacağız.

Cevabı da ben vereceğim. Korkma, istemediğin bir şey yazmam.”

Bakışlarımdan, ona inanmadığımı anlamış olmalıydı.

“Bir kerecik bana güven.”

Başka çarem var mıydı sanki? Telefonu asla vermeyeceğini biliyordum. Her istediğini almaya o kadar alıştı ki karşı taraf bir şeyleri kabul etmediğinde sürekli aynısını yapıyordu. Mız-mız bir ilkokul çocuğu gibi davranıyordu. Ailesi ona her şeyi verdiği için pek şanslı değildi çünkü hayatta her zaman istediğini alamazdı. Bu onu katlanması daha güç birine çeviriyordu. Yine de kötü bir niyeti olmadığını biliyordum. Kendince bana yardım etmeye çalışıyordu.

Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüğümde, cevap vermemi bile beklemeden yanıma oturdu ve yüzünde kocaman bir heyecanla mesajı açtı. Ani hamlelerden korumak için telefonu benden uzakta tutuyordu.

A. A. Akıner: *Ne yapıyorsun? Bugün hiç konuşmadık, eksikliğini hissediyorum. Çocuklar da seni özlediler, sürekli soruyorlar. Son birkaç antrenmanları kaldı, önümüzdeki hafta izlemeye gelir misin?*

Ben de onları özlemiştim. Okul kapandığından beri görüşmemiştik ve onların gülen yüzleri olmayınca benim hayatımda da bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum.

Mesajı üç kere daha okuduğumu fark ettim. Okudukça yanaklarımın ısısı artıyordu. Eksikliğini hissettiğini söylerken neyden bahsediyor olabilirdi? Kendimi ümitlendirmek istemiyordum, belki o da benim gibi iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyor ve arkadaşlığımı özliyordu.

“Eğer senden hoşlanmıyorsa, bütün formalarımı yakarım.” Elçin kendinden o kadar emin konuşuyordu ki içimi çektim. “Neyse, ben cevap yazıyorum.”

Ekrana dokunurken parmaklarını dikkatle takip ediyordum. Beni rezil edeceğini düşündüğüm an arkadaşımın üzerine atlayacaktım.

“Şimdi yazıyorum ama hemen yollamayacağım, telefonun başında beklediğimizi düşünmesin.”

Elçin’in gözlerinin içi parlıyordu, sanki biri ona hayatının fırsatını vermişti. Onu daha önce -futbolculardan konuştuğu zamanları saymazsak- hiç bu kadar mutlu görmediğimi fark ettim. Bir şeyler anlatmadığında hep dalgın olurdu.

Ben: Dışarı çıkmak için hazırlanıyorum. Tabii ki gelirim. Ben de onları çok özledim.

Beni, ne cevap yazacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Dışarı çıkma kısmı hariç. Onu da nereden çıkartmıştı? O dışarı çıkacaktı, ben evde pinekleyecektim.

“İçine şüpheyi saldım, birkaç saat yerinde duramaz.”

Yine gözlerimi devirdim. Kafasında fazla büyütüyordu. Araf beni arkadaşı olarak seviyor olabilirdi ama bu kadar önemseyeceğini sanmıyordum. Muhtemelen üzerinde durmaya bile değmediğini düşünecekti.

“Melodi, böyle durmasana! Çabuk gidip hazırlan!” Kaşlarımı çatıp itiraz etmek için dudaklarımı araladığımda sözümü kesti. “Hayır, hiçbir şey duymak istemiyorum. Ya neden bana güvenmiyorsun?”

“Çünkü kimseye yalan söylemek istemiyorum. Ayrıca boş yere kendimi umutlandırmak da istemiyorum. Saçma sapan bir şeyin peşinden koşuyoruz.”

Elçin bıkkın bir nefes verirken terleyen ellerimle oynamaya başladım.

“Melodi, her şeyden kaçamazsın. Duyguların karşılıklı olsun ya da olmasın, eğer şimdi bir şey yapmazsan ileride pişman

olacaksın.” Gözlerinden kederli bir bakış geçti. “Bak, bunu bir kez söyleyeceğim ve unutacağız tamam mı? Annem sürekli eskiden âşık olduğu kişiyle birlikte olsaydı hayatının ne kadar farklı ve güzel olacağını söyleyip duruyor. Bizi mutsuzluğundan sorumlu tutuyor. Onun gibi mi olmak istiyorsun? Sadece Araf’tan bahsetmiyorum, hiç kimse için risk almıyorsun. Daha önce hoşlandığın çocuğu kurdeleye sarıp başkasına hediye ettin... Hayat, hiçbir şey yaşamadan sadece nefes alacağın bir yer değil.”

Ailesiyle ilgili daha önce hiçbir şey anlatmamıştı. Nedenini şimdi anlıyordum ve bunu sırf benim yüzümden anlattığı için kendimi suçlu hissediyordum. Hangi anne çocuğunu mutsuzluğundan sorumlu tutabilirdi ki? Annem, babam gittiği ve tek kaldığımız için bir kez bile beni sorumlu tutmamıştı. Hatta bu konuyla ilgili konuşmamıştı bile. Çok mutlu olmadığının farkındaydım ama benim için, çocuğu için savaşıyordu. Çocuğuna karşı değil.

Elçin’e özür dileyen bakışlar attım. Yüzündeki üzgün ifade hâlâ orada durduğu için kendimi daha da berbat hissediyordum. İleride böyle biri olmayı tabii ki istemiyordum. Kim isterdi ki?

Risk almadığım konusunda haklı olabilirdi ama korkuyordum. Cinsi erkek olan herhangi bir canlının çok kolay vazgeçebildiğini biliyordum. Eğer babam bile yaptıysa diğerlerinin yapmaması için sebepleri yoktu. Bilemiyordum, erkeklere güvenmek benim için çok da kolay değildi. Bir noktada beni yüzüstü bırakıp gideceklerini hissediyordum.

Yine de Elçin’i üzdüğüm için ve gelecekte en azından bu konuda keşke dememek için onun kafasını benimle meşgul etmesine izin verecektim. Bugün bir sonuç almadığında bu işin peşini bırakacaktı nasıl olsa...

“Tamam ama ilk ve son kez... Daha fazla uğraşmayacağız.”

Elçin sevinçle kabul ederken gülümsedim. En azından bugünlük düşünceği daha heyecan verici şeyleri vardı.

Birkaç saniye sonra yeni mesaj geldi.

A. A. Akıner: Nereye gidiyorsun? Saat biraz geç değil mi?

Gözlerim kocaman açıldı. Kalbim bile ne yapacağını bilemiyordu. Elçin cevap yazarken bir yandan da bağıırıyordu.

“Hemen hazırlan, çabuk! Dolabına koş!”

Ben: Arkadaşlarla bir şeyler içeceğiz. Geç değil, zaten arkadaşımın abisi götürecekt.

Sonraki bir saatin nasıl geçtiğini bile bilmiyordum. Elçin, Araf'ın mesajına cevap verdikten hemen sonra dolabımı açmış ve kendine göre en uygun parçaları bulmaya çalışmıştı. Onunki kadar çeşitlilik olmadığı için zorlansa da sonunda ince askıları olan, kalp yakalı beyaz bir bluz ve siyah bir etekle ona uygun küçük, siyah çantamı bulmayı başarmıştı. Saçlarımı açıp hızlıca şekil verdi ve ona göre hafif, bana göre fazla ağır olan bir makyaj yapmıştı.

Dürüst olacaktım, makyaj o kadar da kötü durmuyordu. Toprak tonlarındaki dumanlı makyaj, yeşil gözlerimi ortaya çıkartmış, rimel de kirpiklerimi olduğundan uzun ve kıvrımlı göstermişti. Çillerimi de kapattığında tenim pürüzsüz görünüyordu. Dudaklarıma sadece parlaticı sürdüğü için abartı durmuyordu. Yine de yüzümün üzerinde fazladan katmanlar varmış gibi ağırlık yapıyordu.

Nasıl yaptığını bilmiyordum ama abisini bile çağırmıştı. Apartmandan çıktığımızda arabası bizi hemen karşıımızda bekliyordu. Bu kadar zahmete gerçekten gerek var mıydı? Arabaya bindiğimizde Erkin abi bize dikiz aynasından baktı.

“Elçin, ne yaptın kıza?”

Bu hâle kendi irademle gelmediğimi anlamış olmalıydı.

“Ne var? Güzel olmamış mı?”

Erkin abi beni bir kez daha süzerken utançtan bayılmak üzereydim. Daha önce de bizi bir yerlere bırakmıştı ama beni hiç bu kılıkta görmemişti. Genelde salaş giyinmiş, saçlarını toplamış olurdum. Adam resmen anlam karmaşası yaşıyormuş gibi görünüyordu.

“Olmuş, güzel olmuş.”

Onaylanmış olmak beni biraz da olsa rahatlattığında araba hareket etti. Yol boyunca kendi içimde anksiyete krizleri geçirmekle meşgul olduğum için tek kelime dahi etmedim. Elçin de kendi telefonuyla uğraşmayı seçtiği için sessizdi. Erkin abi zaten her zamanki gibi ciddiydi. Araba kullanırken çok fazla konuşmazdı. Kardeşinin aksine, tüm kurallara uyduğundan dikkatini sadece yola veriyordu. Arada da aynadan bana bakmayı ihmal etmiyordu. Muhtemelen gözünü alıştırmaya çalışıyordu.

Sonunda Elçin’in bahsettiği mekâna geldiğimizde kendimi arabadan dışarı attım. Önünde korumalar olan iki katlı siyah binanın dışı ince, kırmızı bir ışıkla çevrilmişti. Elçin yanımda belirttiğinde Erkin abi de onu takip etti. O, anahtarlarını valeye verirken kardeşi kaşlarını çatı.

“Sen nereye geliyorsun? Biz gerisini hallederiz.”

Abisi, Elçin’e öyle bir bakış attı ki devamını getiremedi. Sinirlendiğini ben bile anlamıştım. Kardeşini içkili bir mekâna getirip öylece gideceğini de düşünmemiştim zaten. Ona karşı aşırı korumacıydı.

“Sizi burada tek bırakacağımı düşünmediniz herhâlde! Düşün önüme!”

İçeri girdiğimizde sıcak hava yüzüme çarparak kaçmak istememe neden oldu. Muhtemelen insanların nefesi yüzünden

haddinden fazla sıcaktı. Siyah yuvarlak masaların etrafında sandalye benzeri bir şey olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu kadar süre ayakta kalamazdım. Boş bir masa bulduğumuzda, Elçin garsonu durdurarak sipariş verdi.

“Sana kokteyl söyledim,” diyen Elçin kokteylin içeriğini açıkladıktan sonra etrafa parlayan gözleriyle baktı. “İçecekler gelene kadar dans edelim mi?”

Başımı şiddetle salladım. Hayatta olmazdı, zaten beni buraya sürüklemesi de yeterince kötüydü.

“Lütfen beni karıştıрма!”

Elçin bu kez yüzüne en şirin gülümsemesini yerleştirip abisine döndü. Yüksek sesli müzik yüzünden ona ne söylediğini duyamıyordum ama ufak bir tartışma yaşadıklarını yüz ifadelerinden anlayabiliyordum. Birkaç dakikalık hararetli tartışmalarından sonra yine her zamanki gibi Elçin kazandı ve içecekler gelmesine rağmen, abisini çekiştirerek insanların içine karıştı. Bense bana söylediği içeceği denemeye karar verdim. Yoksa zaman geçmeyecekti.

Alkollü kokteyl boğazımı biraz yaksa da dayanılamayacak gibi değildi. En azından içindeki meyve aroması, daha içilebilir hâle getiriyordu. Yine de yüzümü buruşturmadan edemedim. Meyveyle karıştırılmış kolonya içiyormuş gibi hissediyordum. Hâlbuki ince, uzun bardağına; pembe ve açık mavi rengine bakılınca çok daha tatlı bir şeymiş gibi görünüyordu.

Yüksek müzik kulaklarımı çınlatıyor, etraftaki dans eden insanları izlerken bile yoruluyordum. Sanırım içime gerçekten bir babaanne kaçmıştı. Elçin genellikle böyle söylerdi. Demek ki ben de eğlence insanı değildim, ne yapalım? Ayrıca etraftan resmen ter kokusu yayılıyordu. İçerisi kırmızıyla mavi ışıklar yüzünden sanki bilimkurgu filmindeymişim gibi hissetmeme

neden oluyordu. Burası normal birinin beğeneceği kadar lüks ve eğlenceliydi. Fakat ne yazık ki ben normal bir insan değildim.

Kontrolü nihayet tekrar bana geçen telefonumla ilgilenmeye başladığımda, bardağın yarısından fazlasını içmiştim. Dönen başıma bakılırsa bundan sonraki hayatımda bunu tekrarlamamalıyım. Elçin'in dediğine göre, bu kokteylin en hafifi olması gerekiyordu. Alkol oranının diğerlerinden daha az olduğunu söylemişti. Gerçi, daha önce alkol almayan birine pekâlâ dokunabilirdi. Devamını içmemeye karar verdim çünkü neredeyse sendeleyecektim. Dengemi kaybetmemek için tek elimle sıkıca masaya tutunduğumda diğer elimdeki telefonum titredi. Çaldığını başka şekilde fark etmem imkânsızdı.

Yazılar, dönen başım yüzünden titrese de kim olduğunu görebilmiştim. Tekleyen kalbim, bu kez alkol yüzünden değildi. Telefonu hızla kulağıma götürdüm.

“E-efendim,” derken müziği bastırmak için bağınyordum. Devamında benim bile kontrolümde olmayan bir kelime eklerken şaşkındım. Kanımdaki alkol yavaş yavaş yerini bulmaya başlıyordu sanırım. “Go-goolcüü...”

Beynimi tamamen ben kullanmaya başladığımda, bana bu kelimeyi öğrettiği için Elçin'e kızacaktım.

“Golcü mü? Sesin niye öyle geliyor, iyi misin sen?”

O da benim duyabilmem için bağınyordu. Görmeyeceğini bildiğim hâlde dudaklarımı büzdüm. Ne ara bunu yapmaya karar verdiğimi bilmiyordum ama kokteylin kalanını içmeye devam ettim.

“Çünküüü başı-başım dönüyor! Ne içi- içirdiler bana ya?”

“Seni oraya götürenin... Neredesin sen?”

Birden hayat o kadar da kötü görünmemeye başlamıştı. Biri gözlerime kokteyllle aynı renk gözlükler takmış gibi hissediyor-

dum. Üzerimde tuhaf bir mutluluk vardı. Hatta biri beni ikna ederse Araf'a duygularımı söyleyecek cesaretim bile olabilirdi.

“O da... burada...” Kıkırdadım. “Beni getiren kişi...”

“Tamam, ben onunla konuşacağım zaten. Sen yerini söyle.”

Yerimi söyleyip telefonu kapattıktan sonra Elçin'e baktım. Kalabalığın arasına karışmış dans ediyordu. Abisi de tam yanında ona kötü bakışlar atıyordu. Keşke bir abim olsaydı. *Ya da olmasın!*

Düşüncelerim de yavaş yavaş bulanıklaşmaya başlıyordu. Aldırmadım. Onun yerine bir kokteyl daha söyledim. Bu seferkinin rengi daha farklıydı ve garsonun söylediğine göre alkol oranı daha yüksekti. Koyu renkli sıvıdan bir yudum aldığımda, boğazım öncekine nazaran daha fazla yandı.

Yaklaşık otuz dakikamı daha masaya tutunarak ve elimdeki kokteyli içerek geçirdim. Mutluydum, anksiyetemden eser yoktu... ‘Seviyorum ulan,’ diye bağırarak istiyordum. Aptal, diye geçirdim içimden. Ben kaybetmezdim, eğer gidip başkasıyla evlenirse o kaybederdi!

Evlenmezdi, değil mi? Evlenirse o düğünlerini basardım! Ya da... bilmiyordum, aklıma mantıklı fikirler gelmiyordu. Peki evlenir miydi? Kahretsin ki çok yakışıklıydı, tabii evlenirdi!

Kafamı pat diye önümdeki masaya koyduğumda alnım acıdı. Hâlimi düşününce kıkırdadım. Daha kafamı bile yukarıda tutamıyordum. Of... evlenir miydi? Ya beni nikah şahidi yaparsa?

Kafam masada, gözlerim de kapalı olmasına rağmen hâlâ dünyam dönüyordu. Hatta burnuma gaipten kokular gelmeye bile başlamıştı. Harika, deliriyordum! Yine kıkırdadım. Araf'ın kendine has kokusu etrafımı sarmalarken başımı masadan kal-

dırdım. Hızlı hareket ettiğim için başım daha çok dönünce arkaya doğru sendeledim. Bu düşüşü engellememin imkânı bile yoktu. Birazdan yerle buluşacaktım. Yine kıkırdadım. Oturup dinlenecektim!

Sırtım sert bir şeye çarptı ama düşmedim. İki dövmeli kol tarafından tutulduğumu fark edince yine kıkırdadım. Bu adamın da Araf gibi dövmeleri vardı! Belki de her yerde onu görmeye devam ediyordum. Peki evlenir miydi?

Tekrar doğrulmayı başardıktan sonra başımı yana çevirdim. Beni kurtaranı görmek istiyordum. Bir çift kızgın ela gözle karşılaştığımda yine midem hareketlendi. Kafasında yüzünü gölgeleyen siyah şapkasıyla bile onu tanıyabiliyordum. Zaten bir şapka onu nasıl kamufle edebilirdi ki? Kıkırdadım. Üzerinde siyah, keten, kısa kollu bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı. Dövmeleri de yerinde duruyordu. Uçacak hâlleri yoktu ya!

“Nik-nikah şa-hidiiin olmam!”

Dudaklarımı büzdüm. Kelimeler ağızımdan yayılarak ve yarım yarım çıkıyordu. Kafam resmen uçuyordu. Ne söylediğimin farkında bile değildim.

“İnan bana, olmayacaksın. Seni kim getirdi buraya?”

Sahi, beni kim getirmişti buraya? Hatırlamıyordum. Omuz silktim.

“Bil...mem! Ki-kim getirdi?”

“Anlaşıldı, senin gitme zamanın gelmiş.”

Tekrar omuz silktim.

“Git...gitmek isteeemiyorummm. Se-sen ev-lee-necek misin?”

Kaşlarını çattı. Öldürücü derecede yakışıklı görünüyordu. İç çekmeden duramadım.

“Nereden çıkarttın bunu?”

Başımı yana yatırıp onu izlemeye devam ettim.

“Ço-çok yak...ışıklısın! Amaaa Ke-Kerem’in de..diği gibi burnuuuun bü-büy..ük.”

Ağzından ufak bir küfür kaçtığını duyunca yine kıkırdadım.

“Bu konuşmayı çıkınca yapabilir miyiz? Eve gitme zamanı!”

Ofladım. Gitmek istemiyordum. Herkes ne güzel eğleniyordu.

“A-ama daaanss,” dediğimde sözümü kesti. Gözlerinin karardığını fark edebiliyordum. Şartlar ne olursa olsun, onunla ilgili herhangi bir şeyi fark etmemem imkânsızdı.

“Buradan herhangi biriyle dans ettin mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Güzel, artık gidebiliriz.”

Ne olduğunu bile anlayamadan ayaklarımın yerden kesildiğini ve havalandığımı hissettim. Gerçekten uçuyor olabilir miydim? Hayır hayır, uçmuyordum... Araf beni taşıyordu. Sanki yürüyemeyecekmişim gibi! Çok sevgili arkadaşım ile abisinin arkası dönük olduğu için bizi fark etmemişlerdi bile.

“Yürü-yürü...yebilirim!”

Dışarı çıkarken başımı salladı. Başını sallarken bile yakışıklıydı. Tüm dünyaya bu kez ‘Çok yakışıklı,’ diye haykırmak istiyordum.

“Tabii tabii, yürürsün.” Sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi üzerimi süzdü. “Şu eteğe bak! Çok aradın mı bunu?”

Omuz silktilim. Aramış mıydım? Bu eteği ne zaman giydiğimi bile hatırlamıyordum.

“Bil-bilmem. Ara...mış mıyım?”

Arabasının yolcu koltuğuna beni oturturken yüzü o kadar yakındaydı ki... Gözeneklerini bile görebilirdim. Bir tane si-

vilcesi bile yoktu. Bu kadar iyi görünmek zorunda mıydı? Kesin evlenecekti işte!

“Çillerini neden kapattın?”

Kıkırdadım. Kapatmış mıydım?

“Bi- Bil...mem.”

Kemerimi bağladıktan sonra ne ara aldığını anlamadığım çantamı kucağıma koyup kapımı kapattı ve sürücü koltuğuna geçti. Bense boş boş etrafa bakıyordum. Sanki biri tüm beynimi boşaltmış gibi gıcır gıcır olmuştu. İçinde tek bir düşünce dahi olmadığından sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Hayat gittikçe daha da güzel hâle geliyordu.

Araf arabayı çalıştırmadan hemen önce durdu. Gözlerini kısıp bana bakarken yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

“Sence yakışıklı mıyım yani?”

Derin bir çekip “Çooooook yakış...ıklısın. Ullt...ra yak-yakışıklısın.” diye cevapladım onu.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Şimdi daha yakışıklıydı. Şu an bana ne sorarsa sorsun cevaplardım, o da bunun farkındaydı.

“Eh, sarhoşlar gerçekleri söyler derler.” Gözlerinden muzip bir parıltı geçti. “Kerem sana burnumun büyük olduğunu mu söyledi?”

Başımı salladım.

“Peki sana başka ne söyledi?”

“Gü-güzel ol...duğumu ve se-senin ben...den hoş-hoşlandığını... ama in-inan...madım.”

Kaşlarını çattı. Ciddi bir ifadeyle tüm cevaplarımı kafasında tartıyordu.

“Neden inanmadın?”

Bir çocuk gibi omuz silktim.

“Se-sen bana bak...mazsın ki? H-hem beni üzer...sin.”

“Neden üzecekmişim?”

Üzerdi. Biliyordum, tüm erkekler üzerdi. Erkekler sevilmesi gereken bir ırktı. Onların eline sevgi verildiğinde bir koz gibi kullanırlardı.

“Çün...kü er-erkekler hep gi...der.” Gözlerim neden dolmuştu ki şimdi? “Babam gi-gibi.”

“Baban nereye gitti?” derken sesi ve bakışları şefkatliydi.

“Bil...mem.”

O an ağlamaya başladım. Muhtemelen hayatımda hiç bu kadar şiddetli ağlamamıştım. Kendime ağlama iznini çok sık vermiyordum, ağlarsam üzüldüğümü kabul etmiş olurum. Kendime teslim olmaktan bile kaçınıyordum. Güçsüz olduğumu ben dahil kimsenin düşünmesini istemiyordum. Ancak şu an kendimi bunu yapmaktan alıkoyamıyordum.

“Gitmem seni üzer mi?”

Gözyaşlarımın arasında ona yandan bir bakış attım. Yarım saattir gidecek diye boşuna mı ağlıyordum, üzerdi tabii!

“Salak mısın?”

Hiç beklemediği bir şey söylediğimi fark ettim çünkü gözleri kocaman açıldı. Ancak yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Kocaman bir kahkaha patlattığında elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

“Salağım tabii ya! Ama gitmeyeceğim. Zaten ben aptalımdır, gitmeyi de beceremem.”

Burnumu çektim. Bir an gerçekten öyle mi diye düşündüm ve gerçekten aptal olduğuna karar verdim. Neye dayanarak yaptığımı bilmiyordum, sadece çok inandırıcı söylemişti. Gitmeyi beceremeyeceğine ikna olsam da ağlamaya devam ettim.

Bu kez gözümünden akan yaşları o silerken yanaklarım yanıyordu.

“Ama sen gidersen bozuşuruz,” dediğinde tüm soruları bitmiş olacaktı ki elleri bu kez direksiyonu buldu. O arabayı çalıştırıp dikkatle yolu takip ederken, ben uyuyakalana kadar onu izledim. Bir daha böyle bir fırsatı nereden bulup da sarhoş olacaktım?

15. Bölüm

Başımdaki keskin ağrı yüzünden gözlerimi açamıyordum. Bu da yetmezmiş gibi biri kafamın içinde bateri çalışıyordu. İlk defa, odama giren güneş bile beni uyandırmayı başaramamıştı ki mahalleye düşen toplam ışığın yüzde yetmişi genelde benim odamda olurdu. Bir faydası olacağını ümit ederek ince çarşafımı kafama kadar çektim. Fakat başımdaki ağrı zerre azalmamıştı. Bateri sesi de boğuklaşmasına rağmen durmuyordu.

Bilincim yavaş yavaş yerine gelmeye başladığında gözlerim aniden dehşetle açıldı ve yataktan resmen uçarak kalktım. Dün gece ne yaşamıştım? Daha doğrusu ne yapmıştım? Hatırladığım tek şey, ter kokan aşırı yüksek sesli bir ortamdaki rahatsız edici ışıklardı. Bir de Araf. Bir dakika, bir dakika... Araf mı?

Hafızamı zorladım ve dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Fakat ulaşabildiğim tek şey kocaman bir boşluktu. Sadece Araf'ın beni almaya geldiğini hatırlıyordum. Ona ne söylediğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. *Bravo, Melodi!* İlk

alkol deneyimimde de işleri batırarak üstün bir başarı sergilemiştim. En son ikinci kokteyli içtiğimi ve işleri karıştıranın da o olduğunu hatırlayabiliyordum. Tam bir aptaldım!

Sarhoş insanların ne kadar aptalca davrandıklarını biliyordum. Yani en azından tahmin edebiliyordum. Bilinci tamamen bulanıklaşan bir insandan mantıklı davranması beklenemezdi sonuçta. Kendimi ne kadar rezil etmiş olabileceğim hakkında fikrim yoktu. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Beni kim getirmişti?

Umarım Elçin getirmiştir, diye düşündüm. Umarım o getirmiştir, böylece yerin dibine girmek zorunda kalmazdım.

Üzerimde hâlâ akşamki kıyafetlerim olduğunu fark ettim. Elçin getirseydi yüksek ihtimalle üzerimi değiştirirdi. Rahat bir şeyler giymeden asla uyuyamadığımı biliyordu. Allah'ım, kesinlikle rezil olmuşum. Ya çok saçmaladıysam? Bir daha Araf'ın yüzüne bakamazdım! Ellerimle yüzümü kapattım. Bu utanç dolu anı daha fazla kaldıramayacaktım. Sarhoş olmaktan ve ertesi gün uyandığında çekeceğin iğrenç ağrıdan daha kötü bir şey varsa o da her şeyi yarım yamalak hatırlamaktı. Belki de o kadar rezil olmuşum ki hafızam, utançtan ölmemem için her şeyi silmişti.

Ondan hoşlandığımı falan söylemediğimi umdum. Düşüncesi bile yanaklarımı ateşe veriyordu.

Kafamın içindeki bateri hâlâ susmadığında, çalan şeyin aslında bateri değil telefonum olduğu fark ettim. Ben ona ulaşana kadar çalmayı bıraktı ve birkaç mesaj ekranda belirdi.

@keremm: Melodi!

Telefonunu neden açmıyorsun? Acilen iş birliği yapmak zorundayız.

Telefonumdaki tamı tamına on dokuz cevapsız aramaya hayretle baktım. Numaramı hâlâ vermediğim için sosyal medyadan

aramıştı. Bu kadar önemli hangi konuda iş birliği yapabiliydik ki? Eğer bizi *Avengers**'a falan çağırıyorlarsa biraz beklemek zorundaydı. Beynimin parçaları etrafa dağılmış gibi hissediyordum, onları birleştirmem ve ağı kesici içmem gerekiyordu.

@melodi: *Önce kendime gelmem gerekiyor, berbat bir gece geçirdim.*

Seni birkaç saate ararım.

Tabii, kendime gelip rezil olmadığımdan emin olabilirsem arayacaktım.

@kerem: *Tamam ama bari numaranı ver!*

Ona numaramı yolladıktan sonra üzerimi değiştirmek üzere dolabıma yöneldim. Aynaya bakma işini erteliyordum çünkü göreceğim şeye hazır değildim. Önce üzerimi değiştirerek hasarı biraz olsun azaltmayı planlıyordum.

Dolabımı açar açmaz dikkatimi çeken forma bana göz kırptı. Sanki unutmam mümkünmüş gibi sahibini bana bir de o hatırlattığında iç çektim. Tam bir ümitsiz vakaydım. Ne yapacaktım şimdi? Acilen profesyonel bir desteğe ihtiyacım vardı. Bu konudaki tek mecburi danışmanım Elçin, muhtemelen bu akşama kadar kafasını yataktan kaldıramazdı.

Arkadaşımın hesaplamalarına göre Araf'ın gelmesi ne anlama geliyordu? Ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum ki! Belki de bana bir daha görüşmek istemediğini falan söylemişti. Bir daha görüşmeyeceğimiz ihtimali kalbimi sıkıştırdı. Her gün yeni bir muammayla karşılaşmak canımı sıkıyordu. Sadece birkaç detay hatırlasam bile yeterdi...

Kafamı devekuşları gibi kuma gömmek istiyordum ama ne yazık ki yakınlarda makul bir zemin olmadığı için hayatıma

* Marvel Studios tarafından üretilen ve Marvel Comics'in aynı isimle tanınan süper kahraman ekibidir. -e.n.

devam etmek zorundaydım. Birkaç dakika boyunca formayla bakıştım. Onu giymem için dile bile gelebilirdi. Hem neden giymeyecektim ki? Evin içinde annemden başka görececek kimse yoktu. Zaten o uyanana kadar çoktan bir şeyler atıştırmış, duş almış ve üzerimi değiştirmiş olurdum.

Siyah eşofman altımı ve formayı alıp üzerimi değiştirdim. Tamam, artık malum kişiden hoşlandığımı inkâr edemeyecek bir konumdaydım. Resmen saçma sapan bir oyun yüzünden sarhoş olup kendimi rezil bile etmiştim. Geri dönüş yoktu. En azından duygularımm arkasında -sadece kendi düşüncelerimde- durabilirdim. Başka birine itiraf etmek zorunda değildim.

Nihayet aynaya baktığımda kendimi çılgılık atmamak için zor tuttum. Silmediğim makyajım tüm yüzüme dağılmıştı. Etrafı simsiyah olan gözlerim ve aşağı doğru siyah bir yol oluşturan akmış rimelim sayesinde Ölü Gelin* gibi görünüyordum. Solmuş rengim de bu görüntüyü destekliyordu. Hemen bir ıslak mendil alıp yüzümdeki enkazı temizledim. Annem bu hâlimi görse korkudan dili tutulurdu.

Kendimi hazır hissettiğimde, boş mideme bir şeyler gönderebilmek için odamdan çıktım. Zavallıya dün akşamdan beri hiç iyi davranmamıştım.

Mutfağa yaklaştıkça gelen konuşma seslerini fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Annem kiminle konuşuyordu?

“Normalde bu kadar uyumaz. Gidip uyandırayım.”

Sucuklu yumurta kokusu aldığımda gülümsedim. Kahvaltıya arkadaşı gelmiş olabilirdi. Gerçi arkadaşları çok sık gelmezlerdi, hepsi annemin işte çok yorulduğunu biliyorlardı.

* Tim Burton'un, *Edward Scissorhands* ve *The Nightmare Before Christmas* filmlerinde yaratmış olduğu gotik ve karanlık havaya sahip karakter. 2005 yılında stop-motion animasyon tekniği ile filmi çekilmiştir. -e.n.

“Uyandırmayın, birazdan kendisi kalkar.”

Mutfığa adımımı attığım anda tanıdık sesin sahibiyle göz göze geldik. Gözlerim kocaman açılırken karşımdaki görüntünün hayal olmadığını teyit etmek için kendimi çimdikledim. Bu imkânsızdı. Kesinlikle rüya görüyordum. Hatta belki de rüyalara hapsolmuştum. Telaşın gittikçe yükseldiğini hissetsem de belli etmemeye çalıştım. Canım acıdığı için çimdik testini geçmiştim ama Araf hâlâ orada duruyordu. Kalp atışlarım giderek hızlanırken dudaklarımı ısırdım.

İyi de buraya nasıl gelmişti? Aklıma gelen ihtimalle midem çalkalandı. Beni getirip kendi de burada kalmış olabilir miydi? *Yok, canım!* Öyle bir şey olsa annem beni yatağımdan şafak operasyonuyla alırdı. Tamam, bana birileriyle olmamın normal olduğunu söylemişti de... Eve adam atabileceğimi söylememişti.

Annem beni gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. İyi davranıyor gibi görünüp ikimizi de bıçakla buz dolabına asmaya çalışıyor olabilirdi.

“Nihayet uyandın! Hadi otur, Araf evladım acıkmıştır.”

Evlad mı? Annemi iyice inceleyerek şüpheli bir mimiğini yakalamaya çalıştım. Vücudundaki bunca dövmeye rağmen onu evden kovmaması bir mucizeydi. Gerçi Araf, üzerindeki beyaz polo yaka tişörtünün üç düğmesini de sonuna kadar ilikleyerek ve siyah, bol, kumaş pantolon giyerek örnek bir arkadaş gibi görünmeye çalışmıştı. Ayrıca yüzündeki gülümsemeye bakılırsa dün gecedten sonra bir daha görüşemeyeceğimize dair karar almamıştı. Bu beni rahatlattığı için kendime karşı utandım. Üzerimdeki formayı gördüğünde gülümsemesi daha da genişledi, gözleri parladı. Keşke alnıma şey de yazsaydım: Senden hoşlanıyorum.

Ben masadaki tek boş sandalyeye -Araf'ın yanındaki- otururken annem başını yana eğdi. Evet, işte geliyordu. İkimizi de önce sorguya çekecek, sonra da canımıza okuyacaktı. Gerekirse Araf'ın önüne atılarak onu korurdum. Onun bir suçu yoktu sonuçta.

“Bu arada seninle daha sonra konuşacağız, küçük hanım. Benden habersiz dışarı çıkmışsın, eve erken geldim. Seni göremeyince ödümlü koptu.” Eliyle Araf'ı işaret etti. “Hele ki şu çocukcağızın kucagında baygın görünce aklım çıktı! Meğer uyuyakalmışsın.”

Uyuyakaldığının farkındaydım, yatağında uyanmıştım ama hangi noktada uyuyakalmıştım? Araf, anneme tam olarak ne kadarını anlatmıştı? Ayrıca neden buradaydı? Anksiyete bana saldırmak için hazırda bekliyordu.

“O olmasa seni eve kim getirecekti?” Annem bana sitem dolu bir bakış attı. Erken geleceğini bilseydim, asla gitmezdim. Güvenini boşa çıkarmış gibi hissediyordum. “Ben de teşekkür etmek için onu kahvaltıya çağırdım.”

Şükürler olsun. En azından eve kimseyi atmadığım için hanemden bir eksi puan silinmişti. Üstelik Araf beni evime kadar getirmiş, kapının önüne fırlatıp kaçmamıştı. *Ümitlenme, Melodi... Ümitlenme.*

“Özür dilerim,” diye gevelerken malum kişiye kaçamak bakışlar attım. “O an aklımdan çıkmış, bir daha habersiz gitmem.”

Annem bardaklara çay doldururken konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. Arkadaşımın yanında beni mahcup etmek istemediğinin farkındaydım ve bunun için ona minnettardım. Daha sonra büyük bir hesaplaşma yaşayacağımızı biliyordum. Annemin kafasındaki kazanda binlerce soru kaynıyor olmalıydı.

Neden beni eve getirenin Araf olduğunu soracağına emindim. İnanın bana, sorunun cevabını ben de bilmiyordum.

“Börek de ye Araf.” Annem, tepeleme doldurduğu börek tabağını Araf’a uzatırken dudaklarımı büzdüm. Ne ara bu kadar kaynaşmışlardı? Ayrıca kızı bendim, peynirli böreği ne kadar sevdiğimi biliyordu. Önce bana uzatması gerekirdi! “Çekinme, oğlum.”

Tabağa bakarken ağızımdan akan hayali suları yine hayalimde sildim. Başım da ağrıdığı için ekstra huysuzdum ve annem aç karnına ağrı kesici içmeme sıcak bakmayacağı için bir şeyler yemeyi bekliyordum. Börek sırası bana gelirse, tabii... Araf çatalını bir böreğe sapladığımda bileğindeki bilekliği gördüm. Verdiğimden beri hiç çıkartmadığının farkındaydım. Kendimi hayran bir ilkokul çocuğu gibi ona bakmamaya zorladım.

Börek aniden benim tabağıma konduğunda bir şaşkınlık dalgası daha beni buldu. İyi ama böyle yaparsa ilerleyemez, kesin panik atak geçirirdim! Hayatım birazdan aşırı heyecan yüzünden son bulabilirdi. Ufacık hareketi bile beni mutlu etmeye yettiği için gerilmeli miydim, bilmiyordum.

“Peynirli böreği sevdiğini söylemiştin, önce sen ye.”

Laf arasında bu bilgiyi verdiğimi hatırlıyordum ama onun hatırlayacağını hiç düşünmemiştim. İnsanlar hakkında bu tarz bilgileri aklında tutan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Peynirli börek bu kez benim çatalımın ucundayken annem bana imalı bir gülüş yolladı. Planını tahmin ediyordum. Araf’ın kim olduğunu anlamıştı ve onu ufak bir sınava tabi tutuyordu.

Her şeyin planlı olduğunu düşünmek beni tedirgin ediyordu. Şimdi kalkıp kaçarak uzaklaşmak için çok mu geçti?

Ona odamı gezdirmek kadar saçma bir fikir daha görmemiştim. Benim odam, onun evindeki mutfağın onda ikisi kadardı. Onun boyunda biri sadece beş adımda falan odamın her köşesini gezmiş olurdu. Yine de annem, Araf'a odamı gezdirmeyi sesli bir şekilde önerdiği için kabul etmek zorunda kalmıştım. Bu adam benim odama sığmaz, diyememiştim...

Mantıklı düşününce onunla dün gece hakkında konuşacak alanım da olacaktı. Böyle bir konuşmayı yapmanın yüksek ihtimalle can sıkıcı olacağını bilsem de korkunun ecele faydası yoktu. Bu belirsizlikle yaşayamazdım. En azından birkaç soru sorup benim hakkımdaki düşüncelerini anlamaya çalışabilirdim. Yoksa zavallı kalbim çürüyecekti.

Odama girip Araf'ın peşimden gelmesini bekledim. O yüzünden okunan bariz merakla odamın tam ortasında durduğunda, kapıyı ses çıkartmamaya çalışarak kapattım. Anneme bir de bunun için açıklama yapmak istemiyordum.

O etrafı dikkatle incelerken ben de nasıl cümleye başlayacağımı düşünüyordum.

“Forma yakışmış.” Benden önce davranıp aniden bana döndü. Beklemediğim bu hamle karşısında sertçe yutkundum. “Belki birlikte maça da gitmeliyiz.”

“Neden olmasın?” Gözlerimi kaçırdım. Hadi, gir şu konuya artık! “Ama önce dün geceyle ilgili konuşabilir miyiz?”

“Dün geceyle ilgili tam olarak ne konuşacağız?”

Bilmiyorum.

“Ben... hiçbir şey hatırlamıyorum. Eğer yanlış bir şey söylediysem ya da yaptıysam... Seni sinirlendirecek ya da üzcek...”

Utançtan yerin dibine girmek üzereydim. Ne diyordum ben? Kahvaltıdan sonra ağrı kesici içmeme rağmen hâlâ kafamı to-

parlayamamıştım. Ayrıca sadece bir adım ötemdeydi ve onunla bu kadar yakın olmak beni telaşlandırıyor. Kalp atışlarımı duyduğuna emindim. Titreyen bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacağını fark ettiğimde yatağıma oturdum. Aramızda birkaç adımlık daha mesafe olması beni biraz rahatlatmıştı.

“Saçmalama, Melodi. Öncelikle içinin rahatlaması için söylüyorum, hiçbir şey yapmadın. Sadece çıktığımızda uyuyakaldın, konuşamadık bile. Ve kimseye sana kızma hakkını verme. Kimseyi kaybetmekten ya da üzmetten bu kadar korkma.”

Hiçbir şey yapmamış mıydım yani? Bunca saattir hayatı kendime boşuna zindan etmiş olsam da büyük bir rahatlama yaşadım. Aksi takdirde bu utançla hayatta kalamazdım. Dürüst olmak gerekirse, söyledikleri hoşuma gidiyordu. Ses tonu çok yumuşaktı, direkt olarak gözlerime bakıyordu ve bu oda gittikçe daha da ısınıyordu.

Daha önce kimsenin -annem dışında- sadece beni düşündüğünü hissetmemiştim. İnsanlar hep benim iyiliğimi istiyormuş gibi görünüp kendi çıkarlarını gözetirdi. Araf öyle değildi, söylediklerinin onun için hiçbir faydası yoktu.

“Ama tabii ki orada senin dışımda beni kızdıran onlarca kişi vardı.” Merakla kaşlarımı kaldırdığımda devam etti. “Mesela tam arkanda durup sana yiyecekmiş gibi bakan o adamın burnunu kırmak istedim. Diğer erkekler de sana hayranlıkla baktığı için şiddete olan eğilimim arttı.”

Midemdeki tüm yiyecekler aynı anda tepinmeye başladı. Bu beni kışkırdığı anlamına mı geliyordu, yoksa ben mi kafamda kuruyordum?

Bana beklentiyle bakıyordu. Bir şeyler söylememi istediğinin farkındaydım ama donup kalmıştım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Keşke Elçin görünmez bir şekilde yanımda

olsaydı ve bana yardım etseydi. Böyle bir şeyi dilediğime inanmıyordum. Gerçekten çaresizdim.

“Özür dilerim.” O kadar düşünüp, söyleyebildiğim bu muydu yani? Elimde olsa kendi karşıma geçip gözlerimi devirirdim. “Seni zor dur...”

“Saçmalama,” deyip sözümü keserken yanıma oturdu. “Böyle giderse beni delirteceksin! Kimseden özür dileme, özellikle de yapmadığın bir şey için... Zor duruma falan düşmedim. Asıl gelmeseydim zor duruma düşerdim.”

“Nasıl yani?”

Hâlâ kocaman açılmış gözlerim ve şaşkın bakışlarımla öylece oturuyordum.

“Tüm gece düşünerek aklımı kaçıırdım!” Derin bir nefes aldı. “En azından güvenli bir şekilde eve ulaştın. Yine de uyuyamadım.”

“Uyku problemin varsa sakinleştirici çay...”

Biri derhal çenemi kapatabilir miydi? Paniklediğim için iyice saçmalamaya başlamıştım. Bir yandan da beni hazırlıksız yakalayan anksiyeteyle savaşımaya çalışıyordum. Beynimde milyonlarca düşünce vardı ve bir tanesinin bile cevabı olumlu değildi.

Dudağımı ısırđım ve sakinleşmeye çalıştım.

“Problemim uykuyla değil ki!” Kalbini işaret etti. “Burayla. Ve bilgin olsun kalp ritim bozukluğum falan yok!”

Harika, gözünde kocaman bir aptaldım. Artık hiç şansım kalmamıştı. Şansım olsa ne olacaktı sanki? Onun gibi biriyle benim aramdaki farkları yazmaya kalksak iki kilo kâğıt harcanırdı. Bir anlığına boş bir ümide kapılmıştım.

“Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sana sadece tek bir şey soracağım. Tek soru, tek cevap. Sonra huzura ereceğimi umuyorum.”

Başımı salladım. Heyecandan karnıma giren krampı görmezden gelmeye çalıştım. Üniversite sınavında bile bu kadar zorlanmamıştım. Sorunun ne olabileceğini düşündükçe kulaklarım alev çıkıyordu. Ya çok zor bir soru sorarsa?

Ne sorabilirdi ki? Onun uyku problemine yardımcı olacak türden hangi soru beni ilgilendiriyor olabilirdi? Düşüncelerim çığırından çıkmak üzereydi.

“Seni üzeceğimi düşünüyor musun?”

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Doğruyu söylemek gerekirse bunu düşünmüyor, biliyordum. Kafamda bazı şeyleri o kadar büyütmişim ki neticelerinin beni üzeceği barızdı. Fakat beni üzen asıl şey o değil, onun üzerinden kurduğum hayaller olacaktı.

“Hem evet hem hayır.”

Artık bu belirsizlikten sıkılmışım. Kaçamak cevaplar vererek onun çevresinde olmaya devam ettiğim sürece, her şey bittiğinde yaşayacağım üzüntü daha da büyüyecekti. Beynimdeki felaket senaryolarının sonu yoktu. Onları takip edip kendimce önlemler aldıkça daha da dibe batıyordum.

Önümde sadece iki seçenek vardı:

Ya bir kez olsun cesur davranıp onunla konuşacak ve bu bekleyişi bitirecektim ya da kaçmaya devam ederek onunla arkadaşlığımı sürdürüp daha fazla acı çekmeme neden olacaktım.

Eğer işler tahmin ettiğim gibi gider ve bu konuşmadan sonra arkadaşlığımız biterse üzüleceğimi biliyordum. Hem de çok fazla. Yine de kendimi daha fazla ümitlendirip de kocaman bir hayal kırıklığı yaşadığımda elde ettiğim tek şey daha büyük bir yıkım olacaktı. Vakit çok geç değilken harekete geçmek zorundaydım.

“Beni sen üzmeyeceksin...” Hâlâ cümlemi bitirip bitirmek konusunda tereddütlü olduğum için duraksadım. “Kendimi üzen genelde ben olurum.”

“Bak, Melodi. Artık bazı şeyleri içimde tutamıyorum...” Yanıma oturdu. Çok. Yakındaydı. Tüm vücudum panik alarmları vermeye başlamıştı bile. Titreyen ellerimi saklamaya çalıştım. “Ben öyle süslü cümleler kuramam, hiç kurmadım da... Seni tanıyana kadar bir şeylerin özlemini çektiğimi, hayatımda neyin eksik olduğunu bilmiyordum bile... Hayatıma birini almak istediğimi bile bilmiyordum.

“Ama sen çantanla kafama vurduğunda sanki aklım başıma geldi. İnsanların kalbinin hiçbir zaman seninki kadar saf ve temiz olacağını tahmin edemezdin. Seni buldum ve kaybetmeye niyetim yok. Üzmeye de. Ben ilk defa Beşiktaş’ımı seninle paylaştım, beni anladığını gördüm. Eğer sen siyahıma beyaz olmazsan, sonsuza kadar karanlığa gömülürüm.”

Birkaç saniye öylece durdum.

Ayazdaki bir kedi yavrusu gibi kalakalmıştım. Duyduklarımı sindirmek benim için kolay değildi. Bunlar duymak için öldüğüm ama asla duymayacağımı bildiğim şeylerdi. Belki de ölmüştüm ve son anlarımı mutlu geçirmem için bilinçaltım bana böyle bir oyun oynuyordu. Gerçekten bunların yaşanıp yaşanmadığını kontrol etmek için dudaklarımı ısırardım. O kadar sert ısırmıştım ki kanımın metalik tadı ağzıma geldi.

Ne diyecektim şimdi? Buna hiç çalışmamıştım! Araf’ın gözlerindeki bakış o kadar yoğundu ki hipnotize olmamam imkânsızdı. Ona hayran hayran bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Konuş, Melodi. Bir şeyler söyle.

Kalbim artık kontrol edilemez derecede hızlı çarpıyordu. Dilim tutulmuş, beynim uyuşmuştu. Bir tepki vermek için kendimi zorlamama gerek yoktu. Kendimi sıkmayı bırakmam yeterliydi. Nihayet konuşmayı başarabildim.

“Sözünü tutmadığın her gün için bir formanı alırım.” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Eğer bu şartta mutabıksak, ışığımı seve seve sana veririm.”

Sonraki hamlesi o kadar hızlı ve beklenmedikti ki ne olduğunu bile anlayamadım. Araf aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi kapatıp sıcak dudaklarını benimkilere değdirdiğinde etrafımdaki hava çatırdamaya başladı. Birden tüm dünyayı siyah beyaz görmeye başladığımı fark ettim. Öpüşü, sanki her an kırılabilirmişim gibi yumuşak ve temkinliydi. Dudaklarımdan yayılan sıcaklık tüm vücudumu kapladı.

Bir anlığına nerede olduğumuzu, kim olduğumu unuttum. O geri çekilene kadar gözlerimi kapattığımın bile farkında değildim.

“Anlaşmayı mühürledik.”

Ölmek üzereydim, kesinlikle ölmek üzereydim.

16. Bölüm

“Benden ne istediğinin farkında mısın?” Karşımdaki velet delirmiş olmalıydı. “Resmen benden casusluk yapmamı istiyorsun!”

Bu çocuk ya çok hayalperestti ya da kafayı yemeye başlamıştı. Benden istediği şeyi yapmamın ihtimali bile yoktu. Güzel giden bir şeyi berbat etmek istemiyordum. Araf bana güveniyordu, son birkaç gündür eskisinden daha da güzel vakit geçiriyorduk, bana herhangi bir şeyi tereddüt etmeden anlatabiliyordu. Bunu kaybedemezdim.

Daha önce ben ondan hoşlanan platonik kızdım. Fakat o günlük küçük ama benim canımı almaya yetecek öpücükten sonra her şey bir anda değişmişti. Artık ‘Şimdi biz neyiz?’ kısmına geçiş yapmıştık. En azından onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini bildiğimden süreç daha kolay işliyordu.

Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Beni davet ettiği antrenmana gitmiştim ve orada harika vakit geçirmiştik. Araf, antrenmandan sonra tüm takıma yemek ısmarlamıştı. Muhtemelen

tüm hayatım boyunca en keyif aldığım yemeklerden biriydi. Masamızdan yayılan tek şey kahkaha ve sevgiydi. Bundan sonraki hayatımda da bu özel takımı asla unutamayacaktım.

“Bana yardım etmek zorundasın. En güzel yılları geçiyor. Otuzundan sonra hiç şansı kalmayacak. Ayrıca hayallerine bu kadar yaklaşmışken bırakmasına anlam veremiyorum!”

Kerem günlerdir canıma okuyordu. O kadar ısrar etmişti ki kendimi araştırma yapmaktan alıkoyamamıştım. Bunu tahmin etmek için filozof olmama da gerek yoktu. Otuzundan sonra yavaş yavaş formdan düşeceğini biliyordum. Sadece birkaç yıl daha oynayıp sonra da emekli olacak birine takımda yer vermek çok mantıklı değildi. Özellikle de daha önce ara verdiği göz önünde bulundurulduğunda şansı gittikçe düşüyordu.

Eğer geri dönmek istiyorsa bunu hemen yapmalıydı. Zaten yirmi beş yaşındaydı. Formda olsa dahi tekrar uyum sağlaması da zaman alacaktı. Hele ki Beşiktaş gibi büyük bir takımda oynamak istiyorsa... Kısacası, Araf için hiçbir şey kolay değildi. Onun geri dönmesi için çok büyük bir mucizeye ihtiyaç vardı çünkü başka takımda oynamak istemiyordu. Bunu bana defalarca kez söylemişti.

Kerem, tüm bunlara ek olarak Araf'ın neden futbolu bıraktığıyla ilgili çokça ağzımı arıyordu ve ben her defasında duymazdan geliyordum. Onun özel hayatını kimseye anlatmayacaktım.

“Bak, biz onu ikna etmeye çalışsak dahi geri dönmesi çok zor. En yüksekte başlamak istiyor, bu imkânsız.”

Kerem derin bir nefes aldı. İmkânsız olduğunu o da biliyordu. Araf için çabalamayı ben de istiyordum, futbolu ne kadar sevdiğini anlamak için gözlerine bakmak yeterliydi. Eğer işe yarayacağını bilsem, mutlu olduğu şeye geri dönmesi için elimden geleni yapardım.

“Biraz zor, evet. Ama hiçbir şey imkânsız değildir. Aniden büyük bir teklif gelmeyeceğinin ben de farkındayım. Ancak insanların Araf’ın tekrar futbola döndüğünü bilmesi gerek.”

İşte sorun da buydu. Geri dönmüyordu.

“Nasıl olacakmış o?” Sadece meraktan soruyordum. Araf’ın elini kolunu bağlayıp geri dönmeye mi zorlayacaktık? “Günlerdir övdüğün planını çok merak ediyorum.”

Yüzünde kibirli bir sırıtış belirdi. Kendine bu kadar güvendiğine inanamıyordum. Yine de sabırlı olup dinlemeyi seçtim. Belki gerçekten de bu görüntüsünün altında bir dâhi yatıyordu.

“Adım adım ilerleyeceğiz. Ben medyadaki dostlarıma onun antrenman yaptığı fotoğraflardan birini göndereceğim. Geri dönmek istemediğini söylese de formunu kaybetmemek için sürekli çalışıyor. Ben haber yapmalarını sağlayacağım, sen de haber için gerekli fotoğrafı bana sağlayacaksın.”

Asla olmazdı. Araf’ın isteği dışında onun fotoğraflarını yaymayacaktım. Bana güveniyordu. Ayrıca gerçekçi olmak gerekirse, sadece bir fotoğraf işe yarayacak mıydı?

“Bak, çabanı takdir etmiyor değilim. Ama olmaz!”

Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı.

“Önce tamamını dinle! Geri döneceğine dair söylentiler başlatacağız. Bu söylentiler bir süre sonra çığ gibi büyüyecektir. Eğer takımlarla görüştüğüne dair de birkaç haber çıkarsa işimiz kolaylaşacak. Daha fazla ilgi çekecek. Tek ihtiyacı olan takımların ilgisini tekrar çekmek.”

Beynimin içinde çok çok küçük bir ses, bir şansı olabileceğini söylese de görmezden gelmeye çalıştım. Ondan gizli iş çeviremezdim. Bu sadece aramızdaki her şeyi batırmaz, kendimi de bir yalancı gibi hissetmeme neden olurdu. Araf’a yalan söylemeyecektim.

“Hayır.”

“Senin işin içinde olduğunu bilmeyecek bile!” Başımı olumsuz anlamda salladım. “Eğer bir şey olursa tüm sorumluluğu ben alacağım.”

Bu çocuk ne yapmaya çalıştığının farkında mıydı? Ya sırf bu yüzden kendi kariyerini bitirirse ne olacaktı? İnsanlara yalan haber yaptırmaktan bahsediyordu. Tamam, yakın olduğu biriydi ama yine de bu gerçeği değiştirmiyordu.

Araf’ı gerçekten abisi gibi görüyor olmalıydı. Başka kimse böyle bir sorumluluk almak istemezdi.

Ona yardımcı olmak istemediğim için kötü biri konumuna düşer miydim? Bu yönden düşünmek işleri değiştiriyordu. Ona değer veriyordum, içinde olduğu durumun onu üzdüğünü biliyordum ve bunun için bir şeyler yapabilecek konumda olmayı istiyordum. Fakat ne yazık ki değildim.

Harika, kafam karışmaya başlamıştı.

“Ya senin kariyerin tehlikeye girerse?”

Dirseklerimi mutfak masasına koyarken kaşlarımı kaldırdım. Bu mutfak son zamanlarda haddinden fazla futbolcu görmüştü. Kerem, göz önünde olmayan bir yerde buluşmamız gerektiğini söylemişti. Sadece sosyal medya üzerindeki takipçisi değil, insanların ona gösterdiği ilgi de giderek artıyordu. Halka açık bir alanda rahatça konuşamazdık. Muhtemelen o sürekli fotoğraf çektireceği için konuşacak vakit bulamazdık bile. En mantıklısı, onu bizim eve çağırmaktı.

“Riskli olduğunu biliyorum.” Umursamaz bir şekilde omuz silkmeye çalışsa da gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum. “Ama sevdiklerin için risk almaya değer.”

Al, işte! Beni en hassas noktandan vuruyordu. Onu önemsemediğimi düşünmemi sağlıyordu. Bu hiç adil değildi. Kalbim ve mantığım iki farklı tezi savunuyordu. Biri risk almamın aptalca olacağını söylüyordu. Diğeri ise tam tersini...

Ne yapacaktım ben?

“Bak, Melodi. Onun futbolu ne kadar sevdiği hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Neden bıraktığını bilmiyorum ama hangi sebep bırakmasını gerektirir ki? Beşiktaş’ta oynamak için canını bile verir.” Elini saçlarından geçirdi. Hangi sebebin gerektirdiğini biliyordum ve bu yüzden onun üzerine gitmek istemiyordum. “Sadece kötü ihtimalleri düşünme. Ya hayalleri gerçek olursa?”

Tırnaklarımı yememe ramak kala kocaman bir bardak suyu kafama dikip sakinleşmeye çalıştım. Kerem gittiğinden beri düşüncelerim beynimi çorbaya çevirmek için üstün bir çaba harcıyordu. Aniden ortaya atmaya karar verdiği planı yüzünden birkaç gün huzurlu geçen hayatım tekrar eski hâline dönmüştü.

Yaşadığım her güzel an için bedel ödemek zorunda mıydım gerçekten?

Gerçi benim için işler her zaman böyle olmuştu. Tam artık hayatımın yoluna gireceğini düşündüğüm an, karşıma daha da büyük bir engel çıkarak bana hemen rahatlamamam gerektiğini hatırlatırdı. Artık mutlu olmaya korkar hâle gelmiştim çünkü mutlaka acısı çıkıyordu.

Öte yandan, söz konusu Araf’ın kariyeriydi. Bir yanım planın tutmayacağını söylüyordu ama diğer yanım küçük de olsa başarılı olma ihtimalimizi hatırlatıyordu. Artılarını ve eksilerini saatlerce düşünmüştüm. Hatta geçen saatleri bile yeni fark edecek kadar kendimi kaptırmıştım.

Plan başarılı olursa ne olacağını tam kestiremiyordum ama eğer başarısız olursa... Öncelikle yüzde iki yüz ihtimalle Araf

beni hayatından çıkarırdı. Kerem'e de çok kızacağını tahmin ediyordum ancak onu benden daha uzun süredir tanıyordum, onun paçasını kurtarmak için bir şansı vardı. Tabii, Kerem de kariyerini tehlikeye atabilirdi. Kısacası hayatlarımız tepetaklak olurdu.

Peki bu durumda ne yapacaktım? Lanet olsun ki Kerem'in içime düşürdüğü kurt yüzünden artık kayıtsız kalamazdım. Bazen sadece kendini düşünen ve onu tehlikeye sokacak her türlü şeyi görmezden gelen biri olmayı çok istiyordum. Maalesef, elimizdeki malzeme buydu.

Telefonuma gelen mesaj sayesinde anksiyete seviyem iki kat daha arttı.

A. A. Akıner: *Merak etmeye başlıyorum. Cevap verir misin artık?*

Kendimi berbat biri gibi hissediyordum. Araf'ın tüm gün bana attığı mesajlara cevap vermemiş, aradığında da açmamıştım. Bunun sebebi, daha şimdiden böyle bir şey hakkında konuştuğum için kendimi suçlu hissediyor olmamdı. Onunla iletişime geçmeden önce bir karar vermem gerektiğini düşünmüştüm. Şu belirsizliği çözersem her şey çok daha kolay olacaktı.

Ben: *İyiym. Biraz karnum ağrıyordu, tüm gün uyudum.*

Bravo sana, Melodi! Artık yalan söylemeye de başlamıştım.

A. A. Akıner: *Beni çok korkuttun. Evinin önündeyim. Kendini daha iyi hissediyorsan sana tatlı ısmarlayabilirim.*

Camdan bakmak için koltuktan fırlarken, içimde artık alıştığım o heyecan yeniden belirdi. En azından suçluluk duygusu dışında bir şeyler hissedebiliyor olmak beni rahatlatmıştı. Perdeyi araladığımda, Araf arabasına yaslanmış yukarı bakıyordu. Gözlüğü sayesinde göz göze gelemesek de direkt bana bak-

uğunu hissettim. Tüm tüylerim ürperirken ensem karıncalandı. Üzerinde siyah kot pantolon ve 'Beşiktaş' baskılı siyah bir tişört vardı.

Tüm kafa karışıklığıma rağmen onu görmek yelkenlerimi suya indirmem için yeterliydi. Teklifini nasıl reddedebilirdim ki? Aramızda onlarca metre varken bile beni sanki sihirli bir etki altına alıyordu. Hem... belki de ağzını arayabilirdim. Böylelikle Kerem'in teklifi için kararım iyice netleşirdi.

Ben: *On beş dakikaya iniyorum.*

Mesajma cevap yazdıktan hemen sonra koşarak odama gittim çünkü kafamdaki dağınık topuzun dizginlenmesi gerekiyordu.

Kızıl saçlarımı tekrar, daha düzgün bir şekilde topladım ve mor göz altlarımı kapattım. Fazla stresin cilde olan tüm kötü etkilerini görebiliyordum. Dolabımı açtığımda karşıma ilk çıkan şey, ne zamandan beri orada olduğunu hatırlayamadığım lacivert, dar bir elbiseydi. Bir an için gözüme hoş görüldüğünden üzerime geçirdim. Dizimin neredeyse iki karış üzerinde olduğu için muhtemelen günün geri kalanında rahat hareket edemeyecek, bunun için kendime kızacaktım. Komodinin üzerinde duran küçük, beyaz çantamı da kaptım ve odadan çıkmadan önce Kara Kartal'a bir bakış attım.

"Bana şans dile. Ve biraz da akıl çünkü bende yok..."

Annem, çok akıllı diye sürekli övündüğü kızının son hâlini fark etse ne yapardı acaba? Müthiş bir hayal kırıklığı... Zaten geçen günkü kahvaltıdan sonra benimle ufak bir konuşma yapmıştı. Kötü bir şey söylememişti ama Araf'ın -şimdilik- eski bir futbolcu olduğunu duyduğunda biraz gerildiğini fark etmiştim. Tamamen zararsız olduğundan emin olana kadar bana birkaç soru sormuştu.

Beni kırmamaya dikkat ederek konuşmuştu fakat yine de huzursuz hissetmiştim. Bana gizliden gizliye her ihtimale karşı dikkatli olmam ve derslerimi aksatmamaya özen göstermem gerektiği mesajını vermişti. Bu da üzerimde çok daha büyük bir baskı yaratıyordu. Son yılım olduğu için zaten okul dönemimin kalanı cehennem gibi geçecekti. Yazmam gereken bir tez olması yetmiyormuş gibi annemin cümleleri de bende baskı oluşturuyordu. Derslerimi boşlayıp onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra koşar adımlarla apartmandan çıktım. Daha şimdiden eteğimi çekiştirmeye başlayan bana bir puan daha yazalım, lütfen...

Telefonum tekrar titrediğinde Araf'ın yanma varmışım. Elinde telefonu da olmadığına göre mesaj ondan değildi.

"Bana kırıldığını düşünmeye başlayacaktım. Telefonlarımı açmayınca..." Hâlbuki benim asıl amacım onu kırmamaktı. Her neyse, en azından birkaç dakikalığına düşüncelerimden uzaklaşmak istiyordum. "Seni çok güzel bir yere götüreceğim. Ben de ilk defa gidiyorum ama biraz internette araştırdım, herkes çok sevmiş."

Ne yapacağımı bilemediğimden sadece gülümsedim. Onun yerinde herhangi bir arkadaşım olsa sarılırdım fakat henüz ne olduğumuz kesin değildi ve temkinli davranmalıydım. Hakkımda yanlış şeyler düşünmesini istemiyordum. Beni yolcu koltuğuna yönlendirip kapımı açtığı anda oturdum, onun da arabanın etrafından dolaşıp yerini almasını izledim. Gözlüklerini çıkarıp dikkatle yola baktı.

Araba hareket ettiğinde telefonum bir kez daha titredi. Israrcı kişinin kim olduğuna bakmak için telefonumu çantamdan çıkarttım.

“Sana bir hediyem var,” diyen Araf’ın gözleri heyecanla parlıyordu. “Umarım beğenirsin.”

“Beğeneceğimi biliyorsun.” Tabii ki beğenirdim. Bana sakız bile alsa hoşuma giderdi. Benim için önemli olan şey hiçbir zaman hediyein büyüklüğü değildi. Önemli olan hatırlanmak ve önemsenmektir. Beni önemseydiği için midemde uçuşan kelebeklere engel olamadım.

Bir mesaj daha geldiğinde bakışlarımı tekrar telefonuma çevirdim. Kimdi bu? Önemli bir mazereti olsa iyi olurdu!

Kerem: *Düşündün mü?*

Zaman bizim için çok değerli.

Planı daha detaylı hâle getirmeliyiz.

Sonunda numaramı alan Kerem’den gelen mesajları okurken dudaklarımı ısırdım. Bana düşünmem için sadece birkaç saat vermişti. Benim kafamı toplamam bile üç günümü alıyordu ama zaman konusunda haklıydı, belirsizlik muhtemelen onu da sinir ediyordu.

Ben: *Hâlâ düşünüyorum.*

Kerem: *Sen karar verene kadar saçlarıma aklar düşecek!*

Tüm sorumluluğu ben alacağım. Ayrıca sen onu yerin dibine de soksan sana kızmaz!

Bu çocuğun hayata pozitif bakmasına hayrandım. Keşke her şeyi onun yarısı kadar iyiye yorabilseydim .

Ben: *Akşama kadar düşüneceğim, sonra sana yazarım.*

Kerem: *Saat ver.*

Ah, Kerem!

Ben: *Sekizde.*

Telefonu çantamın içine resmen fırlattığımda Araf’ın bakışları bana kaydı. Çok şüphe çekiyordum. Hem de daha ortada hiçbir şey yokken. Yine de yol boyunca bana soru sormadı.

Zaten gideceğimiz yer çok da uzak olmadığından yarım saat sonra rotamıza varmıştık. Araba iki katlı bir binanın önünde durdu. Vale olmadığına bakılırsa, en azından beni diken üstüne bırakacak kadar lüks bir yer değildi.

Araf, arabasını park ettikten sonra arka koltuktan siyah bir poşet aldı. İkimiz de arabadan indik ve taş binadan içeri girdik. İçeri girdiğimiz anda tüm atmosfer değişmişti. O kadar farklı bir havası vardı ki herkes gerçek hayatın tüm telaşı dışarıda kalmış gibi huzurlu görünüyordu. Sadece iki masa doluydu. Tahta zeminde geleneksel kırmızı renkli, desenli bir halı vardı. Yine tahta olan masa ve sandalyeler maviye boyanmıştı. Tam karşıdaki mutfağı görebiliyordum. Mutfakla kafeyi ayıran küçük tezgâhın üzerinde, içi ev yapımı kurabiyelerle dolu cam fanuslar vardı. Ortadaki elmalı kurabiyeleri görünce ağzım sulandı.

Araf, yukarı çıkan tahta merdivenleri işaret etti. Merdivenlerin hemen yanında yine aynı renk, eski bir kitaplık duruyordu. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Kitaplara gömülüp, hayatım düzelene kadar orada kalmak istiyordum.

“Yukarı çıkalım mı?”

Her ne kadar kitapları incelemek istesem de onu onayladım ve yukarı çıkarken takip ettim. Üst katın dekorasyonu da aynıydı. Burada ufak tahta bir pencereye takılmış sevimli, mavi perdeler vardı. Araf, yeni fark ettiğim kapıdan çıkarken peşinden gitmeye devam ettim. Üst katın bir kısmı da teras gibiydi. Üstümüzden uçan birkaç martı cıyakladığında temiz havayı içime çektim. Karşımızda kalan denizi görebiliyor, kokusunu alabiliyordum.

Burada da sadece bir masa doluydu. Sanırım hafta içi olduğundan sessizdi. Köşedeki masalardan birine yerleştik ve gelen garsona siparişlerimizi verdik.

“Buraya bayıldım,” dedim hâlâ etrafı incelerken. Buranın büyüüne kapılsam da bir yandan Araf’ın ağzını nasıl arayacağımı düşünüyordum. Durup dururken ona, ‘Futbola dönmek ister misin?’ diye soramazdım ki.

“O zaman daha sık geliriz. Canın sıkkın olduğunda da getirebilirim. Yeter ki uzaklaşmak yerine benimle iletişim kurmayı seç.”

Başımı mahcup bir şekilde eğdim. Yanaklarımın çoktan kızardığına emindim. Birinin karşılık beklemeden beni düşünmesine alışık değildim. Alışacağımı da sanmıyordum. Yine de onun yanımda olmaya çalışması iyi hissettiriyordu. Konunun onun ilgili olduğundan habersiz olsa da durum buydu.

“Teşekkür ederim.” Sesim oldukça samimiydi. “Buraya gelmek bana gerçekten iyi geldi.”

Siparişlerimiz geldiğinde tatlılar ve çay eşliğinde sohbet ettik. Basit şeylerden konuşuyorduk. Benim okulum, onun antrenmanı...

Dürüst olmak gerekirse bu atmosferi bozmayı hiç istemiyordum. Şeytan sol kulağıma sürekli kendimi düşünmemle ilgili şeyler fısıldıyordu. Sağ kulağıma fısıldayan bir melek olmadığı için her an ona uyabilirdim. Ancak sanırım melek kulağım yerine vicdanıma fısıldamayı tercih ediyordu çünkü vicdanım, bana sürekli ileride pişman olma ihtimalimi söyleyip duruyordu.

Sadece biraz huzur istiyordum. Biraz da sessizlik. Muhtemelen yakın zamanda bunları elde etmem mümkün değildi.

Her şey bittiğinde sessiz bir köye yerleşecektim ama önce şu konuyu halletmem gerekiyordu.

Araf’a baktım. Batmak üzere olan güneşin son ışıkları tam yüzüne vuruyor, gözlerinin renginin yeşile dönmesine neden

oluyordu. Çayından bir yudum alırken bile gözümce fazla karizmatik görünmesi normal miydi?

Artık onu izlemeyi kesmeliydim, yoksa hastalıklı bir takipçi olduğumu falan düşünecekti. Bakışlarımı başka bir noktaya çevirdim. Ben de önümdeki çaydan bir yudum aldım ve az sonra açacağım konu için tüm cesaretimi topladım. Tam ağzımı açıp bir şeyler söyleyecektim ki benden önce davranarak yandaki sandalyede duran poşeti bana uzattı.

Zaten geldiğimizden beri gözüm sürekli poşete kayıyordu. İçinde ne olduğunu merak ediyordum. Poşeti alırken kendimi doğum günü hediyesi alan küçük bir kız çocuğu gibi hissettim.

“Uzun süredir bunun hayalini kuruyordum.” Bir an için ellerini nereye koyacağını bilemedi. “Umarım sen de seversin.”

Poşetten çıkan hediye paketini aceleyle açtım. Bu kadar hevesle alması beni daha da meraklandırmıştı. Paketin içinden çıkan kumaşın ne olduğunu anlayabilmek için yukarı kaldırdım. Siyah-beyaz çubuklu bir Beşiktaş formasıydı. Bu kez benim bedenimde alınmıştı. Bana özel alınmış ilk formaydı bu... Arkadaşlarım sürekli babalarının onlara forma aldığını anlatırlardı. Bazen buna özenirdim. Babalarının almasına mı, yoksa formaya mı bilemiyordum. Özellikle ilkokulda bu tarz şeylere hep imrendiğimi hatırlıyordum. İlk anılarının babalarıyla olması o zamanlar güzel bir düşünce gibi geliyordu.

Formanın arkasını çevirdiğimde adımın yazdığını gördüm.

03 Melodi

“Teşekkür ederim!” Yerimden fırlayıp ona sarılmayı ben de beklemiyordum ama bu benim için çok özel bir hediye idi. Hem onun tarafından alınmıştı hem de ilk formam sayılırdı. Araf'ınki zor bir anda verildiği için onu saymıyordum. Ayrıca üzerinde adım yazıyordu.

“Üzerinde adım yazıyor,” derken halı sahada maç yapmaya giden bir erkek çocuğu kadar coşkuluydum. “Çok beğendim!”

“Beğenmene çok sevindim,” dediğinde içimden gelen Araf’ın yanağına bir öpücük kondurma isteğimi bastıramadım. Benim neyim vardı böyle? Yanağına kocaman ve sulu bir öpücük kondurduktan hemen sonra ne yaptığımı fark edip kızaran yüzümle geri çekildim ve yerime oturdum. Araf’ın da bunu beklemediğini tahmin edebiliyordum çünkü yüzünde ufak bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Şaşkınlığı birkaç saniye içinde yerini kocaman bir sırıtışa bıraktığında dudaklarını birbirine bastırdı. Ne yapacağını bilemediğinde çok tatlı görünüyordu. Bunu düşündüğüm için daha fazla kızardım.

“Diğeri de bende. On dokuz numara.” Devamını sessiz söylediği için duymamış gibi yapmaya karar verdim. “Keşke daha önce alsaydım.”

Yüzündeki nihayet serbest kalan kocaman gülümsemeye aynı şekilde karşılık verirken az önce onu öpmemiş gibi davranmaya ve başka bir şeye odaklanmaya karar verdim. Yoksa buradan ambulansla falan çıkardım. Formamı tekrar incelerken neden diğer formalarındaki numarasını yazdırmadığını düşündüm. O an beynim iki numarayı da birleştirdi. Bunu daha önce görmüştüm! Son günlerde Beşiktaş ile ilgili şeyler o kadar dikkatimi çekiyordu ki sosyal medyada gördüğüm o fotoğrafı unutmamıştım. Tüm çiftler formalarına bu numaraları yazdırıyordu.

1903

Beşiktaş Jimnastik Kulübü’nün kuruluş tarihiydi.

Peki... bu bizi çift mi yapıyordu?

Çıglık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sakin ve olgun davranmalıydım. Tabii midemden kalkan kafileyi görmezden gelmeyi başarabilirsem...

“Benim için en değerli şeyi, en değerli kişiyle paylaşmak istedim.”

Kalbim erimek üzereydi. Hatta sadece kalbim değil, ben de her an eriyerek atmosfere karışabiliyordum. İçimde bir şeyler hareketlendi. Midemdeki kafein gittikçe kalabalıklaşıyordu. Bana değer veriyordu ve bunu dile getirmekten çekinmiyordu. Sanki günlük rutiniymiş gibi rahatça bahsediyordu. Gözlerindeki bakış giderek yoğunlaşırken verebildiğim tek tepki tüm yüzümün pancar gibi olmasıydı.

“Bir şey soracağım.” Kelimeler aniden ağzımdan çıktı. Sormanın tam zamanıydı. “Oynamaya geri dönmek ister miydin? Yani... bu formayı maçta giyebilmek için hâlâ bir şansın olabilir.”

Aniden kaşları çatıldı. İşleri batırmıştım. Bu anı bozduğum için kendime kızdım. Neden ben de normal insanlar gibi olamıyordum? Sadece birkaç romantik şey söyleyip günü böyle bitirmek neden bu kadar zordu? Eğer onu kendimden soğutmak istiyorsam kesinlikle doğru yoldaydım.

“Sana dürüstçe cevap vereceğim ama bir daha bu konuyu açmayacaksın.”

Başımı salladım.

“Özür dilerim, tadını kaç...”

Sözümü kesti.

“Özür dilememen gerektiğini söylemiştim. Sen benim tadımı kaçırmazsın.” Dudağımı ısırdım. Yaşına ve sahip olduğu olanaklara göre fazla olgun davranıyordu. “Bunu çok düşündüm. Her gece de düşünüyorum ve içimde tuttukça kalbime ağırlık yapıyor. Seninle paylaşmak bana da iyi gelecek. Eğer... sadece Beşiktaş’ta oynayacaksam dönmek isterdim. Beşiktaş olmayacaksa hiçbirisi olmasın.”

Sesindeki hevesi saklamaya çalışıyordu. Hayali olan takımda oynarsa nasıl hissedeceğini düşündüm. Hayatında hiç olmadığı kadar mutlu olacaktı. Ben onu asla o kadar mutlu edemezdim belki ama en azından hayaline ulaşması için elimden geleni yapabiliirdim.

Gözlerindeki bu bakışı biliyordum. Kendisi de istiyordu ama boşuna ümitlenmemek için duygularını bastırıyordu. Muhtemelen bu işin altından kalkabileceğimizi düşünmek bile çılgınlıktı. Özellikle de benim açımdan böyleydi. Sadece basit ve kimseyi tanımayan bir üniversite öğrencisiydim.

Ancak yardımcı olabilme ihtimalimin gerçekten olup olmadığını düşünmeden de edemiyordum. Ya bir şeyler yapabileceksem ve korktuğum için bu fırsatı tepsem?

Evet, sonunun benim için iyi olmayacağı kesindi ama belki de gerçekten risk almaya değerdı... Telefonumu çıkarıp belki de hayatımın en pişmanlık verici mesajını attım.

Ben: *Tamam, Velet. Ben varım.*

17. Bölüm

Neyin içine girdiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu da yetmezmiş gibi alevden çığımıza bir kişiyi daha eklemiş ve hayatımızı ateşe vermeyi biraz daha kolaylaştırmıştım. Başka seçeneğim yoktu. Eğer ki Kerem'in teklifini kabul ettiysem bana düşen sorumluluğu da almak zorundaydım. Her şeyi onun üzerine atıp kendi köşeme çekilemezdim. Geri dönülemez sonuçları olsa bile...

Dolayısıyla bu küçük grubumuza Elçin'i de dahil etmek durumunda kalmıştım. Dışarıdan zararsız biri gibi duruyor olabilirdi ama çok fazla tanıdığı vardı. Özellikle de abisinin. Haberleri yayma kısmını Elçin -yani abisi- üstlenecekti. Böylece olası bir aksilikte Kerem'in kariyeri de zarar görmeyecekti.

Ayrıca evet, okları direkt olarak üstüne çeken kişi ben olacaktım... Kendimi feda etmek konusunda uzun uzun düşünmüştüm. Hem de tahmin edemeyeceğiniz kadar uzun düşünmüştüm ama söz konusu sevdiklerimse -ki zaten birkaç kişiydiler- elimden geleni yapmak zorundaydım. Eğer Araf,

sonunda hayaline kavuşacaksa beni bir hain olarak görebilirdi. Doğrusu, hakkımda böyle düşünme ihtimali bile canımı acıtıyordu. Tabii kendimizi ele vermezsek böyle sorunlarımız olmayacaktı.

Bu işi gizli tutabilmeyi umuyordum.

“Ne yapıyorsun sen?”

Elçin, yüzünde suçlu bir ifadeyle az önce karşısındaki çocuğun omzuna dokunduğu işaret parmağını çekti. Kerem, gözlerini kocaman açıp arkadaşına inanmadığını belli eden bakışlar attı. Elçin’in karşısında kanlı canlı duruyordu ve zavallı kız muhtemelen kendi içinde ufak bir kriz geçiriyordu. Kerem’in üzerinde beyaz, bol bir tişört ve gri şort olmasına rağmen fiziği Elçin’e göz banyosu sunuyordu.

“Gerçek misin diye kontrol ediyordum.”

Elçin, muhteşem savunmasından sonra omuzlarını silketti. Üzerinde normalin aksine çok daha tatlı bir kombin vardı. Pembe, kareli ve kalın askıları olan bir elbise giymişti. Koyu renk saçlarını da tam tepeden at kuyruğu yapmış, mavi gözlerini aynı tonlarda makyajıyla öne çıkartmıştı. Birden yaptığı bu stil değişikliğinin nedenini merak etsem de sormak için doğru zaman değildi.

Yine tuhaf bakışlarla karşılaşan Elçin, Kerem’e sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

“Hayır.” Kerem gözlerini devirdi. “Biraz odaklanır mısın? Gizli görevdeyiz!”

Ne gizli görev ama! Kerem yüzünde cerrahi bir maske, gözlük ve şapkaıyla oturmasın diye yine buluşma yeri olarak bizim evi seçmiştik. Annem evde olduğu için üçümüz benim hap kadar odama tıkılıp kalmıştık. Zaman ilerledikçe oksijen seviyesi de azalıyordu. Ayrıca anneme ders çalışacağımızı söylediğim

için ikisinin de eline birer kitap tutuşturmuştum. Ben genelde ders çalıştığımdan annemin ikna olması zor olmamıştı. Fakat şu an elindeki kitabı ters tutan Kerem'i görse aynı şeyi düşüneceğini sanmıyordum.

"Bütün hayranlarına böyle mi davranıyorsun sen?"

"Şu an hayran kategorisinde değil, ortağım kategorisindesin yalnız."

Oflayıp Kerem'in elindeki kitabı doğru yöne çevirdim. Artık didişmeyi bırakıp konumuza odaklanmaları gerekiyordu. Yoksa burada havasızlıktan fenalık geçirecektik. Camı açmıştım ama pek işe yaramıyordu.

"Yeter! Şu planı baştan yapalım. Boşuna vakit kaybediyoruz."

Kerem sanki yıllardır bunu bekliyormuş gibi atıldı.

"İlk adım çok basit. Önce onun futbola geri dönmeye hazırlandığına dair bir söylenti başlatacağız." Harika, arkasından iş çevirmeye başlıyorduk. Düşündükçe gerginlikten kusacak gibi oluyordum. Elçin'e döndü. "En kısa sürede, bununla ilgili haber yapılması lazım. Yapabileceğinden emin misin?"

Bu dünyada asla yapılmaması gereken hatalı hareketlerden birini yapıyordu. Elçin'e meydan okuyordu. Elçin'in az önceki hayranlık dolu bakışları kayboldu. Arkadaşımla gözlerindeki aniden beliren öfke, her an bir ok gibi fırlayıp Kerem'i vura bilirdi.

"Keşke seni sadece ekrandan görmeye devam etsaydım." Yüzüne öldürücü bir gülümseme yerleştirdi. "Yakından çok sinir bozucuymuşsun."

Kerem tam konuşacaktı ki Elçin lafı ağzına tıkadı. Açıkçası Elçin'in onu tersleyeceğini düşünmemiştim çünkü bu olaydan bahsettiğimden beri heyecandan gözleri parlıyordu. Ayrıca onu

şu an haklı buluyordum, ne de olsa Kerem fazla patavatsız davranarak ikimizin de canını sıkıyordu.

“Sosyal medyada bir saat içinde yayılır, haber siteleri için de bir güne ihtiyacım var.” Çantasından telefonunu çıkarttı. “Birkaç yere mesaj atacağım.”

Elçin tüm dikkatini telefonuna verdiğinde ben de bakışlarımınla malum kişiyi azarladım. Yaptığım saçma sapan işaretleri anlamış olacaktı ki Kerem de bana aynı şekilde karşılık verdi. Eğer kardeşim olsaydı kafasına sert bir cismi çoktan yemişti.

Elçin mesajını attıktan sonra yeni düşmanına üstünlük belirten bir gülümseme yolladı. Muhtemelen her kime mesaj attıysa olumlu bir cevap almıştı. Peki neden bu beni mutlu etmiyordu? Nasıl edebilirdi ki?

Durup dururken çıkan bu dedikoduları Araf gördüğünde verebileceği tepkiler, birer birer gözümün önünden geçti. Eğer çok büyük bir tepki verirse telaştan elim ayağıma dolanır, kendimi ele verirdim. Hatta bu kez kesin panik atak geçirmekle kalmaz, tahtalı köyü hepten boylardım.

Elçin bize bu dedikodunun yirmi dakika sonra sosyal medyadaki haber sayfalarında paylaşılacağını söyledi. Kerem de onu hiç ciddiye almayıp bundan sonraki planın nasıl işleyeceğini anlatmaya başlamıştı. Bense hiçbir şey duyamıyordum. Duyabildiğim tek şey, kafamdaki düşüncelerdi ve hepsi bana aptallık ettiğimi söylüyordu. Yol yakınken vazgeçmeliydim ama ikisini bu işe çoktan bulaştırmışken onları yüzüstü bırakamazdım.

Beni asıl korkutan şey, Araf’ı hayal kırıklığına uğratmaktı. Ya bu yaptığımız şey onu ümitlendirirse ve sonuçları istediği gibi olmazsa? Zaten bir kez hayalleri elinden alınmıştı, aynıını yapan bu kez ben olmak istemiyordum.

Sonraki yarım saat benim bembeyaz suratımla düşüncelerimin içinde kaybolmam ve onların da hararetli konuşmalarıyla geçti. Söylediklerine dair en ufak bir fikrim yoktu. Beynimin içinde uçuşan sonsuz olasılıkları savuşturmaya çalışırken, odamın kapısının açıldığını bile annem içeri girdiğinde fark etmiştim.

Elinde tuttuğu kocaman tepsiyi göstererek gülümsediğinde biraz olsun bulunduğum ana dönebilmiştim. *Hiçbir şey olmayacak*, dedim kendimi sakinleştirmek için. *Sorun çıkmayacak. Hem alt tarafı ufak bir dedikodu, ne kadar yayılabilir ki?*

“Size kek ve limonata getirdim. Beyniniz daha çok çalışır.”

Beynimin daha çok çalışması şu an istediğim en son şeydi çünkü çalıştıkça daha fazla soru ve felaket senaryosu üretiyordu. Annem üstünde dumanı tüten keklerle soğuk limonataların olduğu tepsiyi yatağımın tam ortasına bıraktığında Kerem yutkundu.

“Selma teyze, sen harika bir insansın.” Tabağın birine saldırdı fakat keke dokunur dokunmaz elini aynı hızda geri çekmek zorunda kaldı. “Ah, yandım! Yanık ilacınız var mı?”

Annem ufak bir kahkaha attı. Kerem’i sevdiği belli oluyordu. Çocukta resmen şeytan tüyü vardı. Tanışıp da kendini sevdiremediği -Elçin dışında- kimse olduğunu sanmıyordum.

“Abartma.” Kerem parmaklarına üflerken Elçin ona gözlemini devirdi. “Ana kuzusu.”

“Çok komik bir çocuk bu,” diyen annem odadan çıkmadan hemen önce bize el salladı. “Ben işe gidiyorum, çocuklar. Yine gelin, olur mu?”

Kekler için teşekkür ettiğime dair bir şeyler mırıldandıktan sonra annem odadan çıktı. Sanki o gider gitmez odayı tekrar gergin bir hava kaplamıştı. Telefonumu elime alıp sosyal medya hesaplarımı yokladım. Henüz bir şey yoktu. Belki de kimse senin takip etmediği bir sayfaydı ve haber kaybolup giderdi.

“Elim hâlâ acıyor! Yanık kreminiz yok mu?”

Elinde kızarıklık bile yoktu. Ayrıca evde yanık kremi de yoktu. En son ne zaman bir yerlerimizi yakığımızı hatırlamıyordum. Arada elimi tencereye değdiriyordum ama çok ciddi olmadığından onu yanık kategorisine almıyordum bile.

“Hayır, ya...”

Cümlem, Elçin’in tiz sesi tarafından kesildi. Çığlığa çok yakın bir tonda bu. Heyecanla yatağın ucundan fırladı ve ne ara aldığı bilmediğim telefonunu elinden fırlattı.

“Haberı paylaşmışlar! Hepinize yolluyorum.”

Daha ben kontrol edeli bir dakika bile olmamıştı hâlbuki... Elçin’in sosyal medyadan yolladığı gönderiye bakarken dudaklarımı ısırdım. Hiçbir yazıyı okurken aynı anda hem heyecanlı hem de korkmuş hissetmemiştim. Bir yanımda düşük ihtimal de olsa iyi sonuç verebileceğini söylüyordu. Diğer yanımda ise ortada hiçbir şey yokken boş yere umutlanmamamı. Eğer şimdi çok büyük hayaller kurarsam, sonuç istediğim gibi olmadığında aynı seviyede hayal kırıklığım olurdu.

Bunu daha önce de yaşamıştım. Geniş hayal dünyamın kurbanını olmamalıydım.

“Kartalın Kalbinde Operasyonu başladı!” diyen Kerem de Elçin’in heyecanına ortak oldu.

Gönderideki yazıyı okumadan hemen önce yüzüme gönülsüz bir gülümseme yerleştirdim. Umarım bu yaptığımız o kartalın kalbinde koca bir delik açmazdı.

TATİL BİTTİ AKİNER, YUVAYA DÖNME ZAMANI!

Adı en son Beşiktaş ile anıldıktan sonra aniden ortadan kaybolan ve 2 yılı aşkın süredir hiçbir takımla anlaşmayan forvet, geri dönmeye hazırlanıyor.

Araf Altuğ Akıner; sahalarda fırtına gibi esmiş, yakışıklılığı ve yeteneğiyle sadece futbol severlerin değil, genç kızların da ilgisini çekmişti.

Akiner'in fit vücudu ve spor yaparken paylaştığı fotoğraflar, çok yakında gelecek bir transferin habercisi mi? Birkaç takımla görüşme yaptığı dedikoduları hızla yayılırken, herkes hangi takımla anlaşacağını merakla bekliyor.

Nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. Amatör planımızın ilk adımında bu kadar ses getireceğini bilseydim kesinlikle yapmazdım. Saatler içinde her yere yayılmıştı. Sanırım şu kelebek etkisi denilen şey gerçektir. Bizim sebep olduğumuz ufak bir kanat çırpışı, Araf'ın hayatında kasırgaya neden olmak üzereydi.

Bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Haberini görür görmez beni aramıştı. Sesinde en ufak bir memnuniyet belirtisi bile yoktu. Beşiktaş'ta oynamak istediğini söylediğinde geri dönme fikrine sıcak baktığını sanmıştım ama öyle değildi. Hayali olan takımda oynayarak başlayamayacağını düşünüyordu ve bu yüzden geri dönmek istemiyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Nefes almayı bile hatırlamıyordum.

En azından onu sakinleştirmeliydim. Kırılmasını istemiyordum ama buna sebep olmuşum. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Belki de aslında geri dönmek istediğini kabul etmesini sağlamalıydim. İstediklerini biliyordum, bahsederken bile gözleri parlıyordu. Ayrıca yetenekliydi, bunun farkındaydı. Kaybolup gidemezdi.

Derin bir nefes aldım ve Kerem ile Elçin'in olduğu gruba göndermek için mesaj yazdım. Gittiklerinden beri ev o kadar sessizdi ki düşüncelerimin ayak seslerini bile duyabiliyordum.

Ben: *Ne yapacağımı bilemiyorum. Pek hoşuna gitmedi.*

Cevap gelmesi uzun sürmedi.

Kerem: *Böyle olacağını biliyorduk zaten. Hoşuna gitmiyor değil, sadece inkâr ediyor.*

Bir süre eskisinden daha fazla göz önünde olacaktır. İmajını kötü etkileyecek hiçbir şey yapmamalı.

İyi de hareketlerini kontrol edemezdik ki!

Elçin: *Hayatım yüzde kaç tehlikede?*

Gözlerimi devirdim. Araf öyle biri değildi. İçimde ona karşı inanılmaz bir güven vardı. Ne olursa olsun, kimseyi incitmeyeceğini biliyordum. Uzun zaman sonra birine, özellikle de bir erkeğe güvenmek beni dehşete düşürse de sezgilerim doğru yolda olduğumu söylüyordu.

Ancak ben aptallık ederek ikimizi büyük bir belirsizliğin içine atmıştım. En başında güvenli alanımdan çıkmamalıydim. Buna değer olmasını umdum. Madem başa dönemiyordum, ilerlemekten başka çarem yoktu.

Kerem: *Komik değildi.*

Telefonu yatağımın üzerine fırlattım. Daha fazla düşünmek istemiyordum. Onun yerine sorunlarımı görmezden gelecek ve şu dandik hamburgerlerden alıp, Araf'ın da görmezden gelmesi için yanına gidecektim. En azından bu neşemizi biraz olsun yerine getirirdi.

Üzerimi değiştirmek için dolabımın kapağını açtığım sırada kapı çalarak evdeki sessizliği nihayet bozdu. Kapıyı açmaya giderken misafir gelmediğini umuyordum. Gerçi bizim eve pek misafir gelmezdi. Annemin akrabalarının çoğu hayatta değildi. Sadece kuzenleri vardı ama onlarla da yakın olmadığımızdan geleceklerini sanmıyordum. Zaten hepsi kasıntının tekiydi. Sürekli anneme yaptığı yanlış evliliğin bedelini ödediğini söyleyip duruyorlardı. Sanırım bedel ben oluyordum.

Kapıyı açarken annemin tuhaf kuzenlerini düşündüğümünden yüzüm oldukça asıktı. Sanki hayatımda diğer her şey yolundaymış gibi...

“Hakkında yalan haber çıktığı için dertleşmeye ihtiyacı olan erkek arkadaşın için zamanın var mı?” diyen Araf’ı gördüğümde, birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Elini kaldırıp tuttuğu beyaz poşeti gösterdi. Bense kelimeleri sindirmekle meşguldüm. “Hamburger de getirdim.”

Birden erkek arkadaşım olduğunu söylemesini beklemiyordum. Tamam, sadece arkadaş değildik. O kısmı çoktan geçmiştik ama resmi olarak bunu duymak bana kendimi garip hissettirdi. Aklımdaki her şey aniden silinirken yüzüme aptal bir gülümseme yerleşmesine engel olamadım. Âşık olduğu ünlünün duvardaki posterine bakan ergenler gibi göründüğüme emindim.

Girmesi için kapıyı sonuna kadar açarken heyecandan ellerim titriyordu. Hep böyle mi olacaktı? O bana bir şeyler söylediğinde ben panik atak geçirecek ya da hastanelik mi olacaktım?

Bazen her şeyin beni bulmasından nefret ediyordum.

Araf içeri girerken kapıyı kapattım ve onu takip ettim. Bir yandan da yüzündeki ifadeleri okumaya çalışıyordum. Bir saat önceki hâlimden eser yok gibi görünüyordu, daha sakin ve neşeliydi. Dürüst olmak gerekirse içim rahatlamıştı.

“Şu talaş gibi olan hamburgerlerden aldım.”

Hamburgerleri sehpanın üzerine bıraktı. Aynı şeyleri düşündüğümüze inanamıyordum. Annem, bazen insanlarla aramızda gerçekten güçlü bir bağ olduğunda hislerimizi bu şekilde onlara aktarabildiğimizi söylerdi. İnsanların arasındaki hislerin çok güçlü ve önemli olduğuna inanıyordu. Bu yüzden bana arada ruh eşimi bulmamla ilgili mistik şeyler anlatıyordu.

“Ben de bu hamburgerlerden alıp yanına gelmeyi düşünüyordum.”

Nihayet konuşabildiğimde tam karşısında duruyordum. Her şey benim için çok yeniydi. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Tamam, daha önce flört ettiğim kişiler olmuştu ama o kadar kısa sürmüştü ki hiçbir deneyim kazanamamıştım. Çoğunluğu birkaç mesajlaşmadan sonra beni engellemişti. İçime kapanık ve kitaplarda yaşayan biri olmamın bir başka sebebi de buydu. Gerçek hayattaki erkekler çekilmiyordu. Araf’ı bu kategorinin dışında tutuyordum, tabii.

“Kalp kalbe karşıymış.”

Bir cümle daha klimalı odadan çıkarken vuran sıcak hava gibi yüzüme çarptığında kalp atışlarım hızlandı. *Lütfen bayılma, Melodi.*

O koltuğa otururken ben de yanına yerleştim. Bir şeyler söylemek ve tepki vermek zorundaydım. Yoksa onu istemediğimi falan düşünecekti. İyi de ne söyleyecektim? Kitaplarda böyle olmuyordu. Nefes almalı ve sakinleşmeliydim. Belki de her şeyi akışına bırakırsam tüm sorun çözülecekti.

Sonraki yarım saat hamburgerleri yemek için çabalamamızla geçti. Bir yandan zorla köfteleri çiğnemeye çalışıyor, lokmaları ayran yardımıyla yutunca da havadan sudan sohbet ediyorduk. Araf ellerimin titrediğini fark etmiş olacaktı ki beni rahatlatmak için çocukken nasıl sünnet olmaktan kaçtığını bile anlatmıştı. Erkeklerin en utanç verici anıları, hep sünnet zamanlarına mı ait oluyordu gerçekten? Yine de işe yaramış, panik atağı savuşturmama yardımcı olmuştu.

“Hamburgerciyi unutmamışsın,” dediğimde nihayet her zamankinden daha sert olan hamburgerlerle verdiğimiz savaş bitmişti. Umarım zehirlenmezdik.

Bana büyüleyici bir gülümseme yolladı. Bazen, bu anların gerçekliğinden bile şüphe ediyordum. Karşımdaki bu adam sanki benim hayalimin bir ürünüymüş gibi geliyordu. Esmer tenine tezat oluşturan beyaz, keten gömleği ve siyah kumaş pantolonuyla bile çok basit ama çok güzel görünüyordu. Dövmelerin eskiden sadece insanların vücudunu kirlettiğini düşünürdüm ancak onda haddinden fazla olmasına rağmen, biraz bile rahatsız edici değildi. Onu tamamlayan bir parça gibiydi.

“Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım. Unutmam da...” Derin bir nefes alırken yüz ifadesi ciddileşti. Kendimi suçlu psikolojisine girmekten alıkoyamadım. Haberle ilgim olduğunu öğrenmiş olabilir miydi? “Ve sana bir şey sormak istiyorum. Anlatmak zorunda değilsin, sadece seni tanımak istiyorum. Hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Hatta eğer psikopat olduğumu düşünmeyeceksen başkalarıyla bir şeyler paylaştığını bilmek beni deli ediyor.”

Gözlerim kocaman açıldı. Başımı olumlu anlamda sallarken içimde yükselen büyük bir merak vardı.

“Annen, babanla ayrıldıklarını söyledi. Sen ondan hiç bahsetmedin.” Boğazını temizledi. “Yanlış anlama. Bana babandan bahsetmeni istemiyorum. Sadece bana yapamadığın ama yapmak istediğin şeyleri anlatmanı istiyorum. İçinde kalan ne varsa...”

Neden böyle bir şeyi bilmek istiyordu? Tahmin edilemez biriydi. Normal şartlarda neden babamla görüşmediğimi sorması gerekirdi. Ayrıldıklarında kaç yaşında olduğumu ya da babamla yaşamak isteyip istemediğimi... Tuhaf sorusunun amacını anlayamamıştım. Kaldı ki, bu sorunun cevabını ben bile bilmiyordum.

Hep babamı hiç görmemiş olmamın benim için daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Böylelikle onun yokluğunu hisset-

meyecektim. Öyleyse neden son zamanlarda tanımadığım birinin yokluğunu hissediyordum? Özellikle de bahsedilen şu baba-kız bağıyla ilgili bir şeyler gördüğümde. Bilemiyordum, nelerin içimde kaldığından emin değildim. Belki her şey belki de hiçbir şey...

“Neden bunları merak ediyorsun?”

Gözlerinde yine o bakış vardı. Adlandıramayacağım kadar yoğun ve beni eritmeye yetebilecek o bakış...

“Çünkü tüm kötü anılarını iyileriyle değiştirmek istiyorum.” Nefesim kesildi. O bana her böyle davrandığında hem tuhaf hem de ilk defa değerli hissediyordum. Çoğunlukla zamanımı kendimi plastik bir poşetmiş gibi hissederek geçir-miştim. İnsanların sadece çöp koymak için tuttuğu şu dandik poşetler gibi. “İçinde kalan ne varsa, birlikte gerçekleştirmek istiyorum.”

Gözlerim dolduğu için kendi kendimi azarladım. Bu kadar hassas olduğuma inanamıyordum. Ancak düşünce tarzı o kadar nahifti ki, kayıtsız kalmam imkânsızdı. Gözlerimdeki yaşların akması için tavana bakmayı tercih ettim. Ağlamak ve karşısında güçsüz biri gibi görünmek istemiyordum.

“Hâlâ beni düşündüğüne inanamıyorum.” Kendimi gerçekten bir hain gibi hissediyordum. “Bugünkü habere rağmen...”

Sözümü kesti.

“Kendimle ilgili sorunları sana asla yansıtmam. Haber yapıldı, birkaç güne unutulur. İlk başta sinirlendim tabii ki. Ama bunu sana yansıtacak değilim. Hem seni görmek bana her şeyi unutturuyor.”

İçimdeki ona sarılma isteğini bastırmadım. İstesem de bastıramazdım. Hakkındaki haberin sorumlusu olduğumu bilse muhtemelen bir daha suratıma bile bakmazdı. Fakat o nasıl beni düşünüyorsa ben de onun iyiliği için çabalamıştım. Çaba-

lamaya da devam edecektim. Benim için kendini ikinci plana atan birini asla göz ardı edemezdim. Bu saatten sonra gerekirse kendimi feda etmekten çekinmeyecektim.

Sanırım o mutlak son benim de başıma gelmişti. Annemin bahsettiği şu “üzülmeye değecek” kişiyle karşılaşmıştım. Bu aşk mıydı? Kitaplarda okuduğumdan çok daha korkutucu ama ilginç bir şekilde daha güzeldi. Kendimi hem iyi hem kötü hissetmeme neden oluyordu.

Araf’ın kolları da beni sıkıca sardığında, aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti. En azından bir süreliğine hiçbir sorunum yokmuş gibi davranabilirdim. Ben değilse bile o bunu hak ediyordu.

Ne kadar öyle kaldığımızı bilmiyordum ama geri çekildiğimde kendimi daha iyi hissediyordum.

“İyi ki varsın,” derken gülümsedim. Bunu tüm kalbimle söylüyordum.

“Asıl sen iyi ki varsın. Sen gelene kadar yerin dibindeydim. Bana yukarıda bir hayat olduğunu tekrar hatırlattın.”

Sanki o andan itibaren bir şeyler değişti. Aramızdaki bağ her neyse güçlendiğini hissetmiştim. Hayat daha katlanılabiliyordu. Normal şartlarda her şeyi tek başıma halledeceğimi düşünen ben, ilk defa birinin yanımda olmasına izin veriyordum. Benimki gibi bir gurura sahip olduğunuzda bu pek de kolay olmuyordu.

Sanki soluduğum oksijen bile değişmiş gibiydi.

Saatlerce sohbet ettik. İlk defa birinin bana karşı kullanacağını düşünmeden içimdekileri ona anlattım. Ona anlatırken aslında üzülmememe neden olan şeyleri ben de keşfediyordum. Sanki konuştukça kelimeler ağzımdan çıkmak için daha da istekli oluyordu.

Araf, çok fazla şeyin içimde kaldığını fark etmemi sağlamıştı. Beni okuldan almadığı için, benimle maça gitmediği için, beni lunaparka götürmediği için ya da onu hiç tanımadığım için babama kızgındım. Eğer birden ölüp giderse, onu hiç tanımadan ölmüş olacağı için kızgındım. Herkese olan güvenim onun sayesinde kırıldığı ve tek başıma olmak zorunda hissettiğim için de kızgındım. En kötüsü de yeni bir aile kurmuş ve çocuklarıyla mutlu yaşıyor olma ihtimali beni üzdüğü için kendime kızgındım.

Güntün sonunda, kendimi Araf'ın omzunda yatarken buldum. Elleri saçlarımın arasında dolanıyor, uykumun gelmesine neden oluyordu. Küçüklüğümde beri biri saçlarımla oynadığında hep uykum gelirdi.

“Duymak içini rahatlatır mı bilmiyorum ama seni üzmeyeceğimi bil. Senin kendini üzme de izin vermeyeceğim.”

Bir anlığına, bunun bedeli olacağını bilmeme rağmen ona inandım. Sanki duymaya ihtiyacım olan cümleleri, gerçekleşmesinden korktuğum şeyleri biliyordu.

18. Bölüm

Araf

Normal şartlarda, duygularını kontrol ederken zorlanmayan biriydim. Şartlar mı normal değildi, yoksa ben mi giderek anormalleşiyordum? İçimde yükselen kıskançlık her an damarlarımı delebilir ve vücut bulabilirdi. Kanlı canlı bir birey olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Söz konusu Melodi olduğunda, inanılmaz derecede sahiplenici davranıyordum. Bunun farkındaydım ve önüne geçmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Örneğin, iki gün önce bana Aras'tan nasıl imzalı forma alabileceğini sorduğu için Aras'ın kafasını kopartmak istiyordum. Onunla şahsi problemlerim yoktu. Sessiz, içine kapanık ve Kerem'le kıyaslandığında çok iyi bir çocuktü. Sanırım Kerem, bu yüzden onu sevmiyordu. İkisi zıt kutuplar gibiydi. Sadece huy değil, dış görünüş olarak da öyleydiler. Biri kumraldı, diğeri sarışın. Ayrıca Aras kızların beğenisini daha çok topladığı

için aralarında ikisinin de dile getirmediği bir rekabet vardı. Bilirsiniz, kadınlar gizemli erkekleri severlerdi. Her neyse, en azından Kerem daha kibardı.

Tekrar konumuza dönecek olursak... En zor kısmı, Melodi'nin yanında çok daha medeni biriymiş gibi davranmaktı. Onu kıskandığımı söylersem kaba biri olduğumu düşünüp benden uzaklaşacağından korkuyordum. Hayatım bu kadar sarpa sararken bir de onu kaybetmeye hazır değildim.

“Bu fırsatı değerlendir. Aptallık etme,” diyen Çevik, bana kendini hatırlattığında ona bıkkın bir bakış daha yolladım. Sabahattan beri aynı şeyi söylemekten bıkmamıştı. “Menajerin olarak artık bu duruma müdahale etmek zorundayım.”

Eski menajerim ve daimî arkadaşımdı. Ben onunla çalışmayı çoktan bırakmıştım. Futbolu bıraktıktan sonra biraz daha normal ve gözlerden uzak bir hayat yaşamak istemiştim. Ne yazık ki her şey planladığımız gibi gitmiyordu. Ben onu bıraksam da o beni bırakmayı şiddetle reddediyordu. Down Sendromlu bireylerden oluşan futbol takımını çalıştırmam için de o öncü olmuştu. Bu hayatta bana yaptığı en büyük iyiliklerden biri buydu muhtemelen. Maçlarına az bir süre kalmıştı, onlardan ayrılmak beni üzecekti.

“İstemiyorum.” Son zamanlarda çıkan haberler sağ olsun, birkaç takım benimle ilgilenmeye başlamıştı. Bu haberleri kimin çıkarttığını bulursam ona güzel bir teşekkür(!) edecektim. Haberler resmen çığ gibi büyüyordu. Artık sosyal medyaya girmekten bile korkar olmuştum. “Kaç dilde söylememi istersin?”

“Altuğ.” Bana o meşhur on numaralı bakışlarından attı. Benden daha esmer olmasına rağmen, gözleri mavinin o kadar

açık bir tonuydu ki mankenlik yerine menajerlik yapması şaşırtıcıydı. Doğuştan köşeli yüz hatları vardı ve burnu benimkinin aksine oldukça düzgündü. Burun demişken, Kerem'i öldürecekdim. Melodi'ye hangi akla hizmet burnumun büyük olduğunu söylerdi?

Hesabını hemen soramamıştım çünkü o boş boğazlının anında gidip Melodi'ye yetiştireceğini biliyordum. Üstelik Melodi'nin sarhoşken hiçbir şey söylemediğini düşünmeye devam etmesini istiyordum. Eğer onu biraz bile tanıdıysam utançtan inzivaya falan çekilirdi.

"Altuğ, bana bak. Seninle konuşuyorum!" Bu adamın göz teması kurmadan konuşamaması beni deli ediyordu. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır."

"Güvendiğini söylediğini farz ediyorum. Bu. Fırsatı. Değerlendir." Derin bir nefes aldı. "Aptallık etme."

Aptallık etmiyordum. Beni anlamamanın neresi bu kadar zordu? Ben sadece tek bir takımda oynamak istiyordum. Kalbim Beşiktaş için atıyordu. Eğer şimdi kendimi kaptırırsam, ileride orada oynayamadığımda mahvolurdum. Hayal kurmamak ve bu haberleri görmezden gelmek en kolayıydı.

Sürekli en kolay yolu seçtiğimi biliyordum. Melodi de laf arasında bunu söylemişti. Sonra da istemsizce yüzüm asıldığı için konuyu değiştirip beni neşelendirmeye çalışmıştı. Ancak bu yine de hakkımda böyle düşündüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Onun gözünde kolayı seçen korkak adamın tekiydim. Böyle olmaktan ben de hoşnut değildim ama aynı şeyleri yeniden yaşamak istemiyordum.

Tekrar hayallerime yaklaşırsam ve birileri yoluma taş koyarsa bunu kaldıracabileceğimden emin değildim. Fakat lanet olsun ki, arada bir kendime engel olamıyordum. Bazen tekrar yeşil sahalarda koşturduğum ve gol attığım hayaller kuruyordum. Bu kez hayallerime Melodi de dahildi. Maçtan sonra sahaya inip bana sarıldığım ya da en önden beni izlediğini hayalimde canlandırmak bile sanki damarlarımda akan kanın seyrini değiştiriyordu.

Onu seviyordum, bunu söylemekten çekinecek değildim. Hatta belki de tahmin ettiğimden bile çok seviyordum. Bu da daha fazla endişelenmeme neden oluyordu. Bir anlık cesaretle geri dönersem ve başarısız olursam onu hayal kırıklığına uğratmış olurum. Bunu çok istediğini ve benimle ilgili beklentisinin had safhada olduğunu biliyordum. Ya bu beklentileri karşılayamazsam?

Formumu kaybetmemek için hâlâ çalışıyordum ama uyum sağlamam yine de kolay olmazdı. Ya hiç uyum sağlayamazsam? Daha şimdiden yeni yeni elde etmeye başladığım normal yaşamı tekrar kaybediyordum. Haberlerden beri sadece gözlük ve şapka beni korumaya yetmiyordu. İnsanlar bir şekilde beni tanıyor, benimle fotoğraf çekilmek istiyorlardı. Hâlâ sevildiğimi bilmek hoşuma gidiyordu tabii ama ya Melodi'nin gitmezse? Ya bu ilgiden bıcarsa?

Beynim kazan gibi kaynıyor, düşündükçe daha da dibe batıyordum. Ne istediğimi artık ben bile bilmiyordum. Geri dönmek istiyor muydum? Evet. Korkuyor muydum? Fazlasıyla. Bu haberler çıktığı için içten içe seviniyor muydum? Bilmiyorum.

Telefonumu elime aldım ve düşüncelerimin kara bulutlarını dağıtmama yardım edebilecek tek kişiye mesaj attım.

Ben: Yanımda olmana ihtiyacım var.

Sadece bugün ya da yarın değil, daima.

Melodi: Pazarıcı abilerle istişare ediyordum ama en yakın zamana randevu verebilirim.

Pazar mı? Beni her seferinde biraz daha şaşırtıyordu. Onun hakkında sürekli daha ilginç ve yeni bilgiler ediniyordum. Bu da beni daha çok meraklandırıyordu. Ne zaman buluşsak anlatacak bir şeyleri mutlaka oluyordu. Okuduğu kitapları bana o kadar heyecanla anlatıyordu ki oradaki erkek karakterleri de boğazlamak istiyordum. Fazla romantik olmaları canımı sıkıyordu. Ben onlarla yarışamazdım.

Ben: Pazar ve istişare arasındaki bağı kuramadım.

Keşke yanma, “Ben geri zekâliyım,” diye de ekleseydim. Asla onunla aynı seviyede olmayacakmışım gibi hissediyordum. Her şey hakkında mutlaka bir fikri ve az bile olsa bilgisi oluyordu. Bu kadar zeki birinin benimle ne işi olduğunu bazen sorguluyordum. Belki de şanslı bir anıma denk gelmiş, hayat sonunda bana da bir hediye yollamıştı, kim bilir?

Melodi: Pazara geldim ve satıcılarla neredeyse yakın arkadaş olduğum için bana çay ısmarladılar. Tuhaf bir şekilde kendimi halkın problemlerini tartışırken buldum. Kendimi mahalle muhtarı gibi hissediyorum.

Ağzımdan kocaman bir kahkaha kaçtı. Sadece iki cümleyle bile beni kendi zihnimden kurtarabiliyordu.

“Ben de buradayım.” Çevik, sitem ederken gözlerini devirdi. “Önerilerimi dinlediğin için teşekkürler! Her neyse, sana kariyerini düşünmen için zaman vereceğim.”

“Hayır’ı ne zaman cevap olarak kabul edeceksin sen?”

Oflarken bir yandan da mesaj yazmaya devam ettim.

Ben: *Kulağa eğlenceli bir etkinlik gibi geliyor. Konum alabilir miyim?*

“Tamam, hiçbir şey yapma ve kendini bitir. Ama sadece şunu düşün.” Başıyla telefonumu işaret etti. “O kız her kimse, kendini bitirmeyi seçen biriyle olmak ister mi?”

Piç kurusu. Hassas noktayı bulmuştu ve buradan saldırma-ya devam edecekti.

“Araf saçmalama!” Melodi atılıp elimdeki sebzeyi kaptığında ona birkaç masum bakış attım. “O elindeki pırasa!”

Tamam, elimdekinin taze soğan olması gerekiyordu. Ya ben nereden bilebilirdim ki? Hayatımda hiç patates salatası yapmamıştım. Daha önce hiç pazara da gitmemiştim. Böyle bir şeye ihtiyaç duymamıştım. Genelde marketler işimi görüyordu. Üstelik, meyve ve sebze seçme işinde berbatım. Haftada bir evimi temizleyip yemek yapmak için gelen yardımcı bile bana kibar bir dille alışveriş yapmamam gerektiğini söylemişti. Gerekli şeyleri gelirken kendisi alıyordu.

Şanslıydım ki pazarın içine girmeme gerek kalmamıştı. Melodi işini bitirdiğini ve pazarın çıkışında buluşabileceğimizi söylemişti. Daha doğrusu hiç gelmemem gerektiğini söylemişti ama ben ısrar etmiştim. Hangi adam onca poşeti ona taşıtırdı ki? Poşetler, Melodi'den daha ağır bile olabilirdi. Özellikle sağ omzumun yavaş yavaş çöktüğünü hissetmiştim. Yüzümdeki maske de hiç yardımcı olmamıştı, nefes nefese kalan yaşlı amcalar gibi oksijene hasret kalmıştım.

Malum haberler yüzünden daha iyi kamufle olmam gerektiği için maske ve güneş gözlüğüyle tüm yüzümü gizlemek zorunda kalmıştım. Melodi bile beni zor tanımıştı. Bir dahakine yakama kırmızı karanfil falan takmalıydım. Tamam, berbat bir mizah anlayışım vardı...

Kalabalıktan dolayı arabamı uzak bir yere park etmişim. Dolayısıyla eve kadar yürümek zorunda kalmıştık. Nihayet kapalı ve insanlardan uzak bir alana girdiğimiz için yaptığım ilk şey suratımdaki maskeyi, gözlükleri ve saçlarımı ter içinde bırakan şapkayı fırlatıp atmak olmuştu.

Şimdiyse Melodi ile mutfığa girmiş, yemek yapıyordum. Hayatta bildiği tek yemek omlet olan ben... Yumurtayı, kabuklarını içine kaçırmadan kırmayı öğrenmem bile beş yılını almıştı!

“Bence yaklaştım.” Omuz silktim. “En azından aynı aileden.”

Sonuçta ikisi de soğangillerden gelmiyor muydu? Soğangiller diye bir şey olduğundan bile emin değildim. Belki de en başta Melodi’yi dinlemeli ve ona yardım etmeye çalışmamalıydım. Yine de pişman sayılmazdım, onu bir şeyler pişirirken izlemek hoşuma gitmişti. Severek yaptığı belli oluyordu, hatta farkında olmadan şarkı bile mırıldanıyordu. Tam tepede topladığı saçlarından kaçan birkaç tutamı geri çekmeye çalışırken yüzünü una bulamıştı. Bunun da farkında değildi. Üzerindeki pembe, kenarları fırırlı önlükle bile çok güzel görünüyordu. Ellerim onun ipeksi tenine dokunabilmek için karıncalanıyordu. Havadaki çekimi resmen soluyabiliyordum. Yine de kendimi tutacaktım çünkü bu ilişkinin sağlam olmasını ve mümkünse sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

“Sen en iyisi şuradaki muzları dilimle. Hepimizin akıl ve mide sağlığı için...”

Tezgâhın üzerindeki muzlara yöneldim. Geleli yaklaşık iki saat olmuştu, kaç çeşit yemek yaptığımızı saymamıştım bile. Daha doğrusu hepsini Melodi yapmıştı. Ben de malzemelerin birazını doğramaya çalışıp, birazını da yiyerek onu izlemiştim. Tam bitti derken yeni bir tane yapmaya başlıyorduk. Bu kadar fazla olmasının amacı neydi? Ordu falan mı gelecekti?

“Bu kadar yemeği kim için yapıyorsun?”

Yeşil gözlerinden geçen bakış, bana biraz sonra duyacaklarım hiç hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissettirdi. Tuhaf bir parıltı vardı, bir şeyler planladığı belliydi.

“Akşama görücü gelecekmiş. Annem hazırlık yapmamı söyledi.”

Kaşlarımı çattım. Beynim duyduklarımı henüz sindiremediği için farkına varmamıştım.

“Annene mi?”

Sorduğum aptalca soru karşısında gözlerini devirdi ama bence tek seçenek buydu.

“Hayır, tabii ki. Bana geliyor.”

Ne? Benim kulaklarımın az önce duyduğu şey gerçek miydi, yoksa bayılmıştım ve saçma sapan bir kâbusun içinde miydim? Eğer gerçekse nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyordu?

Ayrıca neden kız arkadaşıma gelecek görücü için yemek yapmasına yardım ediyordum? Ben o kadar modern bir adam değildim!

Yavaş yavaş, tüm duyduklarım beynimin her köşesine yayıldığında gözlerim dehşetle açıldı. Böyle bir şey asla olamaz-

dı! O piç kurusu her kimse, apartmana giriş yaptığı anda apartmanı içinde o varken yakardım. Saçmalıktı bu! Böyle bir şeye nasıl izin verebilirdi? Ben, onun yanından erkek sinek geçtiğinde bile kıskançlık krizine girmemek için kendimi tutuyordum, böyle bir şeye dayanamazdım.

“Saçmalama, Melodi! Sen ne dediğinin farkında mısın?” Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Etrafı kırmızı görmeye başlamıştım ve bu hiç iyi değildi. Sinirlerime hâkim olabileceğimi sanmıyordum. Onu ben seviyordum! O benim kız arkadaşımı! O benimdi! “Sen de öylece kabul mü ettin? Ve bana söylemeyip yemek yapmam için buraya getirdin! Sence ben dışarıdan bakılınca mezhebi o kadar geniş bir adam gibi mi duruyorum?”

“Hayır, kabul etmedim. Ancak annem söz vermiş, mecburen gelecekler. Zaten geri çevirecekmiş.” Geri çevirip çevirmemesi umurunda bile değildi. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Annesi beni sevmişt! Damadının ben olacağımı sanıyordum. Tamam, şimdi değil belki ama üç dört yıl sonra falan olacaktım! “Ben çok mu istiyorum sanıyorsun? Zaten istemediğim için kavgattik, annem beni evlatlıktan mı reddetsin?”

Duvara kafa atma isteğime karşı koydum.

“Bana neden söylemedin? Bir yolunu bulurdum! O pezevenk buraya giriş yaptığı anda tüm yüzünü dağıtırım! Seninle olma ihtimalini bile düşünemez, tamam mı?” Küçük mutfakta sinirden volta atmaya başladım. “Git, çabuk çantayı hazırla!”

Bir de çiçek falan getirirse çiçeğin saplarını o adamın münasip yerlerine monte ederdim.

“Ne?”

Durumun ciddiyetini şöyle anlatabilirdim: Bu kız benim siyahımın yanında beyazdı. 19’lu formamın yanındaki 03’tü.

Ona gerçekten değer veriyordum ve onu kimse benden alamazdı. Melodi'nin nasıl bu kadar sakin kaldığını anlayamıyordum. Ben burada kafayı yemek üzereydim!

“Çantanı hazırla! Buna göz yumacağımı düşünmüyorsun herhâlde! Ya da hiçbir şey hazırlama. Ben sana ihtiyacın olan her şeyi alırım. Burada kalamazsın, ya annen seni ona verirse?”

“Araf, bir dakika...”

“Ne bir dakikası? Bir de nikahınıza gelip piyano çalayım istersen!”

Sessiz kaldığında gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıldığını fark ettim. Şaka mı yapıyordu bu kız? Komik olan bir şey göremiyordum. Göz göre göre onu istemelerine izin vermeyecektim. Hem de benim pişirdiğim yemekleri yerlerken! Ayrıca hangi devirde yaşıyorduk? Böyle şeyler kalmış mıydı? Resmen görücü usulüydü bu!

“Ne gülüyorsun, Melodi? Çabuk git hazırlan!”

Kocaman bir kahkaha patlattı. Bu olayı kaldıramayıp sonunda ters tepki falan veriyordu sanırım. Zaten bu kadar sakin olmasının başka açıklaması olamazdı. Ya da benimle dalga geçiyordu. Vücudumdaki tüm sinir uçları öfkeden zonkluyordu.

Bir dakika... Benimle gerçekten dalga geçiyor olabilir miydi?

“Şaka yapıyorum!”

Duyduğum iki kelime sayesinde ani bir rahatlama hissetsem de yaşadığım anlık kalp krizini unutmamın imkânı yoktu. Resmen tüm hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçmişti. Bir kez daha ona tahmin ettiğimden çok daha fazla değer verdiğimi anlamama neden olmuştu. Başkasıyla olma ihtimali bana cehennemdeymişim gibi hissettiriyordu, gelecekte aksi bir durum olursa ben bunun derdine dayanamazdım.

Savaş'la dalga geçtiğim için ufak bir pişmanlık yaşadım. Daha önce benzer bir olay yaşamış, iki hafta yataklara düşmüştü. Savaş'a çok saçma davrandığını, dünyadaki tek kızın o olmadığını söylemiştim. Şimdi anlıyordum ki dünyadaki diğer kızların hiçbir önemi yoktu. Ona önümüzdeki bir hafta boyunca daha iyi davranmalı ve en azından vicdanımı rahatlatmalıyordım. Demek ki insanoğlu, başına gelmeden anlamıyordu.

“Ne?”

Kocaman bir nefes verirken olduğum yere çöktüm. Vücudumdaki tüm enerji çekilmiş, bu tatsız şaka yüzünden birkaç dakikalığına yaşama sevincim alınmıştı. Esmer yüzümün bembeyaz olduğuna emindim.

“Şey... Sadece şakaydı, kötü bir niyet...”

“Güzelim, sen az önce beni öldürüyordun! Hayatımın en berbat dakikalarını yaşadım! Kafamda kaçış planı hazırlıyordum!”

Yüzümdeki ifadeden ne kadar korktuğumu anlamış olacaktı ki dudaklarını ısırdı. Hemen yanıma otururken sağ elini koyduğu omzum dokunuşunun etkisiyle karıncalandı.

“Özür dilerim, sadece biraz gülelim istemiştim.”

“Özür dileme. Bak, senin başkasıyla olduğunu düşünmek bile benim uykularımı kaçırmak için yeterli. Seni seviyorum, kıskanıyorum ve bunu söylemekten de hiçbir zaman çekinmeyeceğim.” Gözüne gelen birkaç saç tutamını kulağının arkasına koydum. Yüzünün bu kadar yakında olması tüm dikkatimi dağıtıyor, ona kızmamı imkânsız hâle getiriyordu. “Ayrıca, şu an sakinleşmem için bana sarılmalısın.”

Kalp atışlarım, az önceki adrenalin yüzünden hâlâ çok hızlıydı. Onun dinlendirici kokusunu içime çekmek istiyordum.

Hiçbir şey söylemeden narin kollarını bana sardığında aynı şekilde karşılık verdim. Başını bir kedi yavrusu gibi boynuma gömdü. Muhtemelen yaptığı şaka yüzünden anksiyete krizi geçiriyordu. Çoğu kez utandığında böyle oluyor, tüm yüzü kızanıyor, aniden sessizleşip uzaklara dalıyordu. Artık bu krizleri anlıyor, onu kendi düşüncelerinden kurtarmak için elimden geleni yapıyordum. Melodi bu dünya için fazla hassas ve iyi kalpliydi. Başka biri olsa onu kıskandığım için memnun olurdu. O ise beni korkuttuğu için üzülüyordu.

“İyi misin?” dedim kokusunu içime çekerken. Ses tonum çoktan yumuşamıştı. “Sadece şaka yaptığımı biliyorum, birazdan unuturum zaten.”

“Dürüst mü olayım, yoksa yalan mı söyleyeyim?”

Hâlâ başı boynuma gömülü olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

“Dürüst ol, Melodi. Bana her zaman dürüst olabilirsin.”

“Düşüncelerim beynimi kemiriyor, birkaç saate komple yok olur.”

Kendine bu kadar yükleneceğini bilseydim, şakasının aklıma aldığını ve şiddete olan meyillimi arttırdığını belli etmezdim. Yani... en azından çabalardım.

“Bana bakar mısın?” Yüzünü gömdüğü yerden çıkarıp bana mahcup bir bakış attı. O kadar kızarmıştı ki çilleri bile kaybolmuştu. Onun kötü hissettiğini bilmeye dayanamıyordum. Bir insan nasıl başka birine karşı böyle şeyler hissederci bilemiyordum ama ilk defa birini kendimden daha fazla önemsiyordum. “Düşüncelerinden nasıl uzaklaşabilirsin?”

Omuz silkti.

“Bilmiyorum, belki başka bir şeye odaklanarak...”

O an sabahtan beri kendimi tuttuğum duygularımı serbest bıraktım ve çenesini tutup yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırdım. Onun düşüncelerinden uzaklaşmasının en iyi yolu, benim derin düşüncelere dalmamdı. Sabaha kadar bu öpücüğü ve onu dşlneceğimi bilsem de dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdım. Vereceği tepkiden ekinsem de karşılık verdiğinde rahatladım ve onu biraz daha kendime çektim.

Melodi'yi öpmek dünyanın yedi harikasını aynı anda gezmek gibiydi.

19. Bölüm

Melodi

Kafayı yemek üzereydim. Daha önce de zor zamanlar geçirdiğim olmuştu. Zaten hayatım ta en başından beri kolay değildi ama cinnet geçirmeye hiç bu kadar yaklaştığımı hatırlamıyordum. Beynim alabildiğine suyla dolmuş bir sünger gibiydi. Daha fazla düşünce sığdırmaya çalışırsam yakında taşacaktı.

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra ilk defa geldiğim evin zilini çalarken gözlerimden her an ateş fışkırabilirdi. Sakin olmalıydım. Hem haneye tecavüz yeterince büyük bir suçtu. Evin sahibini döversem bunu ikiye katlamış olurdum. Kaldı ki o benim iki katım büyüklüğünde olduğundan üflese bile yere yapışardım.

Kapı açıldığında beni karşılayan neşeli surat tüm mantığımı kaybetmeme neden oldu. Tüm hayatımı mahvettikten sonra bu

kadar mutlu olması, sinir uçlarımı harekete geçiren düğmeye basmıştı. An itibariyle vücudumun kontrolü bende değil, içimde yükselmeye devam eden öfkede idi.

Kerem'i tüm gücümle ittirdiğimde geriye doğru sendeledi. Bir anlık boşluğundan yararlanıp resmen ona saldırdığımda elleriyle kendini korumaya çalışıyordu. Bana vurmayacağını biliyordum. Daha doğrusu hiçbir kadına vurmayacağını biliyordum. Şu an gözüme dünyanın en sinir bozucu insanı gibi gözükse de o iyi bir çocuktur. Yine de bu onu affedeceğim anlamına gelmiyordu.

"Seni pis velet!" Onu bu kez kapıya doğru ittirdiğimde kapı onunla geriye doğru savrulurken sertçe kapandı. Kerem düşmek için bulduğu ilk sağlam şeye tutunurken ben bağırmağa devam ettim. "Bu kadar ileri gitmek zorunda mıydın?"

"Melodi..." Yüzüne doğru hamle yaptığımda, gözlerinde az sonra yapacağı şeye mecbur olduğunu söyleyen bir bakış vardı. "Bir dakika durur musun?"

Ellerimi yakaladığında kurtulmak için çırpınsam da işe yaramadı. Ben çırpındıkça onun tutuşu daha da sıkılaştı. Yüzünde beliren şaşkın ifade beni kandıramazdı. Masum numaralarını yutmayacaktım.

"Tam olarak ne yaptım?" dediğinde ellerimi bir kez daha çekmeye çalıştım. "Bak, ellerini bırakacağım ama saldırmayacaksın tamam mı?"

Sanki saldırmam bir işe yarıyormuş gibi... Benim en güçlü darbelerim bile onun sadece bir iki adım gerilemesine neden oluyordu. Pes etmek istemiyordum. Hayatım boyunca hiçbir zaman pes etmemiştim çünkü bu bana kaybedecekmişim gibi

hissettiriyordu. Kimsenin karşısında kaybetmeye tahammülüm yoktu. Fakat şu anki durumum göz önünde bulundurulduğunda inat etmek sadece elimi kolumu bağlayacaktı. Gerçek anlamda.

“Bilmiyormuş gibi yapma!” Burun deliklerimi genişletecek kadar derin bir nefes aldım. Kulaklarımdan duman çıkıyor bile olabilirdi. Hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim. “O haberi senin yaptırdığını biliyorum.”

Afalladığında fırsattan istifade ederek kollarımı kurtardım. Bu aptal çocuğun yaptırdığı boktan bir haber yüzünden hayatım altüst olmak üzereydi! Sosyal medyada bir sürü takipçi edinmiştim ama kötü olan kısmı bu değildi. Kötü olan kısmı, aldığım yorumlar ve mesajlardı. Ne kadar sıradan, sıkıcı ve standartların altında olduğuma dair yüzlerce mesaj alıyordum. Herkes saçlarının boya olduğunu iddia ediyor, Araf’ı dolandırıp kaçacağını falan söylüyordu. Ben ve herhangi birini dolandırmak mı?

Hepsini bir kenarı bıraksam dahi bazıları oldukça gerçekçi şeylerdi... Örneğin ne kadar farklı olduğumuzu, sınıf farkının eninde sonunda bizi ayıracağını söylüyorlardı. Evet, haklılardı ve bunu tekrar tekrar hatırlamak, bende tırnaklarımı yeme isteği uyandırıyor. Birkaç mesaj hâlâ beynimin içine kazılı hâlde duruyordu.

“Araf senin gibi biriyle neden olsun ki? Yakında senden sıkılacak, sen fazla sıradansın.”

“Senin gibi bir külkedisini nereden buldu? Fazla hayal kurma, yakında bir manken için seni terk eder.”

Külkedisi...

Duymaktan nefret ettiğim ve tam olarak dönüştüğüm şey buydu. Aniden modern bir külkedisi oluvermişim ama sonu-

mun ona benzemeyeceği kesindi. Böyle aşklar sadece masallarda olurdu, bir anlığına kendimi kaptırmış olsam da gerçekler yüzölme üst üste atılan tokatlar gibi vurulmuştu. Araf'ın da ilk başlarda bana 'Külkedisi' diye hitap ettiğine bakılırsa, o da bunun çoktan farkındaydı.

“Ben haber falan yaptırmadım! İlk haberden sonra zaten bu konuyu konuşmadık bile!”

O haberi yaptırdıktan sonra her şey çığırından çıkmıştı. Zincirleme şekilde onlarca yalan haber yapılmaya başlanmıştı. Böyle bir şeyin fitilini ateşleyeceğimizi bilseydim asla bu işe kalkışmazdım. Araf artık sokakta yürüyemiyordu bile... Bir yere giderken yüzünü komple kapatmak zorunda kalıyordu. Anladığım kadarıyla bu bile yeterli değildi. Onu her şeye rağmen tanımaya devam ediyorlardı.

“Yalan söyleme!” Elçin'le de kibar(!) bir konuşma yapmıştım. O değildi. “Kim yaptırdı o zaman?”

“Yalan söylemiyorum! Daha yarım saat önce sen beni aradığında uyandım, telefonuma bakacak vaktim bile olmadı! Neyden bahsettiğini bilmiyorum.” Derin bir nefes alırken omuzlarını düşürdü. “Lütfen oturup sakince konuşabilir miyiz? Ayağıma bir daha top değmesin ki başka haber falan yaptırmadım.”

Söylediklerini kafamda tartarken onu bir kez daha inceledim. Üzerinde kırmızı kareli bir pijama altı ve kırmızı düz tişört vardı. Saçlarını düzeltmiş olsa da gözlerindeki uyku mahmurluğu hâlâ gitmemişti. Etrafa salak salak bakıyordu. Eğer o yaptırmış olsaydı muhtemelen paniklerdi. Onda bir şeyleri saklayacak potansiyel olduğunu düşünmüyordum. Yine de bu,

Kerem'e tam anlamıyla inandığım ve güvendiğim anlamı gelmiyordu.

“Sana neden inanayım?”

Oflarken gözlerini ovdu.

“Eğer beni sakince dinlersen anlayacaksın.”

Burnumdan solumaya devam etsem de başımı aşağı yukarı salladım.

“Tamam ama bu sana güvendiğim anlamına gelmiyor.”

Beni salonuna doğru yönlendirirken onu takip ettim. Araf'ınki gibi iki katlı bir evdi. Onunkiyle kıyaslandığında çok daha gösterişli döşenmişti. Krem rengi ağır mobilyaların kenarları altın varaklıydı. Yerdeki halılar bile basmaya kıyamayacağım kadar pahalı duruyordu. Duvara monte edilmiş televizyon neredeyse bütün duvarı kaplıyordu. Kocaman salonun yemek için ayrılmış bölümünde, bir ordunun oturabileceği kadar büyük, krem rengi masa vardı. Sandalyelerin kenarı yine altın varaklıydı. Buradan çıkınca altın varak kusabilirdim.

Böyle bir çocuktan bu ev nasıl çıkabilirdi?

Tek kişilik koltuğa otururken bir an tereddüt ettim. Bünyem bu kadar lükse alışkın değildi. En hızlı şekilde kendi küçük evime dönmek istiyordum.

“Elin de amma ağırımış.” İkili koltuğa otururken tek eliyle omzunu sıvazladı. “Altuğ abi haklıymış.”

Kaşlarımı çattım. Araf'ın çevresindeki insanlara bunu söylediğine inanamıyordum. Ayrıca ona sadece çantamla vurmuştum. Hem de bir kere! Her neyse, düşünmem gereken çok daha önemli sorunlarım vardı.

“Konuyu değiştirme!” Hâlâ omzumda duran çantamdan telefonumu çıkarttım ve sabahın köründe panik atak geçirmeme

neden olan o haberi açarak Kerem' doğru çevirdim. "Bunu sen mi yaptın?"

Haber tam olarak şöyleydi:

Külkedisi, Futbol prensinin gönlünü çaldı!

Futbola dönmeye hazırlanan Araf Altuğ Akıner, böyle görüntülendi. Kızıl saçlı güzel, onun kalbini çoktan çalmış gibi görünüyor. Halk pazarında görüntülenmelerine ve gizemli güzelin stiline bakılırsa o tam bir Külkedisi.

Aldığımız duyumlara göre annesi bir temizlik görevlisi olan Külkedisi, özel bir üniversitede tam burslu okuyor. Zekâsıyla etkilediği Akıner, tam anlamıyla büyülenmiş görünüyor. Umalım ki sonları da masallardaki gibi mutlu olsun.

"Hassiktir!" Sırtını sertçe arkaya yaslarken en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Ya gerçekten çok iyi rol yapıyordu ya da masumdu. "Pezevenklere bak, annenin mesleğine kadar bulmuşlar!"

Asıl şaşırtıcı olan da buydu. Ben kimseye annemin mesleğini söylememiştim. Genelde otelde çalıştığını söyleyip geçiştirir, fazla detay vermezdim. Orada temizlik görevlisi olduğunu Elçin bile bilmiyordu. Utandığımdan değildi, insanlar fazla geveze ve meraklı olduğundandı. Annemden hiçbir zaman utanmazdım.

"Bak, kimin yaptırdığını bulacağım, tamam mı? Ama bana güvenmek zorundasın, ben asla böyle bir şey yapmam."

Samimi görünüyordu. Yine de inanmalı mıydım, emin değildim. Bu zamana kadar güvendiğim herkes bunu boşa çıkardığından, artık kime güveneceğimi kestiremiyordum. Gerçi şu an Kerem'e güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Ben sadece

basit bir üniversite öğrencisiydim. Yapan kişi başkası ise onu tek başıma bulmamın imkânı yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bu saatten sonra bulmanın faydası da yoktu. Herkes sosyal medya hesaplarımı çoktan bulmuştu.

“Ya yemin ederim ki ben değilim! Allah canımı alsın ki haberi yeni gördüm!”

Kendimi bir anlığına onun yerine koyduğumda yumuşamam imkânsızdı. Karşı tarafı yapmadığı bir şeye ikna etmeye çalışmak ona kendini çaresiz hissettiriyor olmalıydı.

“Peki şimdi ne yapacağız?” Anksiyete krizine girmek dışında...

Telefonumu tekrar çantama koymadan hemen önce birkaç mesaj daha geldi. Artık bakmak istemiyordum. Hatta kafamı kuma gömüp önümüzdeki on yıl orada kalmak istiyordum. Daha fazla mesajla ve hayatın gerçekleriyle başa çıkamayacaktım. Korkuyla da olsa telefonuma bir bakış attığımda mesajların Araf'tan geldiğini görünce rahatladım. Sabah onunla bir telefon konuşması yapmıştık fakat o kadar endişeliydim ki ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum bile...

Araf: Sakın sosyal medyaya girme. Mesajları da dikkate alma, tamam mı?

Melodi, lütfen sosyal medyaya girme. Ben seni çok seviyorum, orada yazanların hiçbir önemi yok.

Böyle söylemesi hiç yardımcı olmuyordu. Aksine, yazılanları daha çok okumak istememe neden oluyordu.

Beni sevdiğini biliyordum. Duygularımı dışa vurma konusunda çok başarılı olamasam bile ben de aynı şeyleri hissediyordum. Onu seviyordum ve onun arkasından iş çevirmiş ol-

mak canımı fazlasıyla sıkıyordu. Bu da yetmezmiş gibi olaylar beni de içine almıştı. Sanırım karma gerçektir ve sonunda bana da sirayet etmişti.

Ben: Ya haklılarsa?

Bu ihtimal beni kahretse de düşünmeden edemiyordum. Ya bu sınıf farkı sonunda bizi bu ilişkiyi yürütemeyeceğimiz bir noktaya getirirse? Araf, benimkinden çok daha farklı bir hayattan geliyordu. Bunu ön yargılarıma değil, gözlemlerime dayanarak söylüyordum. O herkesin hayran olduğu, kadınların peşinde koştuğu biriydi. Durumu çok iyi olan bir aileden geliyordu ve internette bu zamana kadar birlikte olduğu kadınlara dair veri bulamasam da tahmin edebiliyordum. Belki de bana karşı duyduğu şey sadece merak ve hevesti.

Benim için işler böyle yürümüyordu. Kendimi kaptırmaya devam ettiğim her saniye, ilerideki üzülmeye ihtimalimi daha da arttırıyordu. Çok ince düşünüyor, söylediğim hiçbir şeyi unutmuyordu. Yapamadığım için kendimi kötü hissettiğim her şeyi benim için yapılabilir hâle getirmeye çalışıyordu. Panik ataklarıma sabırla katlanıyor, en sevdiğim diziyi benimle defalarca izliyordu. Bana ofsaytm ne olduğunu defalarca kez sabırla anlatıyordu, bunun erkekler için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Üstelik hâlâ ne olduğunu anlayabilmiş değildim.

Hiç maça gitmediğim için bana kombine bilet almıştı. Tabii ki bu kadar pahalı bir şeyi kabul etmeyeceğimi çok iyi biliyor olduğu için tek gitmemek için aldığını söylemişti. Sorun da tam olarak buydu. Her şeyi çok iyi biliyor, beni anlıyordu. Far-
kında olmasa da böyle yaptığında ona daha da bağlanıyordum.

Araf: Değiller.

Birkaç mesajın seni benden uzaklaştırmasına izin verme.

Derin bir nefes alırken içimde tuhaf bir üzüntü vardı. Kendimi korumak istiyordum, üzölmek istemiyordum. Araf'la olmak mı, yoksa onsuz olmak mı beni daha fazla üzecek karar veremiyordum. Belki de kendimden biraz uzaklaşmak bana iyi gelirdi.

Ben: *Biraz yalnız kalsam iyi olacak, telefonumu kapatıyorum.*

“Yalnız kalmaktan kastım bu değildi,” derken yanıma oturmaya çalışan Araf'a gözlerimi devirdim. Tek kişilik koltuğa ikimizin de sığabileceğine dair olan inancı gerçekten etkileiyordu. Yine de onu gördüğüm için sevinmediğimi söyleyemezdim. Yanımda olması beni nedensizce rahatlatıyordu. Özellikle de haberler birazcık bile kafasını karıştırmıyormuş gibi gözükmesi, bana boşu boşuna korktuğumu düşündürüyordu. “Burada olduğumu nereden bildin?”

“Ben haber verdim.” Kerem'in yüzü gururla parladı. “Sen aptalca bir şey yapacaktım gibi duruyordun. Allah aşkına, biraz bile mi mantıklı düşünemiyorsun?”

Ona sadece gözlerimi devirmekle yetindim. Demek ki Kerem, dertleşmek ve endişelerimi anlatmak için doğru kişi değildi. Hemen Araf'a yumurtlamıştı.

“Bravo lan Kerem, hayatında ilk defa doğru bir iş yaptın.” Araf başını sallayarak onu onayladı. “Hatırlat, seninle daha sonra gurur duyacağım.”

Düşüncelerim ikiye bölünmüş gibiydi. Kafamın içinde ben-den bağımsız biri daha yaşıyor olabilir miydi? Bir yanım tüm olaylara iyi yönünden bakmaya çalışıyordu. Fakat diğer yanım... İşte asıl sorun da bu yanımdı... Sürekli olayların daha da kötüye gideceğini söyleyerek kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Belki de kendi konfor alanımda kalmalı ve en başından çıkmamalıydım. Bu durumu yönetebilmek için fazla hassastım.

Araf nihayet pes edip karşıdaki koltuğa yerleşirken ben stresten dudaklarımı yiyordum. Gerçi o kadar uzun süredir aynı şeyi yapıyordum ki dudaklarım artık yara olmaya başlamıştı. Keşke tek derdim bu olsaydı.

Derin bir iç çekerken telefonumu elime alıp tekrar açtım. O mesajları ya da yorumları okumamam gerektiğini biliyordum. Bana zarar verdiklerinin de farkındaydım. Ancak zaten tüm insanların da en büyük problemi bu değil miydi? Bize zarar veren ve yapmamamız gereken her şeye ilginç bir merak duymak... Normalde fazla meraklı biri değildim, durmam gereken yeri bilirdim. Ne yazık ki artık kendime koyduğum sınırların hiçbir önemi kalmamıştı.

Sosyal medya hesaplarımdan birine girdiğimde, takipçi sayımın yine artmış olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. Bir insan nasıl aynı anda hem bir sürü nefret mesajı alır hem de takip edilmeye başlanırdı? Beni bataklık gibi içine çeken mesaj kutumu kontrol ederken, kendimi en sert darbelere hazırlamaya çalıştım. Ben görünmez olmaya alışkıttım, bir anda bu kadar göz önünde olmak beynimin her an kontağı kapatmasına neden olabilirdi. Ayrıca hâlâ panik atak geçirmemiştım. Bu iyi değildi, geciktikçe vereceği hasar da büyüyordu.

Altuğ, senin gibi biriyle olduğuna göre büyük bir depresyonda olmalı... Sanırım futboldan uzaklaşmak onu büyük bir boşluğa sürüklemiş.

Mümkün olabilir miydi? Tabii ki olabilirdi. Ben onu boşluktan kurtarmak için yollanmış bir halat olabilirdim. Sonra beni öylece bir çöpün içine atar ve çıktığı boşluğu hatırlamazdı bile.

Saçma sapan birkaç mesaj yüzünden ne kendimin ne de Araf'ın canını sıkmak istemiyordum. Şu an mantıklı gibi görünen her küçük karar, ileride beni pişmanlığa sürükleyebilirdi. Ne yazık ki bunu bilmek, düşünmeye devam etmeme engel olmuyordu.

“Toplum içinde telefonla oynanmaz!” Telefonumu ellerimin arasından çekip aldığımda tepemde dikilen Kerem’e kötü bir bakış attım. Böyle ani hareketler her zaman sinirimi bozardı. “İki tane mesaj yüzünden şu adamı maymuna çevirdin resmen.”

Telefonumu eşofmanının cebine koyduğunda kollarımı bağladım. Kimseyi kasti olarak üzmemiştim. İstedğim tek şey, biraz yalnız kalmak ve her şeyi detaylıca düşünmektir. Yalnız kalmayı erteleme, olası sonuçları değiştirmek için yeterli olacağını sanmıyordum. Benimki gibi bir beyinle hiç yaşamadıklarından her saniye düşündüğümün farkında değillerdi.

“Aniden nefret mesajları aldığım için beni affet, Kerem. Özellikle yalnız kalmak istemek de kesinlikle suçtu!” diye patladım sonunda. Gergindim, ne yapacağımı bilmiyordum ve bu sinir seviyemin müthiş bir dereceye çıkmasına neden oluyordu.

“Yalnız kalmak tüm sorunlarını çözecek mi sanıyorsun? Sabaha kadar duvara bakıp felaket senaryoları kuracaksın. Sabah

ne yapacaksın? Kafanı kuma mı gömeceksin, yoksa Altuğ abi-yi terk mi edeceksin?"

Bir anlığına Araf'la göz göze geldik. Bakışları tereddütlüy-dü. Böyle bir şey yapacağımı düşünüyör olmalıydı. Muhteme-len tam da şu an, asla böyle bir şey yapmayacağımı söylememi bekliyordu. Bunu söylemeyi ben de istiyordum ama sanki gör-ünmez bir ip dilimi bağılıyordu.

"İnan bana tüm mesajlar kötü olmayacak. Herkes o kadar art niyetli değil, sadece sen kendini her şeyin kötü olacağına inandırmaya çalışıyorsun."

"Kendimi inandırmıyorum. Her şey çoktan kötü olmaya başladı."

Korkuyordum ve bunun için sadece biraz anlayış bekliyor-dum. Ben onlar gibi herkesin beni izlediği bir hayattan gelmi-yordum, hayatımın bu kadar incelenmesi hoşuma gitmemişti. Kerem'den böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. O her zaman daha neşeli ve şakacı olduğundan birkaç espri yapıp ge-çeceğini düşünmüştüm.

Hem daha en kötüsüyle karşılaşmamıştım. Annem tüm bun-ları gördüğünde işler kesinlikle çığırından çıkacaktı. Kızının magazinlere düşmesini hoş karşılamayacaktı.

"Hayatın benim yüzümden kötü olmaya başladı." Araf ara-ya girdiğinde söylediğim şey için çoktan pişman olmuşum. Bu şekilde düşünebileceğini tahmin etmemiştim. Hayır, onunla alakası yoktu. Benim yüzümdendi, tüm bunların başlaması için ilk adımı biz atmıştık. "Beni tanıdıklarına göre açık verdim. Ayrıca gelmek için ısrar eden de bendim."

Üzgün bakışları beni resmen delip geçti. Harika, artık iki katı problemim vardı. Her şeyi nasıl bu kadar çabuk batırabiliyordum?

“Öyle demek istemedim,” derken sesim oldukça kısıktı. “Seninle alakası yok.”

“Böyle düşündüğüne eminim, Melodi. Bakışların her şeyi anlatıyor.” Alnındaki bir damar seğirdi. “Hayatının içine sığığımı söyleyebilirsin, kibar olmana gerek yok.”

“Neden böyle şeyler söylüyorsun? Hayatımın içine falan sışmadın.”

“İlk sorunda, çözmek yerine benden uzaklaşmayı seçtiğın için olabilir mi?”

Tartışmak istemiyordum. Bu zamana kadar gayet güzel ve sakın ilerlemiştik, bunu bozmak istemiyordum. Ancak tartışmayı engelleyemeyeceğımız de barizdi. Hiçbir ilişki sonuna kadar sakın ve güzel gitmezdi. Mutlaka bir pürüz çıkardı. Anem; tartışma şeklinin, ilişkinin ömrünü belirlediğini söylerdi. Sözleriyle size saldıran biriyle uzun süre birlikte olamazdınız.

“Tartışarak bir yere varamazsınız,” diyen Kerem araya girdiğinde, Araf’ın öldürücü bakışları tarafından durduruldu. Sinirini bana göstermemeye çalıştığının farkındaydım, kendini tutuyordu.

“Kapat çeneni, göt lalesi! İki yetişkin konuşuyor burada!”

Her zamanki gibi Kerem’e patlaması beni şaşırtmadı. Fakat benim yüzümden ona bağırdığını bildiğimden kendimi suçlu hissediyordum.

“Sana alınmıyorum. Şimdilik.” İşaret parmağıyla ikimizi işaret etti. “Ayrıca karşımda tartışmayın, psikolojim bozuluyor. İkinizden de küçüğüm ben!”

Kerem'in yumuşatmaya çalıştığı gergin hava zerre değişmedi. Bense nedensizce dolan gözlerimdeki yaşların akması için gözlerimi kırpmadan öylece oturuyordum. Araf beni kıldığı için üzülememiştim çünkü kırmamıştı. Ne olursa olsun, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Fakat ben onu kırmıştım. Konuştukça aslında kötü bir amacım olmadan yaptığım şeylerin yanlış anlaşıldığını daha kolay fark ediyordum.

Sadece biraz düşünmeye ve kendimden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için yalnız kalmak istemiştim. Amacım Araf'tan uzak kalmak değildi. Öyle olsa bile, artık bunu başarabileceğimden emin değildim. Bana ne olmuştu da ona bu kadar çabuk bağlanabilmişim, bilemiyordum. Sanırım bu noktada annemi anlayabiliyordum. Beni üzse ya da ileride ayrılacak bile bana uğruna acı çekmeye geçecek güzel anılar bırakıyordu.

Kesinlikle delirmeye başlamıştım.

“Neyse, ben gidip kahve yapayım.”

Kerem salondan resmen koşarak çıktığında içinde at koşturacak kadar alan olan odanın aniden daraldığını hissettim. Bizi yalnız bıraktığı için memnundum çünkü herkesin yanında duygularımı ifade edebilecek biri değildim. En azından kendimi zorlamak ve gururumu korumak için koyduğum sınırları genişletmek pahasına da olsa söylemem gerekenleri söyleyebilirdim.

Dakikalarca öylece oturduk. Salonda çıt çıkmıyor, sadece arada Araf ile birbirimize kaçamak bakışlar atıyorduk. Daha önce hiç böyle bir duruma düşmediğimden ne demem gerektiğini kafamda planlamam gerekiyordu. Beynimin içinde hayali Araf'la aynı konuşmanın farklı versiyonlarını birkaç kez yaptım.

“Sanırım panik atak geçirmek üzereyim,” diyerek sessizliği bozan o oldu. Kocaman açılmış gözlerimi ona çevirdim. Panik atak geçirmediğinin farkındaydım. “Bulaşıcı bir şey miydi?”

“Bulaşıcı olmadığını biliyorsun.”

Ona bilmiş bir bakış atarken dudağının kenarı seyirdi.

“Tamam, kabul ediyorum. Tepkini ölçmek için söyledim. Bana kızgın olup olm...”

Konuşmasını tamamlamasına izin vermedim. Suçlu falan değildi, böyle davranması vicdan azabı çekmeme neden oluyordu. Şimdi, aslında arkasından iş çevirenin ben olduğumu söylemek istiyordum. Tabii, bunu yaparsam ne kadar sinirlenebileceğimi tahmin ediyordum.

Aniden kendimi onun yanında otururken buldum. Yan yana oturuyor olmak bile kalp atışlarımın hızlanması için yeterliydi. Ondan bana yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Sana kızgın değilim. Senden uzaklaşmak da istemedim. Böyle bir şeyi istemeyeceğimi bilmelisin çünkü seni seviyorum. Sadece senin de bana gelen mesajlardaki gibi düşüneceğinden endişe ediyorum. Ya ben sadece bir süreliğine ilgini çeken sıradan bir kızsam?”

Malum iki kelime çıkarken resmen boğazımı rendeledi. Böyle bir şeyi söylemek karşı tarafa açıkça beni kırabileceği bir koz vermek gibi geliyordu. Her ne olursa olsun, onun bu kozu kullanmayacağını biliyordum. Beynime doluşan binlerce felaket dolu düşünceyi savuşturmaya çalıştım.

Araf, içi rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. Gerçekten onu terk etme ihtimalim bu kadar korkmasına mı neden olmuştu yani? Daha önce kimse için böyle bir anlam ifade ettiğimi sanmıyordum. İnanması bile güç geliyordu.

“Seni çok seviyorum, Melodi ve bir kez daha hayatımdaki en değerli şeyi kaybetmeyi kaldıramam. Sen benim için asla sıradan biri olmadın ve olmayacaksın da... Bu haberleri kim yapıyor bilmiyorum ama böyle kaçarak başa çıkmanın imkânı yok.” Elimi tuttu. “En başından beri benim saklayacak bir şeyim yoktu. Kız arkadaşımı diğer insanlardan gizlemek istemiyorum, hatta herkesin bilmesini istiyorum. Endişe ettiğin her şeyi çözeceğiz, sadece bana güven ve yanımda ol.”

Düzenleme
Ny.özlem

20. Bölüm

Araf

En mutlu olduğum yerde, en mutlu olduğum insanlarlaydım. Hayattaki asıl zenginliğin bu olduğunu anlamak için geç kalmıştım. Yine de her şeye rağmen mutluydum ve diğer tüm sorunlarımı bir kenarı bırakarak anın tadını çıkartacaktım. Sanırım Melodi de benimle aynı fikirdeydi. Günlerdir ilk defa gergin görünmüyor, eğleniyordu. O malum günden sonra fotoğraflarımız yayılmaya devam etmişti. Bunun bir sonu yoktu ve ikimiz de farkındaydık. Kaçmaya çalıştığınız her şey eninde sonunda sizi bulurdu. Dolayısıyla artık -Melodi bu yüzden panik atak geçirse de- kaçmamaya karar vermiştik. Böylece hayat çok daha çekilebilir oluyordu.

Beşiktaş'ta en sevdiğim hamburgerciye gelmiştik. Melodi, lüks bir yere gitmektense samimi ve özel bir yere gelmenin herkesi daha mutlu edeceğini söylemişti. Burası da benim en

sevdiğim yerdı. Kartal heykelinin biraz ilerisinde, aşırı lezzetli hamburgerleri olan bir işletmeydi. Tabii önceden konuşup birkaç saatliğine sadece bizim kullanabilmemiz için anlaşmıştık. Neyse ki hep geldiğimden artık beni tanıyorlardı ve ayarlamak çok da zor olmamıştı.

Elimdeki hamburgeri bırakıp arkama yaslanırken masanın diğer ucunda, tam karşımda oturan Melodi'yle göz göze geldik. Bana, "*Ne hissettiğini biliyorum,*" dermiş gibi bakıyordu. Her şeyi biliyordu. Sadece gözlerimi kaçırısam ya da tavana baksam dahi tuhaf bir şekilde aklımdan geçenleri anlıyordu. Bazen beni korkutuyordu.

Ona omuz silkerek karşılık verdim. Mutluluğun yanında içimde buruk bir hüznün olmadığını söyleyemezdim. Yarın, takımımınla son günümü geçirecektim. Antrenmanlarımız bitmiş, maç günü gelmişti. Oynayacakları maç için heyecandan gözleri parlıyordu. Ben de onlarla aynı heyecanı paylaşıyordum. Onlar benim için hiçbir zaman öylesine bir takım olmayacaktı. Benim özel ve iyi kalpli takımımındı. Hatta benden çok onlar bana bir şeyler öğretmişti.

"Araf abi, Beşiktaş'ın ambleminde neden Türk Bayrağı var?"

Umut, üzerindeki formanın sol kısmında bulunan armaya bakıyordu. Herkese adının yazılı olduğu birer forma hediye etmiştim. Buraya gelirken Beşiktaş formasından başka ne giyilebilirdi ki?

Sorduğu soruyu cevaplamak üzere Umut'a döndüm ve konuşmadan hemen önce boğazımı temizledim. Beşiktaş ile ilgili herhangi bir soruyu cevaplamak beni mutlu ediyordu.

“Beşiktaş tescil edilen ilk kulüp olduğu için. Ayrıca Türk Bayrağı’nı armasına ekleyen ilk kulüptür.”

Yüzüme gurur dolu bir gülümseme yerleştirdim. Eğer bana izin verilirse sabaha kadar anlatabilirdim fakat arkadan hemen başka bir soru geldi.

“Yarın kazanırsak bizi Beşiktaş maçına götürecek misin?”

Kartal’ın gözleri bu düşünceyle parlıyordu. Adından da anlaşılacağı üzere Beşiktaşlı olmak için doğmuştu. Daha önce hiç maça gitmediğini biliyordum, bana antrenmanlarımızdan birinde söylemişti. Gitmeyi çok istediğini de biliyordum ve lig başlar başlamaz ilk işim onları maça götürmek olacaktı. Yarınki maçtan sonra onları öylece bırakamazdım. Bundan sonra da görüşecek, maçlara gidecek, şampiyonluk kutlaması yapacaktık.

“Kazanmasanız da götüreceğim.”

Onlara hiçbir zaman kazanmaları için baskı yapmamıştım, yapmayacaktım da. Bunu büyük bir hırsa dönüştürmek yerine eğlenmelerini istiyordum. Böylece kaybetseler dahi üzülmezler, hayatları boyunca güzel anlar olarak hatırlarlardı.

“Melodi yarın gelecek misin?”

“Tabii ki geleceğim. Hayatta kaçırmam. Hem belki oyuncu falan gerekir.”

Melodi başını sallarken hamburgerini bıraktı. Ekmeğin arasından akan sosu formaya dökmek için çok çaba harcıyordu. Arada tuhaf şekillere giriyor, kimse bu hareketlerini görüyor mu diye de etrafı kolaçan ediyordu. Çok güzeldi. Özellikle de üzerindeki 03 yazan formayla rüyalarımından çıkıp gelmiş gibi duruyordu.

Bazen bu yaşadıklarımın gerçekliğini sorguluyordum. Her şeyin benim açımdan bu kadar güzel olabilmesinin imkânı yoktu.

“Sen çok kötü oynuyorsun,” diyen Kartal ona doğru burun kıvırdı.

Gerçekten çok kötü oynuyordu. Daha önceki tek maçlık deneyiminde sadece iki tane isabetli şutu vardı. Gerçi, futboldan hiç anlamadığım var sayarsak yine de fena değildi. En azından benim gözümde hiçbir zaman kötü olmayacaktı. Yavaş yavaş kendi irademi kaybediyordum.

“Bu kırıcıydı.”

Melodi elini kalbinin üzerine koyup kırılmış gibi yapmaya çalışsa da kıkırdıyordu. Kartal da ona aynı şekilde gülerek karşılık verdi. İçlerinde en ufak bir art niyet olmadan düşündüklerini söylemelerine imreniyordum. Keşke hepimiz bu kadar dürüst olabilseydik.

“Melodi sen benim yengem olsana!” Kolamdan bir yudum almaya çalışırken bu kez konuşan Serdar’dı. “Abimle evlen.”

İşte bu gerçekten kırıcıydı. Ben dururken damat adayı olarak abisini gösterdiği için içtiğim kola mideme doğru ilerlemek yerine kendini dışarı atmak için savaştı. Asitli sıvıyı ağzımdan püskürtmemek için kendimi tutmam işe yaramıştı fakat bu kez de boğazımda kalmıştı. Tabii kursağımda kalan kola mıydı, yoksa Melodi’nin yine biriyle evlendirilme düşüncesi mi, emin değildim.

Ben tekrar nefes alabilmek için öksürürken bir yandan da beni krize sürükleyen bu düşünceyi beynimden atmaya çalışıyordum. Eğer şimdi öleceksem bunu düşünerek ölmek istemiyordum. Ayrıca ölemezdim! Sırası değildi.

Aniden sırtıma vuran elin sahibini yaydığı kokudan tanıdım. Açtığı uzun saçlarından yayılan mis gibi şampuan koku-

sunu almamak imkânsızdı. Sırtıma birkaç kez daha iç organlarımın yerini değiştirecek şiddette vurduğunda nihayet nefes alabiliyordum. Bu kızın eli gerçekten ağırdı.

“İyi misin?”

Başımı olumlu anlamda salladığımda birkaç saniye beni süzdü. İyi olduğuma ve nefes alabildiğime emin olduktan sonra tekrar yerine geçerken bu defa yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Yumuşak karnımı bulmuştu tabii... *Saldır bakalım, Küçük Hanım.*

“Melodi kimseyle evlenemez,” dedim konuyu açıklığa kavuşturmak için. “Bu konu tartışmaya kapalı.”

“Ama neden ya?”

“Çünkü Araf abi onu seviyor. Melodi’yle o evlenecek.” Umut yüzüne haylaz bir gülümseme yerleştirdi. “Ama Araf Abi! Sen ne zaman futbol oynayacaksın?”

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Zaten son birkaç gündür Melodi’yle bu konuda sürekli konuşuyorduk. Geri dönmem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Çevik, Kerem, Savaş ve Melodi sanki ağız birliği yapmışlar gibiydi. Resmen üzerimde bezdirme politikası uyguluyorlardı.

Kafam gittikçe daha da karışıyordu. Kendimi sürekli sorgularken buluyor, acaba geri dönsem hayatım nasıl olur diye düşünmeden edemiyordum. Futbolu özlemiştim. İki yıldır uzak kalmak bile, kalbimin bu spora ayrılmış kısmında kocaman bir delik açılmasına neden olmuştu. Yıllar geçtikçe durumun daha da kötüleşeceğinin farkındaydım. Ancak zaman çok hızlı akıyor, her şey değişiyordu. Geri dönsem dahi insanların beklentisini karşılayamama korkusuyla yüzleşebilir miydim?

Çevik, tüm hafta boyunca birkaç takımın daha benimle ilgilendiğini söyleyip durmuştu. Formda olduğumu kanıtlamam gerektiğini, bunu yaparsam daha büyük kulüplerin benimle ilgileceğini söylüyordu. Ben herhangi bir kulübü istemiyordum ki... Benim kalbim sadece tek bir kulüp için atıyordu. Stadın önünden geçtiğimizde dahi heyecandan midem çalkalanıyordu. Ben doğduğumdan beri oraya aitmiş gibi hissediyordum ve bunun gerçekleşebilmesi için de bir mucize olması gerekiyordu.

“Para kazanmazsan Melodi’ye nasıl bakacaksın?”

Umut beni düşüncelerimden çekip çıkarttığında Melodi ile göz göze geldik. Vereceğim cevabı merakla bekliyordu. Ona bakamayacağımı düşündüğünden değildi, geri dönüp dönme-yeceğimi bilmek istiyordu. Bu öyle hemen verebileceğim bir karar değildi. Hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Bedenen formda olduğuma emindim, kendime bu konuda her zaman güveniyordum. Ben disiplinli biriydim, antrenman yapmayı ve çalışmayı asla bırakmazdım. Sadece kalbim ve beynimin formda olduğundan emin değildim.

“Umut haklı. Futbola geri dönmezsen başlık paramı ödeyemezsin.”

Bana meydan okuyan bir gülümseme yolladı. Resmen benimle geri dönmem için savaş hâlindeydi ve her kozu oynuyordu. Yoksa başlık parasının sadece bir metafor olduğunu ben de biliyordum.

Serdar fırsattan istifade ederek heyecanla atıldı.

“Benim abim öder!”

Ben soğuk terler dökerken telefonum cebimde titredi. Muh-temelen Kerem mesaj atmaya devam ediyordu. Bu çocuk bir

gün bana sinir krizi geçirtmeye yemin etmiş gibiydi. Yine de kafamdaki başkasıyla evlenen Melodi görüntüsünden daha iyi olacağım düşündüğümünden mesajı açtım.

Mesaj ondan değil, gizi bir numaradandı.

Gizli Numara: Evrendeki Melodilere aldanma... Bazıları sadece seni kandırmak için vardır.

Kaşlarımı çattım. Kim, neden böyle bir mesaj atardı ki? Ya aptal bir şakaydı ya da birileri canımı sıkmak istiyordu. Ona istediğini vermeyecektim, Melodi'ye güveniyordum ve bu saçma kelime oyunu ondan şüphe etmemi sağlayamazdı.

Okula yeni başlayan bir çocuk gibi gergindim. Hatta neredeyse karnım ağrımaya başlayacaktı. Özel takımım ve yine onlar gibi özel olan rakipleri topun peşinden koşarken arkadan tezahürat sesleri geliyordu. Sosyal medyada da dernek tarafından duyuru yapılmıştı, bu yüzden olsa gerek, maçı izlemeye tahmin ettiğimden çok daha fazla kişi gelmişti. En önde derneğin yöneticileriyle çocukların aileleri oturuyordu. Ailelerin yüzlerindeki o gurur dolu bakışları ve dolan gözlerini görmek beni de duygulandırmıştı. Maçtan önce hepsiyle tanışmış, sohbet etmiştik. Çocuklarının beni ne kadar çok sevdiklerini anlatmışlardı ve bunu duymak benim yeterli bir mükâfatti.

Savaş, Çevik, Kerem, Melodi ve arkadaşı Elçin de tribündeydi. Melodi ne kadar gergin olduğumu bildiğinden, dün gecedan beri bana sürekli motivasyon konuşması yapıyordu. Konuşmayı yaparken stresten terleyen ellerini ve kıpkırmızı

olan yüzünü görmediğimi sanıyordu, ben de bozuntuya vermemiştim. Yanımda olup beni motive etmeye çalışması benim için gerçekten çok değerliydi. Muhtemelen sabah gelen mesajı görse, kalp krizi geçirirdi.

Bu sabah yine saçma sapan bir mesaj almıştım. Dün akşam olduğu gibi bunu da kendime saklamam gerektiğini biliyordum çünkü ortalığı karıştırmak ya da kimseyi strese sokmak istemiyordum. Gizli numaradan gönderildiği için kim olduğunu bilmiyordum. Birkaç tahminim olsa da kimseyi zan altında bırakmak istemiyordum, o kişilerle yıllardır görüşmemiştim. Aniden ortaya çıkacaklarını sanmıyordum.

Mesaj tam olarak şöyleydi:

Yanımdakilere çok fazla güveniyorsun. Belki de arkandan iş çeviriyorlardır. Masum sandığın kişiler, para avcısı olabilir.

Çevremde kimsenin paraya ihtiyacı yoktu. Birileri sadece aklımı ve ortalığı karıştırmak istiyordu ama buna izin vermiyecektim.

Tekrar maça döndüğümde diğer takımı çalıştıran kişiyle göz göze geldik. Bana göre yaşça daha büyüktü ve geçen yıl jübilesini yapmıştı. Birkaç maçını izlemiştim. İyi oynuyordu fakat bireysel oynamaya çalıştığı için sonunda topu hep kaybediyordu. Bu da tüm sezon boyunca *santrafor** olarak sadece iki gol atmasına neden olmuştu. Çok hırslı olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

Hırslı olmak önemliydi, tabii ki. Sonuçta herkes o sahaya kazanmak için çıkıyordu. Ancak yarışman gereken kişiler kendi takımında değil, karşı takımdaydı. Futbol bir takım oyunuy-

* Takımın hücum hattının merkezinde yer alan ve rakip takımın savunma hattını geçerek gol atmaya çalışan oyuncu. —e.n.

du, zaman içinde takımımızla aile olurduk. Önemli olan takımın gol atması, maçı kazanmasıydı. Kimin attığının bir önemi yoktu.

Bir anlığına kendi oynadığım günleri düşününce içimi kaplayan özleme engel olamadım. Kramponlarımı özlemiştim, forma giymeyi özlemiştim, aile olmayı özlemiştim. En önemlisi de hayallerimin peşinden koştuğum için kendimle gurur duymayı özlemiştim.

“Goooooll!”

Takımım gol attığında kısa bir anlığına da olsa dünyanın en mutlu insanı olduğumu hissettim. Kendimce verdiğim taktikleri uyguluyorlardı ve işe yaradığı için mutluydum. Yine de sadece gülümsemekle yetindim. Dünkü yemekte aldığımız karara sadık kalıyordum. Çocuklardan biri, kazandığımızda ya da gol attığımızda karşı tarafın üzülebileceğini söylemişti. Hiçbiri, kimseyi üzmemek istemiyorduk. Soyunma odasına gidene kadar sevinmeyecektik.

Golü atan Ali, sadece bana kocaman bir gülümseme yolladı ve oyun devam etti. Tam arkamda duran annesini duyabiliyordum. Mutluydu. Çocukların bu ince düşüncesi karşısında rakip takım da mutluydu.

Devre arasma kadar her şey böyle devam etti. Başka gol atan olmadı, herkes heyecanla maçı izledi ve karşı takımın hocası bana birkaç tuhaf bakış attı. Ben tepki vermediğim için onun bakışları gittikçe abartılı bir hâl alıyordu. Benimle tartışmak istiyor gibi bir hâli vardı. İnanın nedenini ben de bilmiyordum. Devre arası olduğunda takımımınla birlikte soyunma odasına giderken beni yakaladı. Daha fazla dayanamayacağını tahmin etmiştim.

“Neden seni böyle bir sosyal sorumluluk projesine dahil ettiler?”

Gerçekten kavga etmek istiyordu. Tabii ki onunla kavga etmeyecektim ama en azından onun gibi sert bir tonla karşılık verebilirdim. Kimsenin huzurunu kaçırmadan bu adamın had-dini bildirmeliydim.

“Anlamadım.” Kaşlarım çatıldı. “Sizi neden dahil ettilerse aynı sebepten.”

Kendini beğenmiş h  d  k suratına alaycı bir gülümseme yerleştirdi. Aralarında beyazlar olan kahverengi saçlarını düzeltirken yeşil gözleri kibirle parlıyordu.

“Ama sen oynamıyordun, değil mi? Bıraktın diye hatırlıyorum.”

“Ara verdim,” diye düzelttim onu. Çevik’in ısrarları sayesinde bıraktığımla ilgili bir açıklama yapmamıştım. Sadece ara verdiğimi söylemiştik ama yine de herkes bıraktığımı anlamıştı. “Bırakan sizsiniz, ben hâlâ gencim.”

Oynama ve ondan iyi olma ihtimalimin onu deliye çevirdiğini görebiliyordum. Tipik bir kibirdi işte. Ondan iyi olabilecek herkesi tehdit olarak görüyordu. Kendisiyle alakası olmayan birini bile... Bir daha muhtemelen karşılaşmayacaktık. O teknik direktör olabilirdi ama ben bunun için çok genç ve deneyimsizdim. Yani aslında onun için en ufak bir tehdit bile teşkil etmiyordum.

“Ama ben yıllarca oynadım. Hem de senin önünden bile ge  emediğin takımlarda.”

Yavaş yavaş damarıma basmaya başlıyordu. Sinirlerime hâkim olabilmek için yumruklarımı sıktım.

“Son yılınızda sadece iki golünüzün olması ne kötü. Büyük takımlarda pek de öne çıkabilmiş gibi görünmüyorsunuz. Neyse ki benim hâlâ kendimi kanıtlamak için zamanım var. Zaten amacım hiçbir zaman önlerinden geçmek olmadı, ben içeri girmeyi tercih ederim.” Kızaran suratının tam ortasına bir yumruk atmak istedim ama maalesef yapmadım. Onun yerine ağzını açtığında konuşmasma izin vermemeyi seçtim. “Sohbete devam etmek isterdim ama soyunma odasına gitmem gerekiyor.”

Bozuntuya vermeden adamın yanından ayrıldım. Artık birkaç dakika kendine gelemezdi. Kendini beğenmiş herif. Belki de bıraktığımı öğrenmek için ağzımı aramıştı. Muhtemelen artık geri döneceğimi düşünmeye başlamıştı ve bunu sindirmeye çalışacaktı.

Soyunma odasına gittiğimde önce Ali’nin gölü için ertelediğimiz sevinci paylaştık. Sonrasında onlara birkaç taktik daha verdim. Bu konuda çok çok iyi olduğumu iddia etmiyordum, sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Bu çocukları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Az önceki adamın çaldığı beş dakikadan arta kalan süre de hemen geçmişti. Sahaya geri dönmeden önce Kartal bir şey söylemek için öne çıktı.

“Dün söylediklerimizi düşündün mü?”

“Neyi?”

“Of, Araf abi! Sen çok yaşlısın, hemen unutuyorsun,” diye söylendi Umut. “Futbol oynayacaktın hani! Yoksa Melodi sana bakmaz. O çok güzel.”

“Hem senin burnun büyük!”

Serdar’ın söylediğine güldüm ama yine de burun ameliyatı olmayı düşünmüyordum. Herkes benim burnumun ne

kadar büyük olduğunu söyleyip duruyordu. Kerem de iki gün önce tuhaf bir espri yapmış, olası bir durumda burnumun benim yerime topu karşılayacağını söylemişti. Pis velet, çok kırıncıydı.

“Düşüneceğim.” Ona göz kırptım. “Yoksa senin abin kızı kapacak.”

Çocuklar kıkırdarken tekrar sahaya çıkmak üzere yürümeye başladık. Düşüncelerim, burnum ve futbol oynamak arasında dolaşıp duruyordu. Melodi de aynı şeyi düşünüyor muydu acaba? Eğer düşünüyor olsaydı bile asla söylemezdi. Diğer insanları kırmamak için kendi paramparça olmayı tercih ediyordu ve bu huyunu acilen değiştirmeliydik. Ona herhangi bir konuda müdahale etmek istemiyordum. Buna hakkım da yoktu ama böyle devam ederse hayatı boyunca çok üzülecekti. Onun üzülməsi, hayatta istediğim en son şeydi. Hatta gerekirse onun ki kırılmasını diye kendi kalbimi bile verebilirdim.

“Araf abi...” Biri dirseğıme dokunduğunda arkama döndüm. Kartal bana doğru eğilip, diğerlerinin duyamayacağı bir tonda konuştu. “İlk golünü benim için at, tamam mı?”

Konuşurken gözleri parlıyordu. Onu nasıl reddedebilirdim ki? Geri dönme ihtimalimin yüzde kaç olduğunu bilmiyordum. Cesaretimi tamamen toplayabileceğimden emin değildim. Yine de Kartal’ı kırmak, gözlerindeki hevesi söndürmek istemiyordum.

“Tamam, senin için atarım.”

Sevinçle ellerini çırpı.

“Kartal işareti yap, ben anlarım.”

Sahaya ilk adımımızı attığımızda, elimi onun omzuna koydum.

“Anlaştık.”

Eğer bir gün dönecek gücü kendimde bulursam, bu sözü asla unutmuyacaktım. Kim bilir, belki de Kartal’ın sözü bana uğurlu gelir ve bir mucize gerçekleşirdi...

Maç devam ederken tribüne göz attım. Kimi görmek istediğimi biliyordum. O da sanki bunu hissetmiş gibi bana baktığında, içimdeki balta girmemiş ormanda rengârenk çiçekler açtı. Bana hevesle el salladı. Üzerindeki siyah elbisesi, beline kadar uzanan kıvıll saçları ve kalın çerçeveli gözlükleriyle modern masallardaki prenseslere benziyordu. Bu durumda ben ne oluyordum? Her yeri dövmeyle kaplı, büyük burnu olan kötü bir prens mi, yoksa yan karakter mi?

Onun prensi olduğum senaryoya inanmayı çok istiyordum. Peki ya bir gün benden çok daha iyilerine layık olduğunu fark edip giderse? Bu ihtimal, tüm beynimi pelteye çevirmek için yeterliydi. Ne kadar param olduğunu ya da insanların beni ne kadar tanıdığını umursamıyordu. Buna adım gibi emindim. Bu yüzden, bir gün ona istediğini veremezsem gitme ihtimali çok daha yüksekti.

21. Bölüm

Melodi

“Melodi! Bu ne?”

Annem bir hışımla odama daldığında rüyalarımın sıcak kollarından hızla çekip çıkarıldım. Saat sabahın kaçıydı bilmiyordum ama güneş bile yeni doğuyordu. Annem normal şartlarda beni asla bu saatte uyandırmazdı. Önemli bir şey olmalıydı. Tüm bedenime hâkim olmaya başlayan panik sayesinde uykum hemen açıldı ve annemin bana uzattığı telefonu fark ettim.

“Şurada yazana bak!”

Annemin sesi sinirliydi ama onu bu sinirin altında yazan üzüntüyü de fark edecek kadar iyi tanıyordum. Gergin yüz ifadesi sayesinde soğuk terler dökerken elindeki telefonu aldım. Ne olduğunu görmek istediğimden emin değildim. Biri mesaj falan mı atmıştı? Öyle olsa bile benimle ne alakası olabilirdi ki?

Her şeyin bittiğini düşünüyordum. Uzun süren aşırı stresli bir dönem yaşamıştım ve artık suların durulma zamanıydı. Çı-

kan haberler yavaş yavaş azalıyor, Araf ise her ne kadar belli etmese de geri dönme fikrine sıcak bakıyordu. Bunu anlıyordum çünkü onunla ilgilenen takımlar hakkında konuşmuştuk. Hâlâ sadece Beşiktaş'a gitmek istiyordu ama en azından artık tamamen karamsar değildi.

Geçen hafta ona neye göre karar verdiğini sormuştum. Son zamanlarda futbolla tahminimden fazla ilgileniyordum ve onunla ilgilenen takımların her geçen gün biraz daha büyüdüğüünü anlayabiliyordum. Sanırım menajeri bu konuda iyi çalışıyordu. O ise kalbine göre karar verdiğini söylemişti.

Ancak telefonun ekranına baktığımda her şeyin bitmediğini anladım. Kâbus geri dönmüştü. Hem de çok daha kötü bir şekilde...

Külkedisi mi, Para Avcısı mı?

Araf Altuğ Akıner ile birlikte olduğu bilinen ve geçenlerde pazarda çekilen fotoğrafları gündemde olan Melodi, aslında para avcısı olabilir mi?

Akıner ile ilgili haberleri kendisinin yaptırdığını kanıtlayan mesajlaşmaları ortaya çıktı. Akıner'in geri dönerek daha çok para kazanmasını istiyor olabilir mi?

Bizi masallardaki aşklara inandırmak üzere olan çift çok fena duvara tosladı.

Birkaç dakika öylece telefona bakakaldım. Mesajlaşmaların ekran görüntülerini de habere eklemişlerdi fakat sadece benim konuşmalarım vardı. Hatta o kadar kötüydü ki beni gerçekten de bir para avcısıymışım gibi gösteriyordu. Bunu kimin yaptığını bilmiyordum ama iyi niyetli olmadığı kesindi. Biri kasıtlı olarak beni rezil etmek istemiş ve bunu başarmıştı.

Olayın farkına varmaya başladığımda yataktan fırladım. Annem bile benim kötü niyetlerle böyle bir şey yaptığımı düşünüyordu! Peki ya gören diğer insanlar ne düşünecekti? En önemlisi de Araf...

“Bu doğru değil,” derken sesim oldukça yüksek çıkıyordu. “Böyle bir amacım yoktu! Beni Keremler ikna etti, yeteneğinin harcanmaması gerektiğini söylediler!”

Kafamı ellerimin arasına aldım. Doğru düzgün düşünemiyordum, anneme ithafen bile konuşmuyordum. Boşluğa konuşurken bir yandan da odamda volta atıyordum.

“Bittim ben! İnsan içine nasıl çıkacağım? Araf benim çok kötü biri olduğumu düşünecek.”

Gözlerim yanıyordu. Odadaki oksijen giderek azalırken kalbim birkaç tonluk yükü eziliyordu. Tüm bedenim titremeye başladığında, annem olayın ciddiyetini anlamış olacaktı ki hemen yanıma gelerek beni yatağıma oturtmaya çalıştı. Soğuk soğuk akan terler saçlarımı şimdiden sıırılsıklam yapmıştı. Evet, ölmek üzereydim. Bunu düşündükçe kalbim daha da çok sıkışıyordu.

“Sakin ol, kızım.” Annem saçlarımı okşadı. “Kendine gel, oturup doğru düzgün konuşalım. Nefes al.”

Beynimde dönen felaket senaryolarıyla nefes almam imkânsızdı. Bu hayatta en önemli şey insanların birbirine güvenmesiydi. Eğer bir kez güvenin kırılırsa asla tamir edilemezdi ve ben Araf'ın bana karşı olan tüm güvenini yerle bir etmek üzereydim.

Hepsini kendim yapmıştım. Kerem'in teklifini en başta kabul ederken bile bu anın geleceğini zaten biliyordum. Sadece

kısa bir süreliğine bunu unutmuş ve kendime mutlu olma izni vermiştim. Vermemeliydim. Bu dünyada mutlu olmaya ya da sevmeye layık olduğumu düşünmemeliydim. Belki de gerçekten kötü biriydim ve cezamı çekmek zorundaydım.

“Melodi, bana bak.” Annem yüzümü ellerinin arasına alarak ona bakmamı sağladı. “Nefes al.”

Tuttuğum gözyaşları kendilerini bırakırken, şiddetli hıçkırıkları da onları takip etti.

“Almak istemiyorum.”

“Almak zorundasın. Belki hayatının en zor günü yaşadığını düşünüyorsun ama geçecek. Her şey geçer.”

Bir saat boyunca ağlayarak ve nefes almaya çalışarak çırpındım. Bir noktada aslında nefes almak için çabalamamamın daha kolay olacağını düşündüm fakat bu şekilde ölemezdim. Herkesin gözünde kurnaz bir para avcısı olarak bu dünyadan gitmek istemiyordum. Evet, haberlerin yapılmasında katkım vardı ama kötü niyetle değildi. Sadece Araf’ın tekrar mutlu olmasını istemiştim. Bunu en boktan yoldan yapmaya çalıştığımı kabul ediyordum.

Annem nihayet beni sakinleştirmeyi başardığında bir bardak su getirdi. Suyu içerken ellerim hâlâ titriyordu. Kendimi bu işten nasıl aklayacaktım?

“Bu konuşmaların yarısı kesilmiş,” dedim annem karşıma otururken. Can havliyle telefonumu elime aldım. “Al bak, tüm konuşmalar burada.”

Annem derin bir nefes aldı ve yüzüne her zamanki anlayışlı gülümsemesini yerleştirdi. Bana inandığını biliyordum, eğer inanmasaydı çoktan canıma okumuş olurdu. Pazarda yapılan

haberi gördüğünde de aşırı tepki vermemiş, sadece üzülmemek için dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. Ne dikkatliydim ama! Üzülme ve hayatımı batırmak için elimden geleni yapıyordum.

“Ben sana inanıyorum. Kızımı tanıyorum ve bakışlarından bile kötü niyetin olmadığını anlayabiliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Sadece bana dürüst olmanı istiyorum. Sen bu çocuğa karşı gerçekten ne hissediyorsun?”

Basit gibi görünse de benim için dünyanın en zor sorusuydu bu... İnsanlara karşı olan duygularımı, hislerimi kabul etmek benim için yeterince zorken bir de onları anneme anlatmak... Ben dışa dönük biri değildim. Evet, benden derslerle alakalı ya da bilimsel bir konu için açıklama yapmam istense, günlerce araştırma yapardım ve kolaylıkla konuşurdum. Ancak ne kadar araştırma yaparsam yapayım, internette ya da kitaplarda kendi duygularımla ilgili makale bulma şansım yoktu. Bu da işin en zor kısmıydı.

“Onu seviyorum,” diye fısıldadım. Söyleyebileceğimin hepsi bu kadardı. Gururumu yenerek bunu söylemem bile benim için bir mucizeydi. Belki de gururum olmasaydı, her şey çok daha kolay olurdu...

“O zaman bu mesajları bana değil, ona göster. Senin ne kadar gururlu bir kız olduğunu biliyorum. Eğer anne tavsiyesi istiyorsan, bu kez gururunu rafa kaldır. Kendini küçük duruma düşürmeni söylemiyorum sana, sadece sevdiğin kişi için savaşmaya değer ve gururun varken bunu yapamazsın.”

Annem final konuşmasını yapıp beni kafamda milyonlarca soru işaretiyle bıraktı ve odamdan çıktı. Haklıydı. Her zaman

gururdan daha önemli şeyler olduğunu söylüyordu. Onu şimdi daha iyi anlıyordum. Peki bunu uygulayabilecek miydim? Bir kez olsun annemin bu söylediğini yapabilecek kadar güçlü olmayı diledim. Sanırım en güçlü insanlar gururlu olanlar değil, gururlarını hiçe saymaya cesareti olanlardı.

Telefonuma mesaj geldiğinde kalbim tekrar sıkıştı.

Araf: *Haberi gördüm. Senin hiçbir alakan olmadığını biliyorum ve sana güveniyorum. Birkaç yalan haberin seni üzmesine izin vermem.*

Bana bu kadar güvendiği ve en ufak bir şüphesi olmadığı içim kalbim paramparça oldu. İstemeyerek de olsa ona gerçekleri söylemek zorundaydım. Yalan, söylendikçe peşinde daha fazlasını getirirdi.

Ben: *Buluşabilir miyiz? Konuşmamız gerek.*

Yol boyunca kafamda örnek konuşmalar yapıp durmam yetmiyormuş gibi Araf'ı beklerken de bu mesaiye devam ediyordum. Ondan önce gelmişim çünkü kendimi hazırlamam gerekiyordu. Zihinsel ve duygusal olarak en ufak -kesinlikle çok büyük olacaktı- bir hayal kırıklığını kabullenecek seviyede olmak zorundaydım. Yoksa beni bekleyen kocaman bir depresyon olacaktı. Bu yıl hem tez yazmam hem de staj yapmam gerektiğinden bu depresyon akademik kariyerimi yerle bir ederdi. Şu anlık hayatımda sağlam kalan tek şey buydu ve bunu kaybetmemek için elimden geleni yapacaktım.

Telefonum titreyerek üzerinde durduğu masayı sarstığında dudağımı ısırdım. Elçin uyandığından beri sürekli mesaj atarak

beni kontrol ediyordu. Beynimin içindeki düşüncelerden oluşan yıkılmış duvarları tahmin ediyor olmalıydı.

Elçin: *Sen kötü bir şey yapmadın.*

Kendini suçlu hissetmeyi bırak.

Bulanan aklımı biraz olsun berraklaştırabilmek için annemle konuşmalarımı düşündüm. Bu kez, kim ne söylerse söylesin saçma sapan davranmayacaktım. Gururumu bir kez olsun hiçe sayacaktım çünkü Araf'ı seviyordum. Onun tarafından üzülecek olsam da kararımı değiştirmeyecektim. Belki de benim hayatımda birinin iz bırakması gerekiyordu. Her hatırladığımda canımı yakan kişinin o olması benim için sorun değildi. En azından bana hiç olmadığım kadar özel hissettirmişti.

Sıkıntıyla arkama yaslanırken sol tarafımdaki şeytan da boş durmuyor, kulağıma sürekli fısıldayıp duruyordu.

Zaten sana güveniyor, haberin olmadığını söyle. Senin yaptığını söylemek zorunda değilsin.

Hayır, zorundaydım. Ona her gün daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Her şey eninde sonunda ortaya çıkardı ve ben yalanlardan oluşturduğum o kocaman domino taşının altında kalırdım.

Saçmalama. Nereden öğrenecek ki? Onu kaybetmek mi istiyorsun?

Başımı sallayarak bu fısıltılardan uzaklaşmaya çalıştım. Ne olursa olsun kararımdan dönmeyecektim. Bu hayattaki tek iyi özelliğim bu olmalıydı. Bir şeye karar verdiysem, ne olursa olsun vazgeçmezdim.

Telefonum bir kez daha titredi. Bu defa mesaj başkasındandı.

Kerem: Melodi, sakın panik atak falan geçireyim deme!

Bayılayım da deme!

Fedakârlık yapayım, suçu üstleneyim de deme!

Seni hedef gösteren pezevenk her kimse onu bulacağım.

Tabii ya! Bunu tamamen unutmuştum. Kerem'in de işin içinde olduğunu öğrenirse Araf kesinlikle deliye dönerdi. Birleşip ona ihanet ettiğimizi düşünecekti. İyi de telefondaki mesajlaşmalarımızın hepsini grup üzerinden yapmıştık. Eğer kendimi kanıtlamak için mesajları ona gösterirsem bu işte tek olmadığımı da öğrenecekti.

Mesajları göstermezsem de gerçekten bir para avcısı olduğumu düşünecekti. Ofladım. Bugünü atlatırsam hayatımdaki diğer tüm zor günleri kolaylıkla atlatırdım. Ölecekmiş gibi hissediyordum. Bu işin içinden çıkamayacakmışım ve sabah hiç olmayacakmış gibi geliyordu.

Ben: Senin de buna dahil olduğunu öğrenirse çok kızar.

Kerem: Ben işe dahil olmadım. Tüm bunları ben başlattım. Bak, mutlaka onunla konuşacağını biliyorum. Eğer her şeyi anlatmazsan ben anlatırım.

Ve yemin ederim seni zorla dahil ettiğimi söylerim. Hatta tehdit ettim derim! Sakın fedakârlık yapayım deme! Sen fedakârlık yaparsan ben daha büyüğünü yaparım!

Ben: Aptal velet!

Kerem: Fedakâr saftirik!

Onu ispiyonlayacağım için kendimi çok iyi hissetmesem de her şeyi tek başıma üstlenmeyeceğim için biraz olsun rahatlamıştım. Böyle düşündüğüm için berbat bir insan olduğumu biliyordum. Ancak her şey gözüme o kadar korkutucu gelmeye

başlamıştı ki tek başıma başa çıkabileceğimden emin değildim.

Önüme kocaman bir şey konduğunda, düşüncelerime o kadar dalmıştım ki olduğum yerde sıçradım. Koruma içgüdü-süyle, cismi koyan kişiye bir şeyler fırlatmaya hazırlanırken nihayet kim olduğuna bakmayı akıl edebildim. Araf, neşeli bir ifadeyle bana bakıyordu ve önüme koyduğu şey bir buketti. Siyah-beyaz kâğıt kelebeklerden yapılmış, aralarında ışık yanan devasa bir buket... İşimi hiç kolaylaştırmıyordu, gerçekten...

“Sana harika bir haberim var.” Bana sarılırken ondan ola-bildiğince uzak durmaya çalıştım. Bu an bir daha asla tekrarlanmayabilirdi ve daha çok bağlanmak istemiyordum. Hatta onu bu kadar mutlu eden şeyi deli gibi merak etmeme rağmen sormayacaktım. Bu her şeyi daha da zorlaştırırdı. “Çok sevi-neceksin.”

Geri çekilip tam karşımda sandalyeye otururken onu izle-dim. Kendini kamufle etme gereği duymamıştı. Üzerinde lacivert, polo yaka bir tişört ve beyaz pantolon giymişti. Saçları, onu ilk gördüğüm andaki gibi kısaydı. Sanırım en mutlu görün-düğü anlardan biriydi. Her ne olduysa ellerini bile nereye ko-yacağını bilemiyordu. Anlatmak için sabırsızlandığı belliydi. Kalbim yine sıkıştı. Tam da bugün olmak zorunda mıydı? Çok mutluydu, bu anı bozmak istemiyordum.

Fakat ne kadar erteleyebilirdim ki? Eğer şimdi söylemez-sem bir daha söyleyebileceğimi sanmıyordum. Sol tarafımda hâlâ beni izleyen şeytanın sinsice güldüğüne emindim.

“Önce benim bir şey söylemem gerekiyor,” diye atıldım. “Son haberlerle ilgili...”

“Melodi, kendini kanıtlamaya ihtiyacın yok. Ben sana güv...”

Buna daha fazla dayanamayacaktım. Bana ne kadar güvendiğini biraz daha duyarsam ağlayarak buradan kaçacaktım.

“Bana güvenme!”

Sesimin sinirli çıktığını biliyordum çünkü kendime çok ama çok sinirliydim.

“Ne? Saçmalama, iyi misin sen?”

“İyi değilim, uzunca bir süre de olabileceğimi sanmıyorum.” Sertçe yutkundum. Boğazımda ne yaparsam yapayım geçmeyen kocaman bir yumru vardı. “Çünkü ben yaptım. Geri döndüğünle ilgili haberi biz çıkarttık.”

Yüzündeki mutlu ifade aniden silindi. Birkaç saniye duyduklarına anlam vermeye çalışırken kaşları çatıldı ama sinirden değildi. Gözlerinde kocaman bir hayal kırıklığı belirdiğinde, kafamı tahta masaya vurmak istedim. Ne yazık ki bu, canımı acıtmaktan başka bir şeye yaramayacaktı.

“Ne yaptınız?” Hâlâ anlamaya çalışıyordu. “Şaka mı yapıyorsun, sen? Eğer şakaysa hiç komik değil.”

“Şaka değil. Biz yaptık. Öylece kariyerini bitirmene göz yumamazdım. Çok üzgündün, bana anlattıkların sonra...” Burnumu çekene kadar ağladığımı fark etmemiştim bile. “Yardımcı olmak istedim. Ama her şeyin çıkırından çıkacağını bilmiyordum.”

“Kimle?” Fısıldadı. Dişlerini sıkıldığını, kasılan çenesinden anlayabiliyordum. “Yaptırdık dedin. Kimle yaptınız?”

Söyleyip söylememek için kendi içimde ufak bir savaş verdim. Ağzımdan çıkan her kelime, Araf’ın yüzüne hayal kırıklığı olarak yansıyor. Onu daha fazla üzme istemiyordum.

“Kimle, Melodi?”

“Kerem’le...” İlk defa gözlerinin simsiyah olduğuna şahit oldum. “Elçin de bize yardım etti.”

“Ufak bir çete oldunuz yani.”

Yüzündeki alaycı ama aynı zamanda da tehlikeli görünen gülümseme, korkmama neden oldu. Onu hiç böyle görmemiş-tim. En sinirli anında bile.

“Kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece... Çok yeteneklisin, ken-dine bunu yap...”

“Kimin fikriydi?” Gözlerimin içine baktı. “Senin olmadığını söyle...”

Benim fikrim olduğunu söylersen, gerçekten para avcısı olduğumu düşünecekti ama değildim. Lanet olası parası umu-rumda değildi!

“Değildi. İlk başta dahil olmak istemedim ama... Kerem çok ısrar etti. Son ana kadar kötü bir şeyler olacağını biliyor-dum, ona defalarca kez söyledim! Sadece tek bir haber yap-tırdık, diğerlerini kimin yaptırdığını bilmiyorum. Ben paranın peşinde falan değilim! Artık bana güvenmeyeceğini biliyorum ama inanmalısın. Paran umurumda bile değil.”

Birkaç saat öncesine kadar bana koşulsuz güvendiğini bil-diğim birine, şimdi bana inanması için yalvarıyor olmak hem gururumu hem de kalbimi parçalarını ayırıyordu. Yine de beni böyle hatırlamasına izin veremezdim. En azından geriye dönüp baktığında, yanlış tercihler yapmış olsa da çabalayan biri oldu-ğumu düşünmesini istiyordum.

Nefesim daralmaya başlayınca önümdeki sudan bir yudum aldım. Şimdi sırası değildi. Sakin olmak zorundaydım. Elle-

rimde başlayan titreme, yavaş yavaş tüm vücuduma yayılıyordu. Belli etmemeye çalıştım.

“Güvenini sarsmak istemedim. Hiçbirimiz istemedik. O haberi kim yaptı bilmiyorum ama konuşmalarımı kesmiş.” Ben telefonumdan konuşmaları açıp önüne koyarken sessizce beni izliyordu. “Konuşmaların hepsi burada, yemin ederim kötü bir niyetimiz yoktu.”

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığında elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Onun gözünde nasıl görünüyordum acaba? Muhtemelen bir zavallı gibi...

Telefonu eline aldı. Bir şey söylemiyor oluşu, kalbimin daha fazla sıkışmasına neden oluyordu. Bana bağırması, hesap sorması, kızması daha az vicdan azabı çekmeme neden olurdu. Hatta belki kavga edebilirdik ve ayrılmamız beni o kadar da üzmezdi. Ekrana bakmadan telefonu bana geri uzattığında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Ne olursa olsun ona ihanet ettiğimi söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

“Okumayacağım.” Gözleri doluydu, ağlamamak için kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. “Kendini kanıtlamaya ihtiyacın yok.”

Böylece bitecek miydi yani? Bitecekti ve hiçbir şey yapamıyordum. Yapmaya hakkım da yoktu zaten.

“Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Benden bunu nasıl gizleyebilirsiniz? En başında söyleseydin bile sineye çekebilirdim. Ama bak işler ne hâle geldi? Herkes seni paragöz, beni kullanılan bir olarak görecektir? Bunu nasıl düzelteceğiz şimdi?”

Düzeltememizin imkânı yoktu. Okul başladığında herkes bana bakıp kendi aralarında fısıldaşacaktı. Belki bazıları ya-

nıma gelir, beni küçümsemeye çalışırdı. Artık bunların da bir önemi yoktu. Değiştiremeyeceğim bir şey için üzölmek neye yarardı ki?

“Özür dilerim. Her şey için.”

“Özür dileme. Şu an konuşmaya devam etmek istemiyorum, kalbini kırmak istemiyorum.”

Oturduğum yerden kalktım. Son konuşmamızda, tamamen suçlu olmama rağmen hâlâ özür dilememi istemediğı için kendimi bok gibi hissediyordum. O kadar üzgündüm ki, düşünmek bile beni yoruyordu. Kalbime giren sancı yüzünden zor nefes alsam da en azından bir vedalaşmayı hak ediyorduk.

“Beni bir daha görmek istemiyor olabilirsin. Bir daha hiç görüşmeyelim, benden nefret et, beni suçla, bana kız ama lütfen... Lütfen kendine artık acı çektiirme. Araf... Ait olduğun yere dön, kariyerini çöpe atma. En azından geri dönmenin bedelini ödemiş olayım.”

22. Bölüm

Sanırım bir çeşit depresyondaydım. Normal şartlarda olsa düşünmekten sabaha kadar tırnaklarımı kemireceğim olaylara bile tepki vermiyordum. Hiçbir şey beni mutlu etmiyordu. Kitap okumak için dahi enerjim yoktu. Gözlerimi sayfalarda gezdirmek bir yana, sayfaları çeviremiyordum bile... Eskiden yaptığım her şey artık bana bir külfet gibi geliyordu. Temel ihtiyaçlarımı karşılamak hiç bu kadar acı verici olmamıştı.

Elçin de yüzde yüz enerjisiyle bana sürekli yeni birileriyle tanışmamın iyi geleceğini söyleyip duruyordu. Dalga mı geçiyordu? Ben yeni biriyle tanışmak istemiyordum. Hatta insan görmek istediğimden bile emin değildim. Bu ana kadar annem dışında gördüğüm tek yüz pelüş oyuncaklarımındı. Yüzleşmek istemediğim şeyler vardı. Araf'ı bir daha görmeyeceğim gerçeği gibi...

O günün üzerinden bir hafta geçmişti ve hiçbir şekilde iletişime geçmemiştik. Sürekli biraz daha artan günlük aldığım

kalori oranı dışında her şey giderek dibe batıyordu. Çikolata-
nın seratonin salgıladığı gerçeği de artık beni avutmuyordu. Ne
yazık ki iki paket çikolatayla mutlu olmayı başaracak raddeyi
çoktan geçmiştim.

Kendime çok kızmıştım, hâlâ da kıızıyordum. Böyle bir
aptallığı nasıl yaptığımı ilk iki gün boyunca düşünmüş, ara-
lıksız ağlamıştım. Annem bebekken bile bu kadar uzun süre
ağlamadığımı söyleyerek beni güldürmeye çalışmıştı ama işe
yaradığım söyleyemezdim. En sevdiğim kitap karakteri dahi
beni neşelendiremiyordu. Durum gerçekten ciddiydi.

Araf'ın şu an ne yapıyor olabileceğini düşündüğümde kal-
bime bir ok saplandı. Hani şu çıkmaması için diğer ucunda
da şekiller olandan. Aynı yerde buna benzer tonlarca ok daha
vardı. Televizyondan bağırış sesleri geldiğinde, sıçradım. Ne-
rede olduğumu ve yanımda kimin oturduğunu unutacak kadar
ümitsiz hâldeydim. Stresten dudağımda çıkan devasa bir uçuk
vardı.

“Keşke orada olsaydık!”

Kerem bana kendini hatırlattığında dikkatimi ona verme-
ye çalıştım. İletişim kurma çabaları sonuç vermeyince çareyi
bize gelmekte bulmuştu. Tabii benim depresyonum ve milli
maç aynı güne denk geldiği için yaklaşık yirmi dakikadır maç
izliyorduk. Daha doğrusu o izliyordu, bense düşüncelerimin
devasa dalgalarında sörfün tadını çıkartıyordum.

“Sahi, neden oraya gitmedik?”

Kaşlarını çatıp bana döndüğünde ona tuhaf bir bakış yolla-
dım. Sosyoekonomik durumumuzun birbirinden uzak olduğu
o kadar belliydi ki... Ben daha markete bile zor gidiyordum.

“Maç yurt dışında olduğu; benim pasaport, vizem ve param olmadığı için olabilir mi? Bir de sevgilimin arkasından iş çevirdiğim ortaya çıkınca beni terk etmesi faktörü var.”

“O zaman sana pasaport ve vize çıkartalım,” dedi sanki diğer sorunlar önemli bile değilmış gibi. Ben gözlerimi devirirken o işaret parmağıyla televizyonu gösterdi. “Faul var!”

“Hem sen neden geldin? Benimle maç izlemeye olmadığı kesin.”

“İnsan orucunu bozmaya geldim. Şu hâline bak, biraz daha uyumazsan göz altların kara delik gibi beni içine çekecek!”

Komik değildi çünkü doğruydı. Tüm gün yatağımdan çıkmıyor olmama rağmen, sadece yaşamsal fonksiyonlarımı sürdürmeye yetecek kadar uyuyabiliyordum.

“Ne yapmamı tercih edersin? Parende atarak kutlama mı yapayım?”

Madem kalkıp buraya kadar gelmişti, o zaman huysuzluklarıma katlanmak zorundaydı. Normalde huysuz biri değildim, bu tarz şeyleri de kendi içimde yaşar ve iyileştiğimde ortaya çıkardım. Ancak gelin görün ki son zamanlarda kendime ben bile anlam veremiyordum. Aslında huysuzluğumun sebebi de Araf’ı özlememden kaynaklanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu bu kadar çabuk özleyeceğimi tahmin etmemiştim. Günlük rutinlerime o kadar fark ettirmeden sızmıştı ki sabahları ondan gelen bir arama ya da spodayken çektiği fotoğraflardan birini görmediğimde kendimi eksik hissediyordum.

Onunla tekrar konuşmak için henüz bir hamle de yapmamıştım çünkü ona zaman vermek istiyordum. Belki de bu zamanın sonunda ikimiz de aslında ayrı olmanın daha sağlıklı

olacağına karar verirdik, kim bilir? Kendimi kandırmaya çalışıyordum! Ayrı olmak benim akıl ve ruh sağlığım için hiç de iyi olacakmış gibi durmuyordu.

“Düşünmeye ara verebilirsin mesela. Altuğ abiyi kafana takma. Eninde sonunda seninle barışır.” Kahverengi gözleri, bizim aşınmış halımıza odaklandı. Bu bakışı tanıyordum, o da düşünce bataklığına sürüklenmek üzereydi. “Ama beni affedeceğini sanmıyorum.”

Sahi, onun hakkında hiç konuşmamıştık. Kendime bu kez, Kerem’e nasıl olduğunu bile sormadığım için kızdım. Kendimden başkasını düşünmeyen, dünya kendi etrafında dönüyormuş gibi davranan bencilin tekine dönüşüyordum. Hâlbuki günlerdir, dünyanın bir saniye bile durmadığına emindim. Her şeye rağmen hayatın devam etmesi çok acımasızdı.

“Sana çok kızdı mı?”

Bu kadar saçma bir soru sorduğuma göre beynim iş yavaşlatma eylemlerine çoktan başlamıştı.

“Ağzıma sıçtı. Beni uzun süre görmek isteyeceğini sanmıyorum.” Üstündeki Milli Takım formasının üzerindeki olmayan kırıksıklıkları düzeltti. “Ama hak ettim. Aranızı da bozduğum için kendimi bok gibi hissediyorum. Evdeki tüm eşyalar üzerime geliyor resmen.”

Yüzü ciddileştiğinde bir an bocaladım. Onun neşeli hâline alıştım ve böyle olduğunda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onu, onun silahıyla vurmaya karar verip espri yapmaya çalıştım. İki depresif kişi birbirini ne kadar neşelendirebilirdi ki? Tabii o, duygularım saklamakta çok daha iyiydi.

“Altın varaktandır o.”

Bana çarpık bir gülümseme yolladı. Elçin olsaydı bu manzara karşısında eriyebilirdi.

“Ailemle yaşıyorum, dekorasyon bana ait değil.” Daha önce ailesiyle yaşadığını söylemediği için şaşırdım fakat mimiklerime yansıtamayacak kadar yorgun olduğumdan belli edemedim. O dekorasyon sadece kırk yaş üzeri, zengin bir kadın tarafından yapılabilirdi zaten. “Annem yirmi beş yaşma gelene kadar ayrı eve çıkamayacağımı ve dekorasyonu değiştiremeyeceğimi söyledi. Tek başıma hayatta kalabileceğime güvenmiyor.”

“Haklı,” diyerek annesini onayladım. Bu velet tek başına bir hafta içinde evi küle çevirirdi.

Birkaç saniye beni izledi. Fark etmemiş gibi yapmak için başka yöne bakmaya çalışsam da işe yaradığından emin değildim. Derin bir nefes alırken bir şeyler söylemeye hazırlandığını anlayabiliyordum.

“Bu arada teşekkür ederim... Her şey benim yüzümden oldu ama bana kızmadın bile.”

Kocaman olmuş göz bebekleriyle bana yavru kedi gibi bakıyordu, ona nasıl kızabilirdim ki? Gözümde -muhtemelen böyle düşünen tek kadındım- minik bir erkek çocuğu gibiydi. Ayrıca hiçbir şeyi tek başına yapmamıştı. Belki de ben ortak olmasaydım o da bu işe hiç bulaşmayacaktı ve abi olarak gördüğü kişiyle arası bozulmayacaktı. Ben yaşadığı şeyler için başkasını suçlayan biri değildim. Böylesinin çok daha kolay olduğunu biliyordum ama hayatımı bu şekilde yaşarsam herkeşe karşı nefret dolu olurum. İnsanlardan nefret edecek kadar enerjim olduğunu sanmıyordum.

“Saçmalama! Böyle düşünme, ikimiz de ortaklık ve beceremedik. Kartalin Kalbinde operasyonu başarılı olamadı, yapacak bir şey yok.”

Bir şey söylemek üzere ağzını açtığı anda televizyondan gelen ses ikimizin de dikkatini dağıttı. Aynı anda televizyona döndüğümüzde pozisyonun tekrarını veriyordu.

“Gooooool!”

“Koyduk mu be?!”

Kerem de coşkuyla bağırduğunda az önceki dramatik ortam aniden kayboldu. Araf sayesinde ilgimi çeken futbolla ilgili bilgim gün geçtikçe artıyordu ve yeni başlayan milli maçları takip ediyordum. Daha doğrusu takip etmeye çalışıyordum. Hâlâ bilmediğim çok fazla terim vardı, duyduğum her şeyi internette aratırken aniden gol oluveriyordu.

Araf’la maç izleyemeyecek olduğumuz gerçeğini hatırladığımda omuzlarım düştü. Bu duyguya ne isim verildiğini bilmiyordum. Bana daha önce yapmak isteyip de yapamadığım şeyleri sorduğunda, onun da bir parçası olacağını tahmin etmemiştim bile.

Birine her değer verdiğimde sonucunun böyle olması canımı yakıyordu. Bazen benim sevmeye ve sevmeye hakkım olmadığını düşünüyordum. Belki de ben bu dünyaya aşk konusunda başarılı olmak için gelmemiştim. Belki de yalnız ölmem gerekiyordu. Bunu kabullenmekten başka çarem yoktu. Yaşadığım şeyleri düşünmem, kendimi kahretmem ya da isyan etmem hiçbir işe yaramayacaktı. Geçmişe gidip değiştiremezdim sonuçta. Değiştiremeyeceğim şeyler için üzülmemem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum işte.

Bir yanım hemen Araf'ı aramam gerektiğini söylüyordu. Belki de benim aramamı, onu özlediğimi duymayı bekliyordu. Diğer yanım buna asla müsaade etmiyordu. Elçin de aramam için bana uzun mesajlar yolluyordu. Daha birkaç ay önce Araf'ın benden hoşlandığını kanıtlamak için bu kadar çabalayan arkadaşım nasıl oldu da fikrini değiştirmişti bilmiyordum.

“Melodi, niye ağlıyorsun?”

Kerem kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu. O söylemeseydi ağladığımı fark etmezdim bile. Benim için ağlamak, nefes almak kadar normal bir hâl almıştı. Durup dururken ağlamaya başlıyordum. Annemin yanında da böyle olmuştu. Ondan saklamaya, geçiştirmeye çalışmıştım ama tabii ki işe yaramamıştı. Bana fazla soru sormadan sadece her şeyi akışa bırakmamı söylemişti. Fakat ben o akışa kapılmış, bilmediğim sularda sürükleniyordum.

“Gol attılar ya ona sevindim.” Gözyaşlarımı sildikten sonra televizyonda sevinen futbolcuları gösterdim. Birbirlerinin üzerine atlıyorlardı. “Baksana nasıl sevindiler!”

“Umarım bir gün beni de çağırırlar.”

Onlara imrenerek bakarken içini çekti. Orada olmayı çok istediği bakışlarından bile belli oluyordu. Milli Takım'da oynamak bir futbolcu için çok büyük gururdu. Oynayan herkesin gözündeki parlamadan terinin son damlasına kadar savaşmasından anlaşılıyordu. Göğüslerindeki bayrağa layık olmaya çalışıyorlardı. Umarım bir gün Kerem de gururla o formayı taşıırken, tribünde onu izleyebilirdim. En azından birimiz mutlu olmayı hak ediyordu.

Final

Zamanın hiç bu kadar yavaş aktığını hatırlamıyordum. Günler, yıllar misali ve saatler de aylar kadar yavaş geçiyordu. Herkes bir şekilde işlerini yoluna koymuştu. Elçin, sürekli kavgaya eden ailesini ve onu aşağılayan annesini destek almaya ikna etmişti. Annem artık sadece tek bir vardiyada, düzenli saatlerde çalışıyordu. Artık tüm gece ayakta kalmak zorunda olmadığı için dinlenebiliyordu. Dolayısıyla göz altındaki koyu halkalar yavaş yavaş kaybolmuş, düzenli beslenmeye başlamıştı. Daha enerjik, daha genç görünüyordu. Ayrıca daha çok vakit geçirebiliyorduk.

Kerem ise vakit buldukça bana destek olmaya çalışmıştı fakat artık onun da takım kampına gitmesi gerekmişti. Onun gitmesinin beni bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim ama tuhaf bir şekilde beni kendine alıştırmıştı. Kısacası artık ben ve düşüncelerim -Kerem'in deyişiyle- deplasmanda baş başaydık.

Sağ olsun, gitmeden önce bana birkaç terim daha öğretmişti. Özellikle ofsaytın ne olduğunu anlatmak için çok çabalamış, bunun için çeşitli eşyalar kullanmıştı. Ruj, çakmak, çatal...

Araf'tan hâlâ bir haber olmaması, son ümit kırıntılarımın da yavaş yavaş dağılmasına neden oluyordu. Bu kadar çabuk uzaklaşabildiğimiz için hem üzülüyordum hem de gururum ayaklarımın dibinde sürünüyordu. Tamam, haklı olmadığımı biliyordum ama en azından bir kez olsun konuşmayı beklemiş-tim.

Kucağımdaki Kara Kartal'a bir bakış attım. Bir an için pelüşü geri verme bahanesiyle Araf'ı aramayı düşünmediğimi söyleyemezdim. Ne yazık ki gururum, kendini her zamankinden daha fazla gösteriyor ve en ufak bir girişimde bana engel oluyordu. Onun yüzünden yalnız ölecektim. Açıkçası bunda bir problem göremiyordum. Ben, sırf yalnız ölmek için herhangi biriyle olmak istemiyordum. Sadece bir kişiyle olmayı istiyordum ve onun da kalbini feci hâlde kırdığımdan, birlikte olmamız artık pek de mümkün görünmüyordu.

Keşke Kerem burada olsaydı, diye düşündüm. Bana futbol anılarını anlatarak düşüncelerimi başka yöne çekmeme yardımcı olabilirdi. Neredeyse yirmi yıllık hayatına hâkimdim. Altyapıdaki ilk günden başlayıp nasıl A takımına girdiğine kadar her şeyi anlatmıştı. Sadece kendininkini de değildi. Araf'ın ona anlattığı tüm anıları da anlatmıştı. Doğrusu, asıl ilgimi çeken kısım buydu. Düşüncelerimi dağıtabildiğim falan yoktu. Kimi kandırıyordum ki? Her saniye sanki beynime kazınmış gibi onu düşünüyor, kalan vakitlerimde de yatağıma uzanıp tavanı izliyordum.

Böyle mi ölecektim yani? Hiç mutlu olmadan, sadece bir kişiyi düşünerek...

Oflayarak sırtımı koltuğa iyice yasladım. Berbat bir hâl-deydim. Üzerimde dizleri aşınmış, pembe bir pijama altı ve onunla alakası bile olmayan mavi bir üst vardı. Tamam, normalde de moda ikonu falan değildim ama hiç bu kadar özensiz olduğumu da hatırlamıyordum. Saçlarım bile sanki kafama ağır geliyordu. Belki de kestirmeliydim. Bunca zamandır uzun kullanmıştım ve bana hiçbir katkısı olmamıştı. Değişiklik iyi gelebilirdi. Hah, sanki iki tutam saç gittiğinde hayatım aniden yoluna girecekti!

“Sana kek yaptım.” Annem elinde tepsiyle salonda belirdi. Tepside iki dilim kekle iki bardak çay vardı. “Hem... belki biraz konuşuruz da.”

Konunun sadece kek ve çay olmadığını anlamıştım. Son günlerde yaşadığım bu çöküşü fark etmemek için annemin başka bir evrende yaşıyor olması gerekirdi. Ancak duygularımı yaşamak için kendime zaman vermek zorundaydım. Eğer şimdi üzüntümü bastırmaya çalışırsam, ileride çok daha büyük bir şekilde karşıma çıkacaktı. Bunu daha önce de deneyimlemiştim.

Annem yanıma oturup tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. Üzerinde gözleriyle aynı tonda mavi bir elbise vardı. Bakışlarına bakılırsa bu konuşma benim hoşuma gitmeyecekti. Ben de konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Saçlarımı kestirmeyi düşünüyorum, ne dersin?”

Annem kollarını göğsünde birleştirdi ve yüzüne bilmiş bir bakış yerleştirdi. Sanırım bu bakışlarımı annemden almıştım.

Daha doğrusu çoğu huyumu ondan almıştım. Tek farkım benim duygular konusunda daha beceriksiz olmam ve onları daha az ciddiye almamdı. Anneme göre, bu dünyada âşık olmak eşi benzeri olmayan bir şeydi. Bense sadece acı verici olduğunu düşünüyordum.

Bazen ebeveynlerimin neden ayrıldığım merak ediyordum. Annem benim gözümde harika biriydi, her konuda bir fikri vardı, kibardı, düşünceliydi. Babam onu nasıl bırakabilmişti? Yine de bunu anneme sormaya asla cesaret edememiştim.

“Sorun sadece saçların mı? Bana pek öyle görünmedi.”

Derin bir nefes aldım. Sorun saçlarım değildi, sorun bendim.

“Bilmiyorum.” Dudaklarımı ısırdım. “Bildiğim tek şey, kalbimin ortasında kocaman bir boşluk olduğu. Sence sorun o boşluk mu?”

Annem başını iki yana salladı.

“Bence sorun, yeterince cesur olmaman.” Kaşlarımı çattım. Daha ne kadar cesur olabilirdim ki? “Bana kızma, Melodi. Seni kırmak için söylemiyorum. Söz konusu kendin olduğunda hiç cesur davranmıyorsun. Başkalarını daha fazla önemseyip onlar için her türlü fedakârlığı yapıyorsun. Peki ya şimdi ne yapıyorsun? Gidip o çocukla konuşmak yerine burada oturmuş, karalar bağılıyorsun.”

Anlamıyordu. Hatta sadece annem değil, kimse anlamıyordu. İnsanlar için öğüt vermek kolaydı. Güvenini sarstığım ve artık beni görmek istemeyen biriyle ne konuşabilirdim ki? Bunun cesaretle alakası olduğunu düşünmüyordum.

“Zaten konuştuk ve her şey bitti. Sanırım benim sorunum bu. Asla sevilmemek.”

“O çocuk seni seviyor.”

Evet ve ben her şeyi batırmıştım. Onu üzdüğümü bilmek de yeterince berbat hissetmeme neden oluyordu.

“Artık bir önemi olduğunu sanmıyorum.”

Annem bıkkın bir nefes verirken, getirdiği keklerden birini aldım. Bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemiyordum, bunun tek yolu da ağzımı doldurmaktı. Sanki günlerdir yeterince yemiyormuşum gibi... Böyle sağlıksız beslenmeye devam edersem genç yaşında imide problemleri yaşayacaktım. Çoktan her gece yanmaya başlamıştı. Bir bu eksikti!

“Önemi var. Belki sana kızgındır ama eninde sonunda geçecek. Sadece adım atmak zorundasın. Ona âşık olmayı ve onun için savaşmayı kendine yediremiyorsun. Bunu itiraf etmeyi de kendine yediremiyorsun. Benim kızım, o çocuğu gerçekten seviyor olsaydı mutlaka savaşırdı.”

Annem yanımdan kalkıp havalı bir çıkış yaparken öylece kalakaldım. Beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Herkes, beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu ve bundan nefret ediyordum. Açıkça okunabilen bir kitap olmaktan, tahmin edilebilir olmaktan ve vazgeçilebilir olmaktan nefret ediyordum.

Tam isyan etmek üzereyken Elçin tarafından gönderilen bir ekran fotoğrafı, tüm duygularımın yeniden altüst olmasını sağladı. Sanki onları dizginlemeyi başarabilmişim gibi...

Fotoğraf Araf'ındı. Üzerinde Beşiktaş amblemi olan bir tişört giymiş, saçları özenle şekillendirilmiş ve tıraş olmuştu, yönetim kurulundan olduğunu tahmin ettiğim kişiyle yan yana

duruyordu. İkisi de birer ucundan tuttuğu çubuklu formayı havaya kaldırmıştı. Formanın arkasında yıl ve isim yazıyordu.

2028

A. AKINER

Fotoğrafın altındaki yazıyı okuduğumda kalp atışlarım hiç olmadığı kadar hızlandı.

Araf Altuğ Akiner

İmzayı attı.

Aynı anda hem midemde kelebekler uçuyor hem de kalbim sıkışıyor. Bunun nasıl mümkün olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama boşuna çabalamadığım için mutluydum. En azından Araf'ın hayalleri gerçekleşiyordu. Uğruna her şeyini feda edebileceği şeye aitti. Olmak istediği yerdeydi ve sonunda mutluydu. En azından fotoğrafta mutluluktan gözleri parlıyordu.

Bana ne kadar acı verirse versin, sonunda değmişti.

Telefonuma yarım saat önce gelen ve hâlâ cevap vermediğim mesajı hatırladım. Dakikalardır, heyecandan ne yapacağımı bilemez bir hâlde önümdeki kapalı televizyona bakıyordum. Sonunda başarmıştık. Bir yanım Araf'ı arayıp tebrik etmek istiyordu ama yapamadım. Beni neyin engellediğini bilmiyordum ama yapamamıştım işte.

Nihayet mesaja bakmaya karar verdiğimde, telefonu tutan ellerim titriyordu.

Kerem: Bana hâlâ göz altlarındaki o halkalarla yaşamadığını söyle.

Kerem'in olanlardan haberi olup olmadığını düşündüm. Olmamasının imkânı yoktu. Yine de her ihtimale karşı birden söylemek istemedim.

Ben: Göz altlarındaki halkalar benimle yaşıyor desek daha doğru olur.

Beyaz tenli olmanın en kötü yanı da buydu. En ufak bir şeyde rengim daha da soluyordu ve yüzümdeki tüm kusurlar ortaya çıkıyordu. Başka birinde bu kadar belli olmayacak göz altı morlukları, benim Ölü Gelin gibi görünmeme neden oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, haddinden fazla mordu zaten.

Ben: Beni boş ver. Kamp nasıl gidiyor?

Cevap olarak birkaç fotoğraf gönderdi. Birinde küçük, buzlu su dolu bir havuzdaydı. Bunu görmek bile benim üşümem için yeterliyken o kameraya sırtıyordu. İkinci fotoğrafta ise takım arkadaşlarıyla kahkaha atıyordu. Sonuncu fotoğraf oldukça havalıydı. Topa vurduğu an çekilmişti. Bacaklarındaki tüm kaslar belli oluyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle ileriye bakıyordu. Antrenman tişörtünün terden üzerine yapışmasına bakılırsa antrenmanın sonları falandı. Belki de tam antrenman saatine geldiği için henüz haberi yoktu. Aynı ekran fotoğrafını yolladığım anda cevap geldi.

Kerem: Evet, biliyorum. Sana söylemeden önce panik atak geçirmeyeceğinden emin olmak istemişim.

Sonunda başardık.

Sanki görebilecekmiş gibi gözlerimi devirdim. Anlaşılan her şeyi en son ben öğreniyordum. Yine de buna kafamı tak-

mayacaktım çünkü ne zaman öğrendiğimin bir önemi yoktu. Önemli olan nihayet amacımıza ulaşmamızdı.

Araf'ın ne kadar heyecanlı olabileceğini düşündükçe ben de en az onun kadar heyecanlanıyordum. Orada olmayı ve bu anı onunla paylaşmayı o kadar isterdim ki... Belki de ona mesaj atabilirdim. Sadece ufak bir tebrik mesajı... Bilemiyordum. Ya ters teperse ve benimle konuşmak istemediğimi söylerse? Ya da daha kötüsü, beni engellerse? Açıkçası korkuyordum ve onun mutlu olduğu bu anı batırmak da istemiyordum.

Ben: *Merak etme, geçirmedim.*

Kerem: *O zaman bir de buna bak.*

Ekranda beliren videoyu açtım. Karşıma çıkan manzara karşısında kalbim teklese de nefes alışverişlerimi düzenli tutmaya çalıştım. En azından video bitene kadar sakin kalmalıydım. Araf ve kulüp başkanı, basın toplantısının yapıldığı odalardı. Öndeki koltuklarda, soru sormak için bekleyen basın mensupları oturuyorlardı. Arkadaki ekranda kocaman bir yazı yazıyordu.

HOŞ GELDİN ARAF ALTUĞ AKINER

Gördüklerimin bir rüya olmadığımı onaylamak için gözlerimi ovuşturdum. Hayır, tamamıyla gerçektir. Kalp atışlarım sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Zaten dünden razı olan gözyaşlarım, hemen gözlerime doluşup akmak için hazırda beklemeye başladılar. Araf konuşmaya başladığında, onları daha fazla tutamadım.

“Duygularımı kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Bütün hayatım boyunca bu anın hayalini kurdum, bu an için yaşadım. Bu büyük camianın bir parçası olmanın verdiği tarif edilemez gururu yaşıyorum. Bu şanlı armaya layık olmak için elimden geleni yapacağım. En büyük Beşiktaş!”

Konuşurken sesi titriyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Sadece onun değil, benim de en büyük hayalim gerçekleşmiş gibi hissediyordum. Son günlerde yaşadığım tüm kötü anlar aklımdan silinirken Kerem’in bir video daha yolladığını fark ettim.

Bu kez arka plan değişmişti. Kadrajda sadece, üzerinde forma olan Araf vardı. Altta, onun ilk röportajı olduğunu belirten bir yazı yazıyordu. Kocaman açtığım gözlerimle nefesimi tutmuş hâlde izliyordum.

“Bu süreçte bana destek olan çok fazla kişi oldu. Özellikle menajerim çok uğraştı. Ama arka planda daha da fazla uğraşan gizli bir kahramanım var. O, hayallerimin gerçek olacağına ve başaracağımıza hep inandı. Her daim yanımdaydı, desteğini bir an olsun esirgemedi. Beni izlediğini biliyorum ve ona özel bir teşekkür borçluyum. Umarım onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmam ve yaptıklarının karşılığını verebilirim. Yanımda olan herkese ve aileme her zaman beni destekledikleri için, bana inandıkları için teşekkür ederim.”

Gözyaşlarım tamamen kontrolümden çıktı. Tüm kalbimi rengârenk çiçeklerin kapladığını hissedebiliyordum. Beni unutmamıştı. Ne kadar kızgın olursa olsun, hâlâ aklında olduğumu bilmek inanılmaz derecede rahatlamama neden oldu. O anda hayatımda ilk defa mutluluktan ağladığımı fark ettim.

Başarmıştık ve hiçbir şey için pişman değildim. Ona deliler gibi âşık olduğumu kabul etmekten de pişmanlık duymayacaktım. Tam kendi içimde kabulleniş yaşarken telefonuma bir mesaj daha geldi.

Kerem: *Piç, ya! Bana teşekkür etmemiş!*

Devam Edecek...

2. Kitaptan Alıntı

Maç heyecanı devam ediyor...

70. Dakikada durum 1-1 berabere...

Beşiktaş kazanmak istiyor!

Tek düşünebildikleri üç puan almak ve Beşiktaş bunun için her şeyini veriyor...

65. Dakikada giren Araf Altuğ atağa çıkıyor. 65. Dakikada girmiş, 67. Dakikada Beşiktaş'taki ilk golünü atmıştı.

Araf Altuğ topu aldı! İkili mücadelede topu bırakmak istemiyor.

Aradan geçti.

Araf Altuğ rakibi zorluyor ve... topu kaybetmedi!

Sağ taraf boş... Araf Altuğ ceza sahası içinde!

Haydi, Akıner!

Araf Altuğ çevirdi, döndü ve atağa devam ediyor.

Savunmayı atlattı, şut ve...

Gol!

GOL!

GOOL GOOL GOOL!

Araf Altuğ Akıner takımını 2-1 öne geçiriyor. Bu onun gecesini!

Kalbinin attığı yerde, ait olduğu yerde adını hafızalara kazıyor ve golünü kartal pençesi yaparak kutluyor!

TEŞEKKÜR

Bu yıl benim için hayatımın en zor yıllarından biriydi. Önemli kayıplar yaşadım, zor günler geçirdim ve yanımda olan, desteğini hissettiren herkese teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle eşime ve anneme teşekkür ederim.

Hiç sahip olamadığım ablam olduğu için Zeynep Sahra'ya teşekkür ederim.

Hazal'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Çoğu gün benimle sabahladığı, bu kitaba bebeği muamelesi yaptığı, bana inandığı ve ben motivasyonumu kaybetsem dahi o kaybetmediği için. Bana olan güvenini hissettiğim için çok şanslıyım.

Dünyanın en iyi komşusu olduğu ve benimle hayal kurduğu için Bediş'e teşekkür ederim.

Bir yıl önce böyle bir kurgum olduğundan bahsettiğim anda, derhal bu kitabı yazmam için Hazal ve Bediş beni yüreklendirmeselerdi belki de şu an elimizde tutuyor olmazdık.

Her kitapta olduğu gibi yine kuzenlerim, yengem ve Ufuk Selçik'e teşekkür etmek istiyorum.

Editörüm Öznur İlter'e, kapak tasarımını yapan Serdar Gökmen'e, süreci yöneten Nur Sarıoğlu'na ve geri kalan tüm Ren Kitap ailesine teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitabı okuyan herkese teşekkür etmek istiyorum.

Melodi bana çok şey öğreten, hissettiğimin farkında olmadığım duyguları keşfetmemi sağlayan bir karakter oldu. Ve Araf, Beşiktaş'a olan sevgimi anlatmam için aracılık etti. Umarım onları çok sever, okurken keyif alırsınız. İkinci kitapta görüşmek üzere...

